

MẶT TRĂNG CỦA EMLYN

EMLYN'S MOON

Jenny Nimmo

nhà xuất bản trẻ

MẶT TRĂNG CỦA EMLYN

EMLYN'S MOON

Jenny Nimmo

PHÂN XUẤT BẮC VIỆT

Mặt trắng của Emlyn

Jenny Nimmo

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

TABLE OF CONTENTS

[Tựa đề](#)

[Chương Giới Thiệu](#)

[Chương 1: Cậu Bé Ở Nhà Nguyễn](#)

[Chương 2: Lời Hứa Bị Phá Vỡ](#)

[Chương 3: Người Phụ Nữ Trên Mặt Trăng](#)

[Chương 4: Một Cuộc Đánh Lộn](#)

[Chương 5: Tấm Rèm Cửa](#)

[Chương 6: Những Bông Hoa Lạnh](#)

[Chương 7: Viếng Thăm Nain Griffiths](#)

[Chương 8: Hình Ảnh Phản Chiếu](#)

[Chương 9: Những Đứa Trẻ Sau Nửa Đêm](#)

[Chương 10: Vườn Táo Mặt Trăng.](#)

[Chương 11: Những Người Lính Trong Đêm.](#)

[Chương 12: Kiệt Tác Của Nia](#)

CHƯƠNG GIỚI THIỆU

ã đến lúc xác định xem cháu có phải là một phù thủy không!”

“Đã đến lúc nhớ về tổ tiên của cháu: Math, chúa tể vùng Gwynedd, Gwyndion và Gilfaethwy!”

Vào ngày sinh nhật lần thứ Chín của Gwyn, bà nội đem đến cho cậu một cái ghim sắt cũ kỹ và bảo cậu hãy tặng nó cho ngọn gió. Ở tít trên đỉnh núi cao, Gwyn đã ném nó vào trong không trung và chờ đợi... Mãi đến sau này, Gwyn mới nhận ra ngọn gió đã gửi lại cho cậu một thứ: con nhện tuyết.

Và bộ ba câu chuyện hấp dẫn về cuộc chiến siêu nhiên chống lại cái ác của cậu bé Gwyn, về những thế giới lấp lánh băng tuyết của tác giả Jenny Nimmo đã bắt đầu từ đó...

Nhện Tuyết – Mặt Trăng Của Emlyn – Chiến Binh Hạt Dẻ là bộ ba tác phẩm đoạt giải nhất cuộc thi Smarttles Grand Prix.

CHƯƠNG 1: CẬU BÉ Ở NHÀ NGUYỄN

ọ bảo Nia:

- Đừng đến nhà nguyện của Llewelyn. Chẳng có gì tốt đẹp ở đó cả. Đã có chuyện xảy ở đó.

Nhưng Nia đã không nghe nếu cô nghe lời. Nếu cô nghe lời họ thì có lẽ chẳng có gì thay đổi. Có lẽ cô sẽ vẫn mãi mãi là một Nia-không-thể-làm-chẳng-cái-gì!

Mọi chuyện bắt đầu vào cái ngày họ rời khỏi Ty Llyr. Chen chúc nhau giữa những cái hộp đồ to dùng đằng sau chiếc Land Rover, bọn trẻ nhà Lloyd đang chờ mẹ chúng khóa trái cửa nẻo. Ngồi dựa vào một tấm thảm cuộn ở phía cửa sau xe để mở, Nia không rời mắt khỏi một chậu hoa phong lữ đỏ thắm phía trên bệ cửa sổ nhà bếp, thứ tươi sáng duy nhất còn sót lại. Và rồi chậu hoa bị bị nhấc khỏi ổ cửa sổ tối đen bởi một bàn tay vô hình. Nó xuất hiện tại cửa, phía trên một chồng khăn mà mẹ cô đang ôm trên tay.

Bà Lloyd mỉm cười nhìn chậu hoa phong lữ. Bà nói:

- Suýt nữa thì quên mang nó theo!

Nia ước gì bà quên đi chậu hoa một hoặc hai ngày. Như vậy thì ít nhất vẫn còn một cái gì đó có sức sống ở Ty Llyr. Nếu như những căn nhà có thể cảm thấy trơ trọi vì bị bỏ rơi, thì đó chính là những gì Nia cảm thấy ở Ty Llyr vào giờ phút này: những tấm rèm cửa biến mất khỏi những ô cửa sổ, cái sân ngăn nắp trong sự trống rỗng, và cả trang trại bao trùm trong một sự yên lặng đến xót lòng. Một cái lông lạc loài bị cuốn đi trong ánh nắng, vật chung duy nhất gợi nhớ rằng một thời những một thời những chú gà con đã từng hiện diện trong khoảng sân này. Chỉ mới là tháng Năm nhưng những con cừu cái và bầy cừu con đã biến mất, và âm thanh duy nhất đến từ bầy ong làm tổ trên cây sung dâu vĩ đại.

Ngay cả những đứa trẻ ngồi trong chiếc Land Rover cũng im lặng. Việc đột ngột rời khỏi ngôi nhà của mình không còn là một ý kiến hấp dẫn với chúng nữa mà đã trở thành một thực tế đầy sừng sốt.

Bà Lloyd leo lên xe ngồi cạnh chồng. Xe nổ máy. Câu thần chú bị phá vỡ. Một ai đó hét lên đầy hào hứng, và tiếng cười nói vỡ òa trên xe.

Nia là người duy nhất quay nhìn lại và thấy cậu bé đứng dưới cây sung dâu. Cậu đứng sâu tít trong bóng cây um tùm đến nỗi Nia gần như không thể nhìn rõ cậu. tuy nhiên cô biết đó là Gwyn Giffiths qua mái tóc đen dày và qua cái cách cậu đứng: để hai tay trong túi, cả thân người lặng phất đầy vẻ suy tư. Không một cậu con trai nào có thể đứng như vậy.

Nia thúc khủy tay vào ông anh Alun đang ngồi bên cạnh và nói:

- Alun! Anh Gwyn kìa!

Có quá nhiều tiếng động, cũng như quá nhiều sự chuyển động giữa bảy đứa trẻ chen chúc nhau giữa đồng thùng và hộp, cho nên Alun không nhận ra và cũng không nghe thấy tiếng Nia gọi. Nia bèn rút rề giơ tay lên và vẫy chào Gwyn thay anh.

Cậu bé đứng dưới gốc cây vẫy tay chào lại. Nia la lớn, át mọi tiếng động khác:

- Alun, anh ấy đang vẫy tay chào anh kìa!

- Cái gì? Ai cơ?

- Anh Gwyn!

- À!

- Anh ấy đến tạm biệt anh đấy, Alun! Nhanh lên!

Alun nhào người qua em gái và vô tình thúc cùi chỏ vào mũi con chó chần cừ. Con Fly kêu “Ăng” một tiếng phản đối. Rồi chiếc Land Rover lắc lư phóng qua một ngã quẹo, hất Alun bay ngược ra sau và rớt trúng hai đứa em sinh đôi của cậu. Vẫn còn đang trong cơn hào hứng, nên Sion và Gareth không cần nhả gừ cú hạ cánh của ông anh.

Gwyn Griffiths biến mất khỏi biến mất khỏi tầm mắt.

Chiếc Land Rover tiếp tục phóng rầm rập xuống núi, càng ngày tốc độ càng nhanh hơn khi dốc bắt đầu đứng hơn. Ở phía sau xe, tiếng trò chuyện náo loạn hẳn lên, ngay cả cô bé Catrin trầm tĩnh cũng vui vẻ ca hát.

Ông Lloyd cũng ngậm miệng ngân nga hát theo. Cuối cùng thì ông cũng đã thoát khỏi cái trang trại mà ông bố vợ ốm yếu của ông đã khấn khoản nhờ ông tiếp quản giùm. Iestyn Lloyd là một người đàn ông nhỏ con, da ngăm với khuôn mặt sạm đen như bất cứ lão nông vùng núi nào, tuy nhiên thân thể ông lại quá mập mạp do thú vui thưởng thức thịt và bia quá độ. Và ông, vốn là một người yêu thích giao du, không thể hài lòng với cuộc sống cô lập như người hàng xóm Ivor Griffiths của mình. Tuy nhiên ông đã cố gắng để hòa nhập, không ai có thể phủ nhận điều đó. Suốt mười lăm năm qua, ông đã cố gắng với những lớp đất cứng như đá núi, với những con cừu cái bị mất kẹt trong tuyết và những cừu non thất lạc, và ông đã thất bại. Ông không bao giờ có thể trở thành một lão nông tốt, nhất là khi ái tim của ông không thuộc về đồng bãi. Và với một đứa con nữa sắp ra đời, ông phải tìm một cách kiếm sống khác kha khá hơn. Cho nên việc cửa hàng thịt ở Pendewi được rao bán đã trở thành đáp án tốt cho lời cầu nguyện của ông. Ông đã từng tập sự làm một người bán thịt, đó là cái mà ông biết, cái mà ông có thể làm tốt nhất. Nhất định lần này ông sẽ thành công. Ông đã bán bầy gia súc, gia cầm, cũng như toàn bộ đất đai của mình cho Ivor Griffiths, người có một phép màu lý lạ đối với động vật, và là người vốn bẩm sinh đã biết rõ về mảnh đất này.

Tuy nhiên không ai muốn mua lại trang trại. Không ai muốn căn nhà Ty Llyr cũ kỹ với ống khói vỡ nát, với gia đình nhà dơi cư ngụ ở đây, và với những cây mận cuốn mình dưới mái ngói lung lay.

Ông Lloyd ca:

- Mae hen wlad fy nhadau yn annwyl i mi.

Lâu rồi ông Lloyd mới thể hiện lòng yêu nước. Ông vừa ca vừa vui vẻ phóng xe rời xa nhưng thứ mà Nia yêu quý.

Fly, con chó chần cừ của gia đình, trợn tròn mắt và nhìn Nia với ánh mắt van nài. Ít nhất cũng còn con chó cảm thấy e sợ như cô.

Không có gì ở Pendewi cho Nia. Cô không có được tài năng hay khát vọng như anh chị em của mình. Ở Pendewi, Nerys sẽ có một thư viện để viêng thăm mỗi ngày nếu cô muốn. Còn Catrin thì có một cô giáo dạy nhạc chỉ ở cách nhà hai căn và một sàn nhảy vào mỗi thứ Bảy. Còn cậu con trai thì có cửa hàng đầy nhóc truyện tranh và kẹp cao su, vô số Pin và đinh, keo hồ và dây

nhờ. Ở đó, chen chúc trong những căn phòng nhỏ xíu ở phía trên cửa hàng thịt, chúng sẽ đọc sách, ca hát, xây dựng, gậy gỗ và ăn uống, trong khi những cây mận sẽ chuyển màu từ xanh sang vàng trong khu vườn ở Ty Llyr, và những người lạ sẽ nhặt chúng vào giỏ mang đi.

Sẽ không có ai chú ý đến những cây hoa anh túc đại xứ Wales mà Nia đã chăm chút bên dòng suối, hay thấy những bông hồng trắng đằng sau tang trại. Khu vườn sẽ trở thành một tấm thảm hoa, và rồi khi ngọn gió đến, những cánh hoa sẽ bay khắp núi như tuyết.

Dường như không ai bận tâm đến chuyện đó kể cả bà Lloyd, vì bà đang bận suy nghĩ về đứa trẻ sẽ ra đời vào mùa hè năm nay, khi những cây mận đã chuyển màu vàng.

Chị Bethan của Gwyn Griffiths cũng là một người yêu hoa, nhưng chị đã biến mất trên ngọn núi mà không ai biết tại sao.

Nia nói với Alun, nhưng dường như cô tự nói với chính bản thân mình và không trông đợi anh sẽ nghe thấy:

- Em ước gì anh đã vẫy tay chào lại anh Gwyn!

Chiếc Land Rover chạy chậm lại trước khi rẽ vào con đường chính. Những khách du lịch hè đã bắt đầu đổ đến nên con đường khá đông đúc. Ông Lloyd cho xe nối đuôi nhau sau lưng một đoàn xe lữ hành, và ở đó họ bị mắc kẹt không thể nào vượt qua dòng xe dày đặc. Họ di chuyển chậm đến nỗi Nia có thể đếm được những bông hoa anh thảo trên vệ đường.

Ở trên đỉnh đồi hướng xuống Pendewi, không có lời cảnh báo nào, đoàn xe lữ hành đột ngột ngừng lại. Ông Lloyd đập mạnh thắng và nhào người ra cửa xe, miệng không ngừng chửi rủa về khách du lịch và đoàn xe lữ hành; ông có thể thấy được một thằng cha lái chiếc xe du lịch nhỏ màu đỏ đang ngang nhiên ngừng xe đọc bản đồ. Ông đập cả nắm tay vào còi xe. Bọn trẻ chồm cả lên phía trước chờ coi cuộc cãi lộn sẽ diễn ra thế nào, chỉ trừ Nia. Cô đã thấy một thứ thú vị hơn nhiều.

Chiếc Land Rover da4 dừng lại bên cạnh một nhà nguyện cũ, chỉ có điều giờ đây nó không còn là một nhà nguyện mà đã trở thành nhà của ai đó. Cánh cổng và cái hàng rào sắt đã được sơn hồng và vàng, cửa ra vào thì màu xanh dương với những bông hoa vàng óng to đùng vẽ trên bề mặt, và những tấm rèm màu sắc sáng sủa viền theo những ô cửa sổ dài. Khi đứng lên, Nia có thể thấy được căn phòng bên trong cửa sổ. Một cậu bé mặc quần xanh lục nằm ườn lên tấm lót sàn. Cậu đang cầm một thứ gì đó trên tay, vẻ như đang chế tạo một thứ gì đó, nhưng Nia không thể nhìn được đó là thứ gì. Cô tò mò nhào người ra một chút để nhìn, nhưng thành linh chiếc Land Rover giật mặt về phía trước. Nia hét toáng lên và vẫy tay điên cuồng trong không khí, cố gắng để giữ thăng bằng.

Cậu bé trong nhà nguyện ngạc nhiên nhìn lên và phì cười trước tính huống khó xử của Nia. Rồi Alun túm lấy lưng áo len của Nia và kéo cô vào lại bên trong xe an toàn.

Cảm thấy mình chịu trách nhiệm cho sự cố ở đằng sau xe, chị cả Nerys cầu nhàu hỏi Nia:

- Em làm cái quái gì vậy?

Nia trả lời:

- Em chỉ muốn nhìn rõ hơn thôi.

- Nhìn cái gì?

- Bên trong nhà nguyện. Em vừa thấy anh Emlyn Llewelyn học cùng trường. Em không biết anh ấy sống ở đó.

Alun nói:

- Dĩ nhiên cậu ấy sống ở trong đó. Cậu ấy và ba cậu ấy. Chỗ đó không hay chút nào!

- Ai nói với anh thế?

- Gwyn bảo thế!

- Tại sao?

Alun xem chừng không có hứng thú giải thích. Cậu nói:

- Đã có chuyện xảy ra ở đó.

Nia tiếp tục hỏi:

- Chuyện gì?

- Anh không biết. Một chuyện gì đó tệ lắm! Nói chung là chỗ đó không tốt. Chẳng ai đến đó cả!

Nia phản đối:

- Nhưng nhìn nó rất đẹp mà. Và em cũng thích anh Emlyn.

Alun nói cho qua chuyện:

- Em chẳng biết gì cả.

Nia im lặng. Cô cũng không rõ tại sao mình lại cố gắng bảo vệ cho Emlyn, người mà cô vốn không quen biết. Emlyn học cùng lớp với anh Alun và lớn hơn cô gần hai tuổi. Cô ước gì mình có thể nhìn vào trong căn nhà kỳ lạ của cậu kỹ hơn.

Bên ngoài Pendewi, đoàn xe lữ hành quẹo phải để đi về phía biển, trong khi chiếc Land Rover tiếp tục chạy thẳng xuống thị trấn nhỏ bé.

Ánh nắng mặt trời ngập tràn khắp con đường High Street. Những hàng cây thi nhau nở hoa, và những người đi chợ phiên thứ Bảy trong những bộ quần áo mùa xuân sắc sỡ đang hối hả đi ra vào những ngôi nhà màu xám chật hẹp. Nia nghĩ:

- Nhìn kỹ thì nơi này cũng không tệ lắm.

Chiếc xe của gia đình nhà Lloyd dừng lại bên ngoài một tòa nhà cao tầng sơn hai màu đen trắng nằm ở cuối thị trấn. Đã có sẵn một chiếc xe tải màu xanh dương to đùng đỗ ngay phía trước họ với những người thợ dọn nhà trong bộ đồng phục xám đang gặm sandwich bên trong cabin xe. Đồ đạc đã được mang hết vào bên trong nhà.

Có hai lối vào: một dẫn đến một cửa hàng bày những tảng thịt đỏ au và các khay thịt cắt miếng xếp vuông vức; lối còn lại là một cánh cửa sơn đen nhìn có vẻ rất riêng tư với một con số 6 bằng đồng ở phía trên.

Gia đình Lloyd đi vào căn nhà mới của mình thông qua cánh cửa đen. Họ để ngỏ cửa cho ánh sáng và sự ấm áp có thể đi vào trong căn nhà tối đen.

Con Fly ngần ngừ và kêu ăng ẳng một lúc rồi mới miễn cưỡng theo ông Lloyd đi xuống một

hành lang dài dẫn ra vườn sau. Bà Lloyd ngồi phịch xuống một cái ghế ngập ánh nắng ở bên cửa, tay vẫn bê chậu hoa phong lữ đỏ.

Bốn cậu con trai trò chuyện âm ỉ suốt đoạn đường đi lên cầu thang và dọc theo những hàng lang cột kệ không trải thảm. Cả bọn đều hí hửng muốn mở tung những cái hộp đồ đã bị dán kín mít mấy tuần nay để tìm những món đồ chơi cũ kỹ yêu thích và bày chúng ra khắp sàn của những căn phòng xa lạ. Với những cậu bé nhà Lloyd, đó là cách để chúng khẳng định lãnh thổ, để tuyên bố với mọi người rằng căn phòng đó là của chúng, pháo đài của chúng và nhà của chúng.

Nerys, Nia và Catrin vẫn đứng bên cạnh mẹ. Mặt bà Lloyd đỏ ửng, nhưng nhìn vẫn rất đẹp trong bộ váy bầu in hoa. Bà nói với các cô con gái:

- Nào các cô gái, lên trên lầu trước đi. Sau khi đã sắp xếp đồ đạc vào tủ và dọn giường xong, chúng ta sẽ cùng dùng trà.

Nia đi theo các chị lên lầu. Nerys và Catrin biến vào trong một căn phòng nhìn ra High Street. Nia chỉ kịp nhìn thấy một khung cửa sổ rộng lớn đầy nắng trước khi cánh cửa đóng lại trước mặt cô.

ở phía đối diện phòng các chị, Sion, Gareth và Alun chưa chi đã mở rộng lãnh thổ của chúng. Một đường ray bằng gỗ luồn qua cánh cửa phòng để mở và chạy dọc theo hành lang bên ngoài. Nia bước qua một bên, nhưng đã quá trễ! Cô vấp vào nó và một cái đầu máy đỏ bay vụt qua hành lang.

Hai đứa em sinh đôi đồng thanh ca:

- Coi chừng đó! Nia-không-thể-làm-chẳng-cái-gì! Nia-răng-thỏ, có cái mũi ngo nguậy, ngo nguậy!

Nia chịu hết nổi bài hát tự chế mới của các em, tuy nhiên cô lại không thể nghĩ ra câu trả treo thích hợp nào. Mà dù sao nó cũng là sự thật, và đó mới là điều tệ hại nhất. Cô không thể làm được gì, tuyệt vọng như một con sâu bướm bị dán ghim trên bảng, chỉ có điều cô còn tệ hại hơn một con sâu bướm. Một con sâu bướm màu nâu bình thường chẳng làm được gì ngoài chuyện khụt khịt mũi mỗi khi không hiểu chuyện. Một con sâu bướm ở chính giữa, với hai người chị bướm xinh đẹp và một ông anh có thể sửa bất cứ thứ gì, với hai đứa con trai có thể đi bằng đầu, và một đứa em trai may mắn thoát được chuyện bị đem ra so sánh chỉ vì là người nhỏ nhất và có mái tóc gọn sóng.

Nia nhặt cái đầu máy lên và đặt nó vào tay Sion. Cô nói:

- Đừng quên đây là đồ chơi của Iolo đấy!

Hai đứa em sinh đôi cho phép Nia trốn thoát dễ dàng mà không chọc ghẹo gì thêm. Cô tiếp tục đi xuống hành lang, cho đến khi tới hai cánh cửa để mở ở cuối đường. Ở bên trái là phòng tắm sáng rực với ánh nắng và cái gương mờ. Iolo đang chơi với một cái gì đó trong bồn, những đợt sóng nước xà phòng nhỏ đổ tràn ra khắp sàn.

Cứ để ai đó tìm ra những vũng nước! Để Iolo tiếp tục chơi, Nia quay sang căn phòng bên tay phải, căn phòng mà cô sẽ ở với Iolo. Không còn chỗ trống nào cho cô ở phòng các chị, và cũng không còn chỗ cho Iolo trong phòng các cậu con trai. Họ sẽ phải chịu khó ở cùng nhau một thời gian. Khi dân số trong nhà tăng lên cả về kích thước lẫn số lượng, những đứa trẻ nhà Lloyd đã

quen với việc dàn xếp lại phòng ngủ mỗi năm. Nếu đứa bé sắp sinh là một bé gái, Nia sẽ ở với em trong căn phòng nhỏ sáng sủa ở trên cùng căn nhà; còn nếu không phải, Iolo sẽ dọn vào đó cùng em trai mới của mình, trong khi Nia ở lại đây, trong căn phòng nhỏ bé, tối tăm với bầu không khí cũ kỹ, không được ai sử dụng này.

Cửa sổ phòng nhìn ra vườn sau, một khu vườn nằm trong bóng tối của cả tòa nhà, một khu vườn gần như không có lấy một cọng cỏ. Tuy nhiên, vẫn còn một dòng sông với những hòn đá cuội bạc trắng ở bên dưới nức tường rào. Và ở bên kia dòng sông là dãy nhà xưởng màu đen kéo dài với những tia lửa xanh thấp sáng ô cửa sổ của lò rèn của ông Morgan và con trai trong bộ áo liền quần màu xanh lục.

Năm sau sẽ có hoa nở dọc theo bờ sông. Nia lần mò trong túi áo và lôi ra một gói giấy nhỏ. Cô cẩn thận mở lớp giấy ra và đặt lên sàn một phần của Ty Llyr: những hạt giống cây cải âm với lớp vỏ bạc phẳng lì, những hạt anh túc và campion nhỏ xíu, đen tuyền. Chúng được trộn chung với nhau, để khi cô đem trồng vào mùa xuân năm sau, khoảng đất nhỏ bên dưới sẽ phủ đầy màu cam, tím và hồng.

- Cái gì thế chị?

Iolo đã chơi với những cái thuyền xong và đang đứng ngay cửa. Từ người nó, nước lồm bồm nhỏ xuống sàn liên tục.

Nia trả lời:

- Hạt giống. Em lo mà lau khô người và sàn đi, không sẽ nghe mắng đấy.

Iolo giải thích:

- Em chẳng tìm thấy cái khăn nào cả.

Nia có thể nghe thấy tiếng mẹ di chuyển trong căn phòng phía trên đầu họ. Cô bảo:

- Để chị xuống nhà tìm cho. Hình như là mẹ để chúng ở hành lang cửa vào.

Iolo nhờ thêm:

- Em cũng muốn ăn cái gì nữa.

- Để chị kiểm coi có không đã...

Nhét những hạt giống quý báu của mình vào lại trong túi, Nia đi xuống lầu.

Ánh nắng chiếu vào căn nhà qua một lớp kính màu hình bán nguyệt ở phía trên cửa. Ngoài hàng lang la liệt hòm, túi và những cái ghế úp ngược, tuy nhiên ở ngay chính giữa chỉ có một thứ duy nhất: một cái hộp! Là cái hộp đó! Nia nhận ra nó. Đó là cái hộp chứa đồ của mẹ khoảng 20 năm về trước: những bộ váy đã quá chật nhưng được giữ lại vì chứa nhiều kỷ niệm, những đôi giày quá mỏng và những chuỗi hạt quá sắc sỡ cho một người mẹ của bảy đứa trẻ. Nhìn nó giống như một món quà, được bao phủ trong những màu sắc rực rỡ từ lớp kính màu cửa sổ. Một món quà cho Nia-không-thể-làm-chẳng-cái-gì, người mà giờ đây có thể trở thành Nia-có-thể-làm-bất-cứ-cái-gì!

Quên băng về Iolo và cái khăn, Nia quỳ xuống bên cạnh cái hộp và bắt đầu tháo lớp dây cột ngoài. Sợi dây rơi xuống và cô mở hộp ra. Với một thái độ gần như là tôn kính, cô nhắc những thứ bên trong ra ngoài và đặt chúng lên sàn.

Có tiếng la hét phía trên đầu và ở chung quanh Nia nhưng kỳ lạ thay, không ai đi ra hành lang cửa. Catrin đã tìm thấy chiếc piano và đang thử thang âm. Fly đang rên rỉ ở đâu đó.

Từ bên trong cửa hàng, ông Lloyd gọi lớn:

- Ai đó dẫn con chó ra ngoài đi!

Không ai đáp lời ông.

Nia đã tìm thấy một bộ váy áo màu tím được trang trí bởi những bông hoa màu hồng và trắng. Cô đứng dậy và choàng nó qua đầu. Đuôi áo chạm đất. Cô lại quỳ xuống và dò dẫm trong hộp cổ tìm kiếm thứ mà cô cần. Nó đây rồi – một chiếc nón rơm rộng vành màu đỏ. Và giờ đây, cô có thể cảm thấy tay mình đang chạm vào những chuỗi hạt và những đôi giày ở dưới đáy hộp. Cô rút ra một sợi dây làm bằng những vỏ sò lớn màu bạc và một đôi giày màu hồng có đính những ngôi sao ở phía trên.

Đá đôi giày thể thao đang mang ra, Nia xỏ chân vào đôi giày hồng. Bộ váy tím che cả nó, cô sẽ vấp té mất. Sợi dây bạc sẽ làm dây đeo lưng. Nó vừa khít với eo cô, không hề dư một vỏ sò nào. Nia buộc cái váy lên vài inch phía trên thắt lưng vỏ sò, chỉ vừa đủ để làm lộ ra đôi giày hồng. Cô đã chuẩn bị gần đủ rồi.

Món đồ cuối cùng là một chuỗi hạt dài đầy màu sắc quấn một, hai, ba vòng quanh cổ Nia.

Catrin đã đánh đàn từ Mendelssohn qua nhạc của Mozart, và tiếng rên rỉ của con Fly đã trở thành một tiếng tru kéo dài.

Bà Lloyd kêu từ căn phòng chất đầy hộp trên lầu:

- Ai đó dẫn con chó tội nghiệp đi dạo một lát đi!

Nia xung phong:

- Để con dẫn nó đi cho!

Giọng bà Lloyd vang xuống, nghệt lại giữa đồng hồ vải lanh:

- Nhớ đừng thả dây dẫn ra, nó chưa quen với thị trấn này đâu. Và đừng dẫn nó vào trong cửa hàng.

- Con nhớ rồi!

- Tội nghiệp! Nó không thể chịu nổi nơi này được lâu đâu.

Tiếng bá bị át hẳn bởi tiếng tru đồng ý của con Fly.

Nia loạng choạng đi xuống cuối hành lang và mở cửa sau. Bốn bậc thang đá dẫn xuống sân. Ông Lloyd đã buộc con Fly vào cái hàng rào bên cạnh bậc thang, và chỉ chừa đủ dây để nó nằm đuổi người ra, đầu đặt lên hai bàn chân trước, trong mảng ánh nắng ít ỏi may mắn không bị che bởi căn nhà. Con chó chồm dậy khi thấy Nia và sủa lên một cách vui sướng. Nia vội bảo nó im lặng:

- Suyt!

Nia biết cha cô sẽ không đồng ý với bộ trang phục hiện tại của cô nếu ông nhìn thấy. Vừa cởi dây cho Fly, cô vừa dáo dác ngó căn phòng kéo dài ra phần sân bên ngoài tòa nhà, căn phòng đáng ghét chứa đựng những thứ chết chóc và kinh khủng. Qua khung cửa sổ nhỏ xíu, cô thoáng thấy một miếng thịt đỏ hồng mà cha cô mới treo lên đang lắc lư trên móc. Ông Lloyd đang huyết

sáo vui vẻ bên cạnh những miếng thịt bò, thịt cừu xắt lát và những miếng gan heo tím bầm. Những sinh vật bị mỡ thịt tội nghiệp! Chỉ nhìn chúng là quá đủ để bạn không muốn ăn thịt suốt đời.

Nia thậm chí còn ngửi được mùi của chúng. Cô nhăn mặt và than:

- Ôi!

Cuối cùng cũng được tự do, con Fly nhảy chồm lên những bậc thang, kéo theo Nia đằng sau nó. Cả hai chạy băng qua hành lang, con Fly làm bắn tung những cái hộp rỗng và mớ rác của quá trình vận chuyển, trong khi Nia trượt và vấp chân trong đôi giày hồng quá cỡ.

Nghe tiếng ồn ào, Nerys hiện ra ở đầu cầu thang và hỏi:

- Nia, em đang làm...?

Nhưng Nia đã kịp mở cửa trước và nhảy ra ngoài trước khi chị Nerys kịp nhìn kỹ về cách ăn mặc của Nia.

Fly bắt đầu chứng minh nó xứng đáng với cái tên của mình: bốn bàn chân nó gần như không chạm đất khi nó vui vẻ chạy vọt trên đường.

Đôi giày hồng không có cơ hội nào cả: chiếc thứ nhất bay đi, chưa kịp mất dạng thì chiếc thứ hai đã nổi gót. Nia không dám ngừng lại nhặt giày vì sợ sẽ làm con Fly bị chặn họng. Giữ chặt cái nón đỏ trên đầu bằng tay còn lại, cô lao theo con chó, phóng giữa những người đi mua hàng và những tiếng la hét:

- Coi chừng!

- Cẩn thận đó!

- Đi kiểu gì vậy?

- Trời ơi, cô ấy nghĩ mình đang làm gì chứ?

Nia nhăn mặt nghĩ thầm:

- Ấn tượng đầu tiên kiểu này là tiêu rồi!

Con Fly vẫn tiếp tục chạy ngược về phía những cánh đồng, về phía ngọn núi, về phía Ty Llyr. Con đường vắt đầu dốc hơn, và đến cuối thị trấn, con chó ngừng lại, ngẩng đầu nhìn ngược lên núi với ánh mắt âm đạm, hai bên hông hết xẹp rồi căng ra liên tục theo hơi thở, và cái lưỡi dài thè ra ngoài như một lá cờ ướt.

Nia ngồi phịch xuống bên cạnh con chó, bộ dạng trông còn tệ hơn nó. Cả hai ngồi đó, bên cạnh nhau, trên lớp đá lát nóng, và thở hổn hển. Nia cảm thấy như mình vừa ở ngoài sa mạc cả một tháng trời. Cô nhắm mắt lại và dựa vào cái cổ đầy lông quăn tít của con Fly. Khi mở mắt ra vài giây sau đó, cô trong thấy ô cửa sổ của một cửa hàng, và một cậu bé đang bước qua cửa sổ để vào bên trong cửa hàng. Đó là một cậu bé cao lớn với mái tóc vàng, dày rậm và cái quần màu xanh lục – cậu bé ở nhà nguyện.

Sau này nghĩ lại, Nia không thể nhớ được là cơn khát hay sự tò mò đã khiến cô đi theo cậu bé. Dù nó là gì đi nữa, cô cũng đã quên hết tất cả những quy định, cảnh báo về việc mang chó chần cừu vào trong cửa hàng và đi theo Emlyn Llewelyn bước qua cánh cửa.

Cái lưng to đùng của một người phụ nữ trong bộ đồ màu nâu che phủ gần hết quầy tính tiền. Bà đang thầm thì nói chuyện với ông chủ tiệm, một người đàn ông bận cái áo lếch thếch và dây đeo quần màu đỏ mà hình như thích nghe tin đồn hơn là lo kinh doanh. Nia có thời gian để ngắm những quầy kẹo và bánh bích quy trước khi quyết định mua. Cô nhìn những hộp nước trái cây trên quầy hàng cao nhất. Ở phía bên kia cửa hàng, Emlyn Llewelyn đang cúi xuống một quầy đựng các hộp kẹo.

Ông chủ tiệm nghi ngờ nhìn Nia và hỏi:

- Cháu mua gì?

Người đàn bà mập mạp đã quay lưng lại. Dựa người vào quầy tính tiền, bà nhìn chăm chăm vào bàn chân không giày của Nia.

Nia cố gắng mỉm cười, nhưng lại thành ra khụt khịt mũi. Cô nói gấp gáp:

- Cháu muốn mua một lon nước ạ!

- Cứ lấy thứ nào cháu muốn mua. Mà cháu có với tới không vậy?

- Chắc là tới.

Lo lắng trước những ánh mắt không hài lòng. Nia vô tình thả lỏng sợi dây giữ con Fly và với tay lấy một lon nước cam. Ngay khi ngón tay cô vừa chạm được vào lon nước, hai khách hàng bước vào. Hoảng loạn trước sự xuất hiện đột ngột của người lạ, con chó nhảy ra xa quầy và sợ hãi gầm gừ. Nia bị giật ngược về phía sau, gót chân cô vướng vào chân váy tím và cô ngã nhào ra đất, kéo theo là cả chồng lon nước. Thành linh cả quầy hàng trên cùng như bị ma nhập. Lon và chai rung rinh, cộng vào nhau và bắt đầu rớt xuống dưới, ngay phía trên Nia. Cô không thể làm gì để ngăn chúng lại. Vài cái rơi phía trên người cô, vài cái đập xuống đất trong khi những cái khác được một bóng người mặc quần màu xanh lục chụp lại. Cô nhận ra ông chủ tiệm đang nhảy chồm chồm bên cạnh cô, vừa xua vừa đá con Fly vừa la hét ồm ồm:

- Ai trả tiền cho thiệt hại đây? Nhìn cửa hàng của tôi mà xem!

Và những tiếng thầm thì:

- Đáng lẽ không nên cho nó vào!

- Con bé không mang giày!

- Nhìn cái mũ kia!

- Không biết mẹ con bé nghĩ gì nữa?

- Mang con chó ra ngoài!

- Không mang giày!

- Không mang giày!

Và rồi giọng một cậu bé vang lên:

- Không mang giày đây phải là một cái tội!

Và Emlyn Llewelyn bước tới trước, tay giữ chặt vòng cổ của con Fly. Cậu nói:

- Chỉ có hai lon nước bị hỏng, và tụi cháu sẽ mua nó. Nào!

Cậu vỗ vai Nia và chìa tay còn lại ra. Nia nhìn lên. Emlyn chưa bao giờ nói chuyện với cô trước đây. Cậu có một đôi mắt màu vàng, như mắt sư tử. Emlyn Llewelyn gọi lại:

- Nào!

Nia đặt tay vào lòng bàn tay đang giơ ra trước mặt, và Emlyn giúp kéo cô đứng lên. Cậu bảo:

- Em nên giữ chó của mình đi. Và kéo vay áo lên, không sẽ vấp té nữa đấy.

Nia nghe lời, và Emlyn đặt một chồng tiền xu lên quầy tính tiền. Rồi cậu bước ra khỏi cửa hàng, kéo Nia theo sau.

Khi cánh cửa đã đóng lại phía sau và chặn lại những lời thì thầm trách móc, Nia nói:

- Em nợ anh tiền nước.

Emlyn trấn an:

- Không cần đâu. Em có sao không?

- Không sao.

Nia nói dối. Hai cẳng chân cô đang đau nhức vì bị những cái lon rớt trúng. Cô chỉ nói:

- Nhưng em khát nước!

Emlyn cầm một lon nước đưa cho cô.

- Đây! Anh mời! Chú chó của em nhìn cũng có vẻ khát nước đấy. Nhìn nó đẹp thật! Nó tên gì thế?

- Fly. Và là một cô chó.

Nia mở nắp lon nước ra và đưa lên môi, vừa uống ừng ực vừa ho khi thứ nước có ga chảy xuống cổ họng.

Emlyn thoáng nhìn cô, lịch sự không đề cập gì đến cách uống của cô. Xong rồi cậu hỏi:

- Hay em dẫn con Fly đến nhà anh để cho nó uống nước?

Nia trả lời:

- Em nghĩ không nên đâu. Em phải tìm giày của mẹ. Chúng rớt ra khi em chạy, đó là đôi giày có những ngôi sao dính phía trên.

- OK!

Emlyn nhanh chóng chấp nhận lời từ chối của Nia như thể đã biết trước cô sẽ trả lời như vậy. Cậu dùng gót giày sandal đá đất và quay mặt nhìn đi hướng khác.

Và thỉnh thoảng Nia nhớ lại những điều anh Alun đã nói về cái nhà nguyện:

- Không ai đến đó... đã có chuyện xảy ra... nơi đó không hay!

Rồi cô đột ngột nói:

- Được! Em sẽ đến, chỉ một lát thôi nhé!

Cô có thể thấy Emlyn rất hài lòng, nhưng cậu cố gắng không thể hiện nó. Cậu bảo:

- Tốt! Anh dắt con chó được không?

Nia đưa dây cho cậu và nói:

- Em đã từng ước được thấy bên trong nhà anh đấy.

Emlyn nhoẻn miệng cười.

- À, anh nhớ rồi. Anh đã thấy em nhìn vào trong nhà anh. Em là em gái của Alun phải không? Vì em mặc đồ thể này trông khác quá, nên anh không dám chắc.

Nia cười khúc khích:

- Lúc đó em gần như té ra ngoài đúng không?

- Mà có chuyện gì thế? Một phút trước em còn mặc quần jeans, thế mà thoáng cái đã mang chuỗi hạt với một cái mũ ngộ nghĩnh rồi.

Nia tuyên bố:

- Chúng ta phải thay đổi chứ. “Thay đổi với thời gian”, cha em từng nói thế.

Họ bắt đầu đi ngược lên đồi. Con Fly đã quá nóng và khát nước nên không còn chạy nữa, và Emlyn bước nhanh hơn con chó. Nia đôi lúc phải vừa chạy vừa nhảy để bắt kịp cậu bé và tránh những viên đá trên đường đi.

Một lần, một chiếc xe tải chạy ngang qua ở phía bên kia đường, động cơ ho khùng khục khi nó ịch chạy lên đồi, và con Fly chạy theo nó sủa inh ỏi như vẫn thường làm trước đây khi có người lạ đi qua Ty Llyr.

Nia vừa thở hổn hển vừa giải thích:

- Fly không thích xe và những thứ tương tự. Nó muốn về nhà, giống như em. Chỉ có điều đó không còn là nhà nữa, ý em là, nơi mà tụi em ở trước đây.

- Trước đây em ở đâu?

- Ty Llyr, ở trên núi. Cha không thích ở đó, vì công việc quá nặng nhọc, nhất là mùa đông cừu cứ hay chết. Và mẹ nói căn nhà quá nhỏ, sắp có em bé nên không đủ chỗ. Nhưng anh có thể nghĩ mẹ em muốn ở lại, vì nó là căn nhà của mẹ từ trước đến nay, thậm chí mẹ sinh ra ở đó. Chẳng ai muốn ở lại, trừ em và con Fly. Anh biết không, em có trồng hoa ở đó. em thích nhìn mọi thứ lớn lên và ngắm tất cả màu sắc.

- Nhà em có nhiều người lắm à?

Emlyn chăm chú nhìn cô, và trong một giây, Nia tự hỏi không biết cậu có thực sự muốn nghe câu trả lời hay không. Nhưng cô vẫn nói:

- Bảy người! Ý em là bảy anh chị em. Và em ở giữa, ngay chính giữa. Nerys là chị cả. Chị ấy rất thông minh và khá dễ thương, nhưng chị Catrin lại rất xinh đẹp. Năm ngoái chị Catrin tự gọi mình là Kate. Chị ấy nói tên đó nghe lảng mạn hơn. Nhưng bây giờ chị ấy lại là Catrin. Chị biết chơi piano, và mái tóc của chị thì, ôi, tất cả màu vàng nhạt và bóng bệ, như là... như là cây tần bì.

Emlyn nhìn cô vẻ thú vị nhưng cậu không nói gì cả, và Nia bắt đầu lo lắng không biết cô có nói nhiều quá hay không. Trước đây, cô gần như chưa bao giờ có thể nói ra suy nghĩ của mình và cũng chẳng nghĩ ra nên nói như thế nào. Họ bước đi cùng nhau trong im lặng cho đến khi tới được cái hàng rào sơn màu hồng và vàng của nhà nguyện, và ngay lúc đó, Nia bắt đầu thấy sợ. Fly cũng có vẻ lo lắng, vì nó liên tục gầm gừ trong cuống họng.

Nhà nguyện trong quá tươi sáng: cánh cửa sơn hình, những tấm rèm đầy màu sắc. Cứ y như căn nhà làm bằng bánh kẹo để dụ dỗ Hansel và Gretel, và ai cũng biết chuyện gì đã xảy ra cho họ. Lờn Alun cứ lặp đi lặp lại trong đầu Nia:

- Đã có chuyện xảy ra ở đó, một chuyện tồi tệ...

Nhưng Emlyn đã nắm tay Nia và kéo cô bước lên bậc thang dẫn đến cửa.

CHƯƠNG 2: LỜI HỨA BỊ PHÁ VỠ

ánh cửa màu xanh mở ra và Nia như lạc vào xứ sở thần tiên. Ngạc nhiên và bị cuốn hút, cô quên hẳn nỗi sợ hãi của mình và thăm thò:

- Ôi, em không ngờ có nơi như thế này!

Từ sàn đến trần nhà, những bức tường bên trong nhà nguyện được phủ kín bởi những bức tranh vẽ rực rỡ. Cây cối và những cánh đồng xô đẩy nhau với những loài kỳ hoa dị thảo, với những khuôn mặt mà Nia biết và những khuôn mặt xa lạ. Những con chim đầy màu sắc bay vút qua những đám mây và những áng cầu vồng. Và một cậu bé với mái tóc nâu vàng tung tăng chơi đùa giữa cánh đồng ngô, đu đưa người trên những cành cây xanh và ngủ ngon lành bên một dòng sông.

Nia nói:

- Em có thể thấy anh và cuộc sống của anh. Ai vẽ thế ạ?

Emlyn trả lời:

- Cha anh.

Có vẻ như Emlyn không lấy gì làm tự hào về những bức tranh, nhưng cậu hài lòng vì Nia thích chúng.

Ở phía trên đầu họ, những con bướm to lớn, màu sắc sặc sỡ treo bồng bềnh trên trần nhà hình vòm bằng những sợi chỉ lấp lánh, và ở khắp mọi nơi trong phòng, những con thú kỳ lạ bằng gỗ chăm chú nhìn họ với những cặp mắt sơn màu sáng chói.

Nia chỉ nhìn những con thú và những con bướm, hỏi:

- Những con vật này cũng do cha anh làm à?

- Tất cả bọn chúng!

Emlyn đóng cửa lại. Những con bướm run rẩy trong luồng gió thổi, và cả trần nhà như quay vòng tròn và tỏa sáng.

Hay đây là lý do mọi người không muốn đến nhà nguyện này? Chỉ bởi vì nó quá lạ thường? Rõ ràng không có con quái vật nào ở đây cả.

Ánh mặt trời xuyên qua những khung cửa sổ dài làm Nia hoa mắt, và cô không dám di chuyển vì sợ sẽ đập phải một món đồ quý giá. Một cái gì đó màu đen và to lớn cúi gập ở phía bên kia căn phòng, nhưng Nia không thể nhận ra đó là gì vì đường nét của nó đã bị ánh sáng làm nhòa đi. Và rồi nó bắt đầu chuyển động. Nó vươn lên, cao hơn và cao mãi, cho đến khi cái bóng trải dài của nó gần chạm vào bàn chân cô.

Một người đàn ông cao lớn trong bộ áo liền quần màu đen tiến về phía họ. Ông có mái tóc giống bờm sư tử và một cặp mắt màu vàng, giống như màu mắt của Emlyn. Một bàn tay to lớn bắt tay Nia và một giọng nói trầm trầm lên tiếng hỏi, bằng tiếng xứ Wales:

- Beth ydi'ch emw chi?

Emlyn trả lời thay cho cô bé đang ngạc nhiên đến độ không thốt ra lời:

- Đây là Nia. Và con chó của em ấy cần nước uống!

- Chó à?

Ông Llewelyn bỏ tay Nia ra và nhìn con Fly đang ngơ ngác thò đầu ra nhìn ông từ đằng sau chân của Emlyn. Ông la lên:

- Chúa ơi! Con trai, cha đã nói con đừng mang chó vào trong đây mà. Chú chó này sẽ phá hỏng những tác phẩm của cha mất!

- Con sẽ mang nó ra ngoài ngay mà cha. Và nó là một “cô chó”. Tên nó là Fly.

- Fly phải không? Tốt, vậy thì con mang Fly ra ngoài và lấy nước trong máng xối cho nó uống đi!

- Con có thể thả nó ra trên đồng không cha?

Ông Llewelyn nói oang oang:

- Hỏi cô bé ấy! Nó là con chó của cô bé ấy mà.

Nia gật đầu đồng ý. Ông nói:

- Thả nó ra đi, Emlyn! Trong khi đó, cha sẽ tiếp khách của con cho. Đây, cô bé ngồi xuống ghế đi!

Bị Emlyn và con chó bỏ rơi, Nia ngập ngừng ngồi xuống rìa cái ghế mây mà cha của Emlyn đã kéo ra mời cô.

Ông Idris Llewelyn đứng ngay trước mặt Nia. Ông hỏi:

- Trước khi dùng trà, chú có thể vẽ một bức phát họa của cháu được không, Nia? Nhìn cháu thật là lộng lẫy trong những chuỗi hạt với những vỏ sò bạc quấn quanh eo.Ồ, cái nón của cháu thật độc đáo!

Nia rất muốn chạy khỏi cái ghế mây, nhưng cô không thể. Có một cái gì đó về những con thú gỗ hiền lành, những bức tranh phong cảnh xung quanh và những con bướm sặc sỡ trên trần nhà làm cô thấy yên tâm. Cho nên, cô thu mình lại thật sâu vào trong lòng ghế, trong khi ông Llewelyn kéo một cái ghế đầu bên dưới cửa sổ phía bắc và cầm lên tay một cuốn vở nháp lớn.

Được bao phủ bởi những cái nệm ghế thật êm, Nia dần bớt căng thẳng và bắt đầu nhìn khám phá xung quanh. Một cái giường gập phủ một tấm chăn hình sọc nằm ở một góc phòng, kế bên cánh cửa. Có lẽ là giường của Emlyn. Có những chồng sách ở bên dưới giường, và bên cạnh nó là những con thú gỗ nhỏ bé, một số đã hoàn chỉnh, và một số vẫn còn đầu và chân chưa được khắc. Rải rác trên sàn là những ống keo trống rỗng, mấy đoạn dây ngắn, các mảnh giấy vụn, một con dao nhíp bỏ túi và một cái kính lúp, tuy nhiên không hề có bóng dáng của những bộ lego, không mô hình xe hơi, và cũng không có những món đồ chơi khác.

Ở phía bên kia phòng, một khung giường bằng đồng to đùng thò ra từ đằng sau một bức ngăn bằng gỗ liễu gai. Đó là một cái giường cổ kính với những họa tiết trang trí tuyệt vời, một vào cái bị rầy xước và những cái khác đã được sơn lại. Tấm khăn trải giường làm bằng vải sa tanh được trang trí bởi những đốm màu đỏ, xanh và vàng. Đúng là phương tiện di chuyển để bạn cần đến với một giấc mơ đặc biệt! Và rồi Nia thoáng thấy một thứ làm những ngón tay cô nắm

chặt lại. Tiếng thở hắt của Nia làm ông Llewelyn ngược nhìn cô, tuy nhiên ông không nói gì cả.

Nia nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác, nhưng khi người họa sĩ cuối đầu xuống vẽ tiếp, ánh mắt cô tự động hướng về thứ làm cô lo sợ. Mép của tấm phủ giường xinh đẹp đã bị rách một vết sọc dài đen ngòm. Một vài sợi chỉ màu bị cắt đứt lìa, chỉ còn lại vài phần đuôi xơ xác. Đó chỉ là một thứ lỗi nhỏ trên cả tấm phủ, tuy nhiên nhìn nó thật xấu xí và có gì đó gây hoang mang.

Nia quyết định đếm những chõng thảm bày la liệt trên những miếng ván sàn trơ trụi, mỗi cái có một kích cỡ và màu sắc khác nhau.

Ngậm một cây bút chì tong miệng, ông Llewelyn cười nói:

- Cháu thấy đấy, nhà chú là dân du mục nay đây mai đó. những món đồ ở đây có nguồn gốc từ khắp nơi trên thế giới đấy. Có điều hiện nay chú phải định cư ở đây một thời gian để Emlyn đi học.

Nia hỏi:

- Vậy chú sẽ đi tiếp khi anh Emlyn đã lớn à?

Ông Llewelyn im lặng một lúc, tay gõ nhẹ vào cuốn vở nháp. Và rồi ông lẩm bẩm, dường như là tự nói với chính mình:

- Có lẽ... một ngày nào đó...

Emlyn đi vào nhà và đặt một ấm nước lên cái bếp gas hen gỉ ở góc nhà. bên cạnh bếp là một cái bồn rửa cũ kỹ với một cái tủ chén ở phía trên và phía dưới nó. Một bình trà xuất hiện, nổi theo là ba cái tách màu xanh dương. Tất cả những gì bạn cần trong một cái phòng, hay nên có!

Emlyn hỏi:

- Chúng ta mang trà ra ngoài uống được không cha? Để con Fly không cô độc ấy mà.

- Tại sao không nhỉ?

Ông Llewelyn đóng quyển sổ lại và đặt lên cái bàn ng bên cạnh. Ông bảo Nia:

- Chú chưa cho cháu xem được đâu, cô bé mặc áo đầm tím ạ, vì nó chưa xong. Chắc chắn cháu phải đến chơi nữa nhé, với đầy đủ nón và chuỗi hạt của cháu đấy.

Nia hăng hái nói:

- Cháu còn có thể mang giày của mẹ nữa. Chúng có đính sao ở trên.

- Ồ, vậy thì tại sao không nhỉ?

Ông Llewelyn cười, giọng ông trầm và lớn, rồi giúp Nia đứng lên.

Họ cùng nhau đi ra ngoài và ngồi nhấm nháp trà ở đằng sau nhà nguyện, nơi có một cánh đồng hoa dại trải dài xuống tận bờ sông.

Nia reo lên sung sướng:

- Ôi, chúng ta có thể thấy núi từ đây. Cả Ty Llyr nữa, nếu không bị mấy dãy cây kia che khuất.

Ông Llewelyn lẩm bẩm:

- A, ngọn núi đó à? Vậy chắc cháu biết Ty Byrn và anh họ của Emlyn.

Nia quay sang Emlyn hỏi:

- Anh họ? Ai vậy anh?

Emlyn không trả lời. Cậu nhặt một nhánh cây khô lên và quăng ra xa cho con Fly nhặt lấy.

Ông Llewelyn trả lời thay:

- Anh họ của nó là Gwyn Griffiths. Mẹ của hai đứa là chị em với nhau. Nhưng ít ai biết chuyện đó, vì gia đình chú ở dưới này tong khi họ ở tuốt trên núi. Cách nhau đến cả một thế giới ấy chứ!

Khi ông nói, họ cùng quay lại nhìn ngọn núi, và ngay lúc đó, một chuyện kỳ lạ đã xảy ra. Một đám mây khổng lồ sáng lấp lánh đột ngột xuất hiện ngay phía trên đỉnh núi, và dù mặt trời vẫn đang chiếu sáng, mọi thứ bỗng trở nên lạnh, rất lạnh, và có một luồng gió lạnh lẽo thổi bay cái nón của Nia xuống bãi cỏ.

Không ai nói gì về đám mây. Họ chỉ im lặng nhìn nó từ từ vây quanh đỉnh núi. Emlyn đi vào trong nhà và mang ra một hộp bánh bích quy. Họ chừa lại một cái bánh cho con Fly. Nó đã bắt đầu rên ư ử. Và Nia nhận ra không phải là mấy phút mà là mấy tiếng đồng hồ đã trôi qua. Mặt trời đã xuống thấp, trong khi cô vẫn phải đi tìm giày và nghĩ ra lời giải thích hợp lý. Cô nhảy bật dậy. Xoa xoa hai bàn tay lạnh cóng với nhau, cô lo lắng hỏi:

- Cháu phải về thôi! Cháu sẽ bị mất mắt!

Giữ chặt cái vòng cổ con Fly, Emlyn nói:

- Anh sẽ tiễn em về.

Ông Llewelyn tán thành:

- Ừ, con nên tiễn cô bé về. Và đừng quên cái nón nhé!

Ông nhặt cái nón to dùng lên và đặt nó lên đầu Nia. Kéo nó xuống che kín tai cô, ông dẫn họ đi vòng qua phía trước nhà nguyện.

Kh bọn trẻ băng qua cánh cổng sơn hồng và vàng, ông Llewelyn phàn nàn:

- Lạnh quá! Chuyện gì vậy trời?

Emlyn cười lớn và bảo:

- Cứ y như một câu thần chú, phải không? Chúng ta chạy đi, không sẽ bị đông cứng thành đá mất!

Họ chạy ù xuống đồi. Con Fly nhảy theo họ. Quên mất đang đi đâu, nó vui sướng đơn giản chỉ vì được chạy nhảy. Emlyn vừa thở hổn hển vừa nói:

- Nếu anh kiếm đủ tiền, cha em có thể bán con Fly lại cho anh không?

Nia trả lời:

- Em không biết nữa! Nó là chó chăn cừu, nên hình như rất đắt. Ít nhất cũng phải trả cho ba em đến 30 bảng. Tuy nhiên, em chắc là nhà em hiện giờ không thể nuôi nó được. Mà cha anh có

đồng ý không đã?

- Anh có thể thuyết phục cha. Anh tin chắc ông sẽ đồng ý thôi.

- Ồi!

Đôi chân trần của Nia vấp phải một cái gì đó rất sắc ở trên đường. Cô ngồi xuống và kiểm tra thử. Đôi chân cô dính đầy bùn đất, tuy nhiên cô không thấy có vết máu.

Emlyn quỳ xuống bên cạnh cô và hỏi;

- Em có sao không?

Con Fly bắt đầu sủa ầm ĩ, Nia nói:

- Không bị chảy máu. Nhưng chắc em sẽ đi chứ không chạy nữa đâu. Cứ để câu thần chú bắt được em. Nếu nó có thể!

Họ cùng nhau tản bộ xuống đồi cho đến khi về đến cửa hàng tạp hóa nơi mọi chuyện bắt đầu. nó đã đóng cửa, và đường phố vắng bóng người. Emlyn bảo:

- Anh tiễn em đến đây thôi. Cha mẹ em có lẽ không thích anh đâu.

- Tại sao?

- Vì họ từ trên núi xuống.

- Thì sao?

- Một ngày nào đó anh sẽ nói cho em biết.

- Anh đang làm gì khi em đang nhìn vào nhà anh lúc chiều thế?

Emlyn mỉm cười:

- Anh đang làm một con thú. Cái đuôi của nó bị gãy, cho nên anh mới phải đến cửa hàng mua hộp keo.

- Anh làm con gì thế?

- Không quan trọng. Chỉ là một con vật thôi. Về chuyện con Fly, anh đã để dành được một ít tiền, và anh nghĩ cha anh sẽ cho anh mượn một số tiền còn thiếu. Thứ Hai anh sẽ cho em biết. Hứa với anh là em sẽ không để nhà em bán con Fly cho đến lúc đó nhé!

Không bao giờ nghĩ mình sẽ nuốt lời, Nia nói:

- Em hứa!

- Cảm ơn em.

Emlyn đưa dây buộc con Fly qua cho Nia rồi quay về. Nia bỗng nhớ ra một chuyện luôn làm cô thắc mắc. Cô hỏi:

- Emlyn, thế còn mẹ của anh?

Cậu ngừng lại và, vẫn quay lưng lại với cô, đứng im một lúc. Nia nghĩ cậu sẽ không trả lời, và cô ước gì mình đã không hỏi câu hỏi đó.

Nhưng rồi Emlyn quay lại. Mắt dõi nhìn theo những đám mây xa xôi ở phía đằng sau lưng Nia, cậu nói:

- Mẹ anh à? Bà ở trên mặt trăng.

Và rồi cậu chạy vụt lên đồi, chỉ dừng lại khi Nia không thể chạm đến cậu, dù chỉ bằng một câu nói.

Nia không thể la lên, “Đó không phải là sự thật!”, vì cô biết với Emlyn, mọi thứ đều có thể là sự thật.

Cô bắt đầu đi ngược theo con đường vắng vẻ, vừa đi vừa ngó nhìn vào bên trong những con hẻm, đằng sau những hàng cây, những hộp thư và một buồng điện thoại công cộng. Nhưng đôi giày dính sao vẫn mất tích.

Chiếc Land Rover của ông Ivor Griffiths đang đỗ ở bên ngoài căn nhà số 6, và Nia hy vọng sự có mặt của ông sẽ giúp cha mẹ cô không chú ý khi cô lên vào trong nhà.

Nhưng mọi chuyện không như cô mong đợi. Mẹ cô đã đứng đợi sẵn ngoài hành lang, mặt bà trắng bệch và giận dữ, bộ đầm bầu xinh đẹp của bà dính đầy bụi. Bà trách:

- Xém chút nữa là mẹ đã phải gọi cảnh sát. Nerys đã ra ngoài kiểm con và tìm thấy đôi giày đẹp nhất của mẹ trong rãnh nước.

Nia nói nhỏ:

- Nhưng giờ mẹ đâu có mang chúng nữa.

Bà Lloyd giậm chân giận dữ:

- Vấn đề không phải nằm ở đó.

Bước ra từ nhà bếp, ông Lloyd lầm bầm:

- Chuyện gì vậy? Đóng cửa lại đi, gió lạnh thổi cả vào trong nhà đây này!

Theo sau ông là ông Ivor Griffiths và ba cậu bé mặt còn dính mứt, háo hức chờ xem Nia bị rầy la như thế nào.

Bị giam hãm trong hành lang tối om, con Fly bắt đầu gầm gừ. Ông Lloyd nắm lấy dây buộc nó và than:

- Trời ạ, con mặc cái gì thế? Rốt cuộc thì con đi đâu mà ăn mặc cứ y như một... một cái bánh kem thế hả?

Iolo và hai ông anh sinh đôi của nó khúc khích cười, nhưng Nia ngẩng cao đầu và nói:

- Con ăn mặc như thế này thì đâu có gì xấu chứ. Cha của anh Emlyn Llewelyn cũng khen con dễ thương mà.

- Cái gì? Đừng nói với cha là con đã ở đó chứ?

- Bộ đồ này đẹp mà!

Gần như cùng một lúc, cha mẹ cô và cả ông Ivor Griffiths bắt đầu bồn chồn nói nhỏ với nhau. Nia có thể nhận ra họ đang bối rối. Họ không muốn làm cô lo lắng, tuy nhiên, thái độ che giấu

của họ còn đáng sợ hơn nhiều. Mẹ cô nhẹ nhàng gỡ cái nón đỏ và chuỗi hạt ra, rồi giúp cô tháo cái thắt lưng bằng vỏ sò. Vừa làm, bà vừa thầm thì:

- Con gái yêu của mẹ, đừng đến đó nữa nhé! Mẹ nói vậy chỉ vì muốn tốt cho con thôi. Hứa cói mẹ đi!

Nia gật đầu. Cô đang lạnh run lên, và cái mũi cô đang ngọ nguậy vì cô không hiểu chuyện gì làm cha mẹ lo lắng, tuy nhiên cô cẩn thận không hứa ra miệng. Cô biết rằng dù họ có nói gì, cô vẫn sẽ đến nhà nguyện.

Với một giọng nói đầy vẻ trầm trọng, ông Griffiths cũng khuyên:

- Cháu nên nghe lời mẹ cháu đi!

Cho rằng sự im lặng của Nia có nghĩa là sự đồng ý, cha Nia và ông Griffiths rút lui và trong bếp. Con Fly và lũ con trai cũng bị lừa vào bếp luôn.

Nia bước ra khỏi bộ áo đầm tím và mẹ cô cúi xuống nhặt nó lên cùng với chuỗi hạt và cái thắt lưng. Bà nói:

- Mẹ sẽ đem cất mấy thứ này đi. Và mẹ không muốn con mặc lại chúng nữa.

Cảm thấy mất hết tinh thần, Nia nói:

- Mặc trong nhà cũng không được sao?

- Không, cha con không thích đâu.

- Nhưng mà mẹ...

Bà Lloyd tuyên bố dứt khoát:

- Mẹ sẽ cất chúng đi. Con không được phép trưng diện một thời gian.

Và bà bê mớ đồ lấp lánh của mình đi lên lầu.

Nia hoảng loạn chạy theo mẹ, nhảy hai bậc thang cùng một lúc. Cô la lên:

- Mẹ mang chúng đi đâu vậy? Lỡ con cần chúng thì sao?

- Không, con sẽ không cần đến chúng.

Mẹ đã đi trước Nia quá xa. Bà đang đi trên cái cầu thang hẹp dẫn lên tầng ba, nơi đặt phòng ngủ của bà. Bà bảo cô:

- Đi rửa tay và vào bếp uống phần trà của con đi!

Tiếng cánh cửa đóng sầm trên lầu.

Còn lại một mình trên đầu cầu thang, Nia bất lực nắm chặt tay lại và rên rỉ;

- Ôi! Ôi! Ôi!

Alun bước ra khỏi phòng của cậu, theo sau là Gwyn Griffiths. Với vẻ thông cảm, cậu hỏi:

- Em có bị mắng không?

- Một chút!

Vừa nói, cô vừa ngạc nhiên nhìn Gwyn Griffiths. Cô không nghĩ là sẽ gặp lại cậu sớm như vậy sau khi dọn nhà khỏi Ty Llyr.

Như hiểu câu hỏi ẩn trong cái nhìn của Nia, Gwyn nói:

- Anh đến cùng cha để phụ giúp chuyện tháo dỡ hành lý. Cả những chuyện khác nữa nếu cần.

Nia không tin cậu. Tuy rất lo lắng, cô vẫn nhận ra không khí bí ẩn giữa Alun và Gwyn. Chắc chắn Gwyn đến gặp Alun để nói về một chuyện gì đó quan trọng, và khá bí mật.

Alun bảo:

- Gwyn có mang theo một cái bánh do mẹ cậu ấy làm. Ngon lắm đó! em đi ăn đi!

Nia không để món bánh đánh lạc hướng. Một chuyện gì đó không bình thường đã xảy ra. Trông Gwyn có vẻ rất căng thẳng. Cô nói:

- Đi xuống với em nhé!

Alun định từ chối, tuy nhiên Gwyn đã huých nhẹ cậu và nói:

- Tụi mình uống trà rồi, nhưng muốn dùng thêm một tí nữa cũng được mà.

Và cậu dẫn đường xuống lầu.

Nerys và Catrin đang rửa chén khi họ bước vào bếp. Những bát đĩa bằng sành đã được tháo dỡ, tuy nhiên vẫn chưa được cất vào tủ mà tạm thời nằm thành từng chồng ở xung quanh phòng. Nerys nói:

- Em không xứng được ăn bánh, Nia Llyod. Em có biết mình gây ra rắc rối như thế nào hôm nay không? Mọi người đều bận rộn cả, thế mà lại phải đi kiếm em.

Cặp sinh đôi bắt đầu hát bài hát quen thuộc:

- Nia người-không-thể-làm-chẳng-cái-gì! Nia...

Ông Lloyd can thiệp:

- Nào, nào, các con, dù gì thì chuyện cũng đã qua rồi. Các cậu bé xuống ăn thêm à? Vậy ngồi xuống đi. Chúa ơi, vợ anh đã nướng cho tụi này một cái bánh khổng lồ đấy, anh Ivor.

Ông Griffiths vốn là một người ít nói, tuy nhiên ông lại không bao giờ tiếc lời khi nói về tài năng của vợ. Ông đồng ý:

- Ừ, cô ấy là thế. Một đầu bếp tuyệt vời! Glenys có thể nấu mọi thứ mà không bao giờ thất bại. Cô ấy còn đoạt giải trong kỳ thi của Pendewi hàng năm nữa.

Ông Lloyd lặp lại:

- Hàng năm cơ đấy.

Đặt một miếng bánh lớn lên đĩa của Nia, Catrin, người luôn trung thành với mẹ mình, lên tiếng:

- Mẹ cháu cũng là một đầu bếp tuyệt vời. Chỉ là bà phải luôn dọn dẹp suốt ngày nên không có cơ hội dọn dẹp thôi.

Và cô hỏi Nia:

- Em mặc có mỗi cái áo sơ mi thế này thôi à, Nia? Không lạnh sao? Tay em xanh ngắt rồi kìa.

Nia lắc đầu, miệng cô đầy bánh. Đúng là cô đang lạnh cóng, tuy nhiên hiện giờ đối với cô, bánh quan trọng hơn áo len đàn nhiều.

Ông Lloyd cầu nhàu:

- Thời tiết hôm nay thế nào ấy, ban ngày rõ ràng trời rất nóng, thế mà... chắc sẽ có sương mù tối nay.

Nếu không phải Nia đang bận nhìn xem phần bánh của Alun có lớn hơn phần bánh của mình hay không, có lẽ cô đã không thấy được cái vẻ mặt của anh. Cô đã nhìn thấy anh nhú nhẹ lông mày rồi liếc nhìn Gwyn, và rồi cô thành linh nhớ ra đợt khí lạnh khủng khiếp gần hai năm trước đây, chỉ mấy ngày sau khi Gwyn phóng ngang qua Ty Llyr và hô to rằng cậu là một phù thủy. Dĩ nhiên không ai tin cậu, thậm chí Alun cũng có một thời gian không nói chuyện với cậu. và rồi mọi thứ bỗng trở nên bất ổn. Một cơn bão kinh hoàng bỗng từ đâu ập đến. Những con cừu bị chết, và Alun bị lạc trên núi – biến mất trong một đám mây tuyết mà không ai có thể vượt qua. Mọi người bảo nó là một hiện tượng kỳ quái, tuy nhiên họ không nói nhiều về nó. Sau khi Alun được tìm thấy, cậu đã tin Gwyn. Nhưng Nia thì khác. Cô đã tin Gwyn ngay từ đầu, và vẫn luôn tin cậu. Khi cô nhìn Gwyn, cô có thể cảm thấy sự kích động, nửa sợ hãi, nửa ao ước của cậu, và cô biết chuyện đó sẽ xảy ra lần nữa. Và sẽ xảy ra rất sớm thôi.

Cô tươi cười khoe:

- Anh Gwyn, em đã gặp em họ của anh hôm nay đấy.

Gwyn nhú mày nhìn vào đĩa của mình và hỏi:

- Em họ? Ai cơ?

- Anh Emlyn Llewelyn đấy.

Gwyn nhìn cha mình. Ông cũng nhìn cậu chăm chăm. Cậu hỏi:

- Ai nói cậu ấy là em họ của anh?

- Chú Llewelyn.

Alun nói với vẻ buột tội:

- Gặp Emlyn thì có gì đặc biệt chứ? Cậu ấy cũng sống ở đây mà.

Nia có cảm giác anh mình đang cố bênh vực cho Gwyn. Cô nói:

- Em chỉ nghĩ là...

Trước khi cô kịp nói hết câu, bà Lloyd đã gọi vọng vào từ hành lang:

- Đến giờ tắm rồi lolo! Đi thôi con!

Bà xộc vào bếp, trên tay ôm một đồng hồ sạch. lolo bắt đầu phàn nàn như mọi khi:

- Tại sao con cứ phải tắm trước?

Và như mọi khi, ai cậu anh sinh đôi của nó bắt đầu hát:

- Mày là đứa nhỏ nhất! Mày là đứa nhỏ nhất!

Catrin can thiệp:

- Tưởng tượng thử xem Iolo, em sẽ là người vinh dự đầu tiên được tắm ở bồn tắm mới đấy.

Câu nói của cô có hiệu lực tức thì. Cặp sinh đôi lập tức đổi giọng:

- Tụi con vào tắm cùng được không mẹ?

Và cả hai chạy vụt theo Iolo và bà Lloyd. Căn phòng lập tức rộng hơn một chút.

Ông Griffiths cũng đứng dậy. Vỗ vai Gwyn, ông bảo:

- Chúng ta cũng nên về thôi, Gwyn. Còn phải cho mấy con vật ở nhà ăn nữa đấy.

Ông Lloyd nói:

- Để tôi đi lấy con chó.

Nia không nghĩ gì về câu nói đó của cha mình cho đến khi cô nghe tiếng con Fly sủa ăng ăng. Cô bật dậy khỏi ghế và hỏi:

- Chó? Chú định lấy con Fly của cháu à?

Ông Griffiths nói:

- Nó là một con chó tốt. Và nó không thể sống thoải mái ở đây. Nó ở nhà chú sẽ tốt hơn.

Nia chạy ra hành lang:

- Không! Không! Cha không nói gì cả. Sao cha không nói cho con?

Cha cô sốt ruột hỏi:

- Bữa nay con bị sao vậy?

Con Fly đang ngồi bên cạnh cửa, sẵn sàng để đi. Nhìn nó gọn gàng và đầy cảnh giác, như thể ai đó sắp đi đến một ngôi trường mới.

Ông Lloyd tiếp tục nói:

- Chú Griffiths đã đồng ý nhận nuôi nó nếu cha không tìm được ai muốn mua. Con không thấy sao, nó không thể ở đây với chúng ta. Không cừ, không đồng cỏ, nó rất tội nghiệp!

- Nhưng con đã tìm được người mua nó rồi! Con đã tìm được rồi!

- Là ai?

- Anh Emlyn Llewelyn!

- Đừng có ngớ ngẩn như thế, Nia! Fly là một con chó chăn cừu, và là một con chó lành nghề. Nó cần có những con cừu và một trang trại.

Nia bật khóc:

- Nhưng con đã hứa với anh ấy! Con đã hứa rồi! Con không thể nuốt lời được, anh ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho con.

Qua làn nước mắt, cô thấy cha mình đang đưa sợi dây buộc con Fly cho ông Griffiths, thấy cánh cửa mở ra, và thấy ông cùng con chó bước ra ngoài.

Lo lắng khi thấy Nia bật khóc, Gwyn quay lại và an ủi cô:

- Em có thể đến thăm nó mà.

Nia gất lên:

- Em không phải là người duy nhất muốn gặp nó.

Đối với cô, không phải là cánh cửa màu đen mà là cánh cửa màu xanh dương với những bông hoa vàng óng đang đóng lại trước mặt. Làm sao cô có thể quay lại đó bây giờ? Họ sẽ không cần đến cô nếu không có những chuỗi hạt và cái áo đầm tím. Họ sẽ không cần đến cô nếu không có con Fly.

Cô khóc nức nở với cánh cửa đóng kín, tuy nhiên lời cô nói lại dành cho gia đình mình.

- Mọi thứ mất hết rồi. Con chẳng còn gì cả! Không còn gì cả! Không còn gì cả!

Từ đầu cầu thang, mẹ an ủi cô:

- Không phải vậy đâu con yêu! Con còn có gia đình, và cả một ngôi nhà mới nữa mà!

Mẹ cô đã không hiểu!

CHƯƠNG 3: NGƯỜI PHỤ NỮ TRÊN MẶT TRẮNG

- Em không thể làm gì được sao, Nia Lloyd?

Thầy James đập mạnh cuốn vở bài tập của Nia xuống bàn cô và hỏi:

- Em gọi những cái này là chữ viết sao? Tôi mỏi cả mắt mà vẫn không tìm được lấy một từ tôi có thể hiểu!

Nia nhìn chăm chăm vào những dòng chữ hỗn độn không thể đọc được của mình. Đó là những gì cô có thể làm được.

- Em nên nhanh chóng sửa đổi đi, nếu không tôi chỉ có cách cho em xuống học lại mẫu giáo.

Nói rồi thầy James quay lưng lại và, bằng một cái trừng mắt, dập tắt những tiếng cười khúc khích đã nổ ra sau lưng mình. Thầy đã uống một viên aspirin để giảm bớt cơn đau răng của mình, tuy nhiên tác dụng của thuốc dường như đã bị phá hủy khi thầy nhìn thấy những cái mà Nia gọi là chữ viết. Chúng còn tệ hơn là cách đọc sách của cô. Chẳng lẽ thật không có gì cô có thể làm được sao? Có khi cái dự án mà thầy đã ấp ủ từ lâu sẽ khơi dậy được một tài năng tìm ẩn trong cô bé tội nghiệp này cũng nên.

Với bờ vai không còn gục xuống, ngực ưỡn ra phía trước đầy hứa hẹn, thầy James quay lại bực giảng. Đến nơi, thầy James quay phắt lại, mỉm cười với những cái nướu sung vều, và công bố kế hoạch dài hơi của mình. Thầy nói một cách tự tin:

- Đã đến lúc cho một dự án mới. Tôi muốn tất cả các em, tất cả các em...

Nói đến đây, thầy nhìn thẳng vào Nia với cặp mắt xanh lạnh lùng trước khi nói tiếp:

- ... hãy làm cho tôi một tác phẩm về xứ Wales huy hoàng của chúng ta, về thị trấn này và môi trường xung quanh. Hãy viết một câu chuyện!

Thầy vung mạnh tay trái để thu hút sự chú ý.

- Hãy vẽ một bức tranh, hay viết một bài hát!

Vài cái vung tay bằng tay phải của thầy gạt bay giấy tờ trên bàn thấy xuống đất, tuy nhiên, đang cao hứng, thầy không để tâm gì đến chúng. Thầy dứt điểm:

- Và điểm cuối kỳ học kỳ này, chúng ta sẽ tổ chức một buổi triển lãm tại thư viện cho mọi người cùng xem.

Nếu dám, Nia sẽ gục đầu xuống bàn trong tuyệt vọng. Ngay lúc này, cô đã có thể cảm thấy được sự xấu hổ tột độ mà cô chắc chắn sẽ phải hứng chịu khi cái tác phẩm xấu xí của cô bị trưng bày ra trước thế giới. Thầy James nhìn chăm chú vào cô khi đang thao thao kể về những ngọn núi và những bảo tàng, về những phù thủy Celtic vĩ đại, Gwyndion, Math, Gilfaethwy, và về những người anh hùng xứ Wales. Nia không thể chú tâm vào lời thầy nói. Cô không thể vẽ, chữ viết của cô là một mớ hỗn độn, và cô cũng không có năng khiếu âm nhạc gì. Tại sao thầy không thể để cô yên được chứ?

Tiếng chuông kết thúc giờ học vang lên, và cô rời khỏi lớp cùng Gwyneth Bowen.

- Cậu dự định sẽ làm gì vậy, Nia?

Gwyneth có đầy kế hoạch trong đầu. Có rất ít thứ mà Gwyneth không thể làm được. Cô là bạn của Nia, đồng thời cũng là người làm Nia cảm thấy mình vô dụng nhất. Nia nói nhỏ:

- Mình không biết nữa.

Gwyneth nói khi họ đi ngang qua sân chơi:

- Thật tiếc là cậu không biết vẽ. Nó dễ hơn viết nhiều. Mình dự định sẽ viết một câu chuyện và vẽ minh họa cho nó.

Nia khiêm nhường nói:

- Mình chắc nó sẽ tuyệt lắm. Tác phẩm của cậu lúc nào cũng vậy mà.

Gwyneth đồng ý:

- Đúng thế. Tuy nhiên lần này mình chắc chắn nó sẽ là một tác phẩm vĩ đại, ngay cả với mình.

Nia vội vã nói:

- Chúc cậu thành công!

Cô đã thấy một cậu bé tách ra khỏi nhóm và nhìn về phía cô. Emlyn Llewelyn đang đi về phía cô. Cô bỗng muốn bỏ chạy khỏi cuộc nói chuyện mà cô biết sẽ dẫn đến một trong hai kết quả: cô phải nói dối, hoặc Emlyn sẽ quay lưng lại với cô mãi mãi. Cô muốn, rất muốn, được nói chuyện với Emlyn, và cô muốn, trên tất cả, được quay lại nhà nguyện một lần nữa.

Giọng của Emlyn có vẻ tự nhiên, nhưng ánh mắt của cậu lại có vẻ bồn chồn, lo lắng:

- Chào em, Nia! Em nói với ba em chưa?

- Rồi ạ! Ít nhất đó cũng là sự thật.

- Thế ông bảo sao?

- Ông... ông không chắc lắm.

Gwyneth chen vào hỏi:

- Hai người đang nói chuyện gì vậy?

Gwyneth không thích Emlyn. Cô không biết tại sao nữa, có thể vì mẹ cô không thích cậu, hoặc do cậu không tham gia vào các chuyến đi chơi của trường, cũng như không mặc đồng phục áo sơ mi đặc biệt của trường.

Nia giải thích:

- Chỉ là chuyện con chó thôi. Anh Emlyn định mua lại con chó chăn cừu của nhà mình.

Gwyneth nói một cách khinh mạn:

- Anh không thể nuôi một con chó chăn cừu được. Anh làm gì có con cừu nào.

Emlyn bình tĩnh trả lời:

- Nhà anh có cánh đồng.

Gwyneth hứ một tiếng rồi bỏ đi nói chuyện với những người bạn khác thích hợp hơn.

Còn lại hai người, Emlyn hỏi:

- Em có đến nhà anh chơi sau giờ học nữa không? Cha anh muốn vẽ xong bức tranh của em. Và em có thể mang con Fly theo không?
- Mẹ em cất bộ đồ đó đi rồi. Bà không muốn em mặc chúng nữa.
- Không sao. Chỉ cần mang theo con chó là được!

Rồi Emlyn chạy đi và mất hút trong sân trường đông đúc trước khi Nia kịp nói gì.

Cả giờ nghỉ còn lại, Nia chỉ ở một mình. Cô đi lang thang quanh sân, đôi lúc dừng lại nhìn những trò chơi mà cô không hề thấy hứng thú gì. Bên trong đầu cô, những suy nghĩ đang chạy đua với nhau. Làm sao cô có thể trốn đến nhà nguyện lần nữa? Liệu Emlyn có phát hiện ra lời nói dối của cô không? Gwyn Griffiths có tiết lộ hay không? Nhưng cậu chưa bao giờ nói chuyện với Emlyn cả. Mà tại sao cơ chứ? Tại sao?

Nia không thể tập trung được gì trong giờ học buổi trưa. Cũng may đó là giờ học hát, và cô chỉ cần nhép miệng theo điệu nhạc mà không cần thực sự phát ra âm thanh gì. Mà nhép miệng thì không tốn nhiều công sức gì vì hiện giờ cô đã quá quen với nó.

Ở nhà cũng không ai chú ý thấy sự lơ đãng của Nia. Vẫn còn quá nhiều việc phải làm. Quá nhiều thứ dè hòa nhập vào một nơi ở mới. Những món đồ nội thất đen đúa, cũ kỹ với vẻ ngoài quá giống một phần một phần của Ty Llyr trở nên gượng gạo, bất tiện trong căn nhà mới. Những cái tủ đựng chén đĩa che cả cửa sổ, những cái bàn thò ra cả hành lang, và những lọ mứt chêm chệch trên cầu thang như những người lính gác. Không có chỗ nào cho cái tủ đựng thức ăn to tướng, mận tía ngâm hay mứt mận tại căn nhà số 6.

Cái chạn bát đĩa cũ kỹ dường như chiếm hơn một nửa nhà bếp. Nó lặng lẽ nhìn gia đình Lloyd với sự ủ ê, buồn bã và không hài lòng khi họ ngồi chen chúc trên ghế ở bên dưới nó. Nhưng không ai nghĩ đến việc vứt bỏ nó. Chẳng phải nó đã được ông cố Llyr của bà Lloyd tạo nên từ một trăm năm mươi năm trước hay sao?

Khi giúp mẹ rửa chén, Nia thông báo với bà rằng cô sẽ đi thăm Gwyneth một lát.

Bà Lloyd hỏi:

- Gwyneth nào?
- Mẹ của bạn ấy là bà Bowen, người bán len, nút và mấy thứ tương tự ấy.

Nia vui vẻ trả lời, vì đó là sự thật.

- Bạn ấy bảo con có thể đến thăm bạn ấy bất cứ lúc nào. Mẹ thấy đó, Gwyneth không chơi thân với các anh của mình lắm, cho nên bạn ấy rất vui nếu có bạn bè như con chơi chung.

Bà Lloyd bỗng nhiên nhìn con gái nghi ngờ và hỏi:

- Con không định đến nhà nguyện đấy chứ?
- Con đến để làm gì? Con Fly đi rồi mà.
- Vậy con đi đi. Đừng quên mang áo khoác, buổi tối trời lạnh lắm. Và đừng có đi lâu nhé!

Nia chạy vụt lên phòng, chớp lấy cái khóa treo trên móc rồi chạy ngược ra đầu cầu thang. Tuy nhiên tại đây, cô không đi xuống dưới lầu mà im lặng cởi giày và rón chân đi lên lầu ba. Cánh

cửa mở ra trước mặt cô dẫn vào trong một căn phòng chứa đầy hộp. Đó là phòng dành cho em bé mới, đang chờ được trang trí. Nia mở cánh cửa thứ hai ra và liếc nhìn vào trong phòng của cha mẹ. Cái giường khổng lồ của họ chiếm lĩnh cả căn phòng. Cô không thể tưởng tượng nổi làm cách nào mà nó có thể lên được đến đây, nhưng nó đã từng từng trong phòng với những cái cột được trang trí hoa văn và tấm khăn trải giường chắp nhiều mảnh, chiếm cả khoảng không từ tủ áo đến bức tường và chỉ chừa một khoảng trống vài centimet. Nếu đứng trên giường, cô có thể chạm tay đến miếng vải tím mà mẹ cô lơ đãng làm lộ ra từ đằng sau một dây lọ nằm trên nóc tủ áo.

Nia rút đầu ra và nghe ngóng tiếng động trong nhà: Catrin đang tập nhạc trong căn phòng phía trước, bọn con trai đang âm ỉ chơi trò đánh trận, và cha mẹ cô đang coi tivi trong nhà bếp. Nerys thì đã đi thư viện, nơi vốn đóng cửa muộn vào ngày thứ Hai. Không ai theo dõi Nia cả.

Cô nhảy lên giường và với tay lên nóc tủ. Một cái lọ lúc lắc đầy đe dọa nhưng rồi đứng im lại. Nia thò hai ngón tay vào giữa những cái lọ, và cô có thể cảm thấy chúng chạm vào một miếng vải. Cô kéo thử, những cái lọ kêu lộp cộp. Cô nhẹ nhàng được kéo tiếp, và cái áo đầm tím trượt xuyên qua những cái lọ và rớt xuống đầu cô.

Nhảy khỏi giường, Nia nhét cái áo đầm vào bên trong áo khoác ngoài của mình và kéo dây kéo lên đến tận cổ. Rồi cô nửa chạy xuống những bậc thang nửa trượt dọc theo thành cầu thang gỗ sáng choang. Ngừng lại chỗ đầu cầu thang để mang giày vào, cô lại rón rén đi xuống lầu.

Cha cô đi ra khỏi bếp ngay khi cô vừa định mở cửa trước. Ông liếc nhìn cái áo khoác căng phòng của cô và hỏi:

- Con vẫn chưa đi à?

Nia trả lời:

- Con phải đi tìm áo khoác.

Ông Lloyd nghiêm túc nói:

- Đừng đến nhà nguyện của Llewelyn nữa, con gái. Chẳng có gì tốt đẹp ở đó cả.

Nia phải hỏi:

- Nhưng tại sao cơ chứ? Có chuyện gì với nơi đó sao?

- Đã có chuyện xảy ra ở đó rồi.

Trước khi Nia kịp hỏi thêm điều gì, ông Lloyd đã phải trốn thoát vào trong cửa hàng của mình.

Nia mở cửa và bước ra con đường vắng vẻ. Chỉ cách nhà cô ba căn, cửa hàng đồ len Bowen nằm kế bên nhà của cô Olwen Oliver, cô giáo dạy nhạc nhỏ nhắn đã biến những cậu bé trốn học thành những cậu lễ sinh hát thánh ca ở giáo đường, và biến những cô bé gầy gò thành những ngôi sao của nhà hát opera. Nia quyết định sẽ viếng thăm Gwyneth một chút để tí nữa nếu có bị hỏi, cô cũng có thể thành thật trả lời mình đã đến thăm bạn.

Gwyneth không có ở nhà và không ai trả lời tiếng gõ cửa da dẳng của Nia. Cô phải mạo hiểm nói dối thôi.

Có ánh đèn bên trong nhà nguyện, tuy nhiên không ai nghe tiếng gõ cửa rụt rè đầu tiên của Nia. Ngại xâm nhập vào trong mà không được cho phép, cô trèo lên thanh ngang thấp nhất của cái

hàng rào màu hồng – vàng và ngó nhìn vào bên trong. Emlyn đang quỳ trên sàn nhà bên cạnh một ngọn đèn dầu. Đặt hết tâm trí vào một trong những con vật của mình, cậu ngồi im tập trung đến nỗi nhìn cậu y như một bức tượng. Con dao nhỏ trên tay cậu là vật duy nhất chuyển động, nó nhấp nháy dưới ánh đèn. Nia không thấy ông Llewelyn đâu cả.

Nia bước xuống hàng rào rồi bước lên bậc thang dẫn đến cánh cửa màu xanh và gõ cửa lần nữa. Vài giây sau, cánh cửa mở ra bởi Emlyn. Cậu có vẻ hài lòng khi nhìn thấy cô. Cậu hỏi:

- Cha em đã nói gì về chuyện con Fly chưa?

- Ông vẫn đang suy nghĩ về nó.

- Vậy cũng tốt.

Và Emlyn mở rộng cửa cho cô bước vào. Nia ngần ngại nhìn người đàn ông đang ngồi gục bên cửa sổ cạnh giá vẽ của mình.

Dẫn cô vào trong nhà và đóng cửa lại, Emlyn trấn an:

- Đừng bận tâm đến cha anh. Ông chỉ đang không vui vì công việc không được tốt đẹp cho lắm thôi.

Cậu nói như thể cha cậu không nhận ra sự hiện diện của họ. Nia quyết định nghe theo lời nói của Emlyn. Cô hỏi:

- Cha anh đang vẽ gì vậy?

- Anh cũng không rõ. Chỉ là hoa văn thôi. Một khách hàng nào đó ở London đã đặt hàng nó. Khi nào hoàn thành, nhà anh sẽ tổ chức ăn mừng lớn. Họ trả đến một ngàn bảng mà. Anh sẽ có một đôi giày thể thao mới.

Nia nhìn vào lớp dây bằng da cũ mòn phủ dọc bàn chân trần của Emlyn. Vậy mà cô cứ tưởng Emlyn thích mang sandal. Cô hỏi:

- Nhà anh có định ăn thịt bò nướng trong bữa tiệc đó không? Có rất nhiều bò treo ở nhà em, và cả lợn nữa. Tất cả đều cắt sẵn coi máu tươi nhỏ giọt.

Một vẻ kinh hoàng hiện ra trên khuôn mặt Emlyn. Cô chợt nhận ra câu nói của cô có vẻ rất tàn nhẫn. Cô không định gây ấn tượng gì cả, mà chỉ muốn bày tỏ sự không đồng ý của mình với nghề nghiệp mới của cha.

Emlyn bảo:

- Nhà anh không ăn thịt!

Nia nhanh chóng nói:

- Em cũng không thích ăn thịt. Chúng có mùi kỳ lắm.

Rồi cô tự bào chữa:

- Nhưng em vẫn phải ăn chúng, vì cha em bán thịt mà.

Emlyn có vẻ vui trở lại. Nia không thể chịu trách nhiệm về những thứ mà cô buộc phải ăn.

- Pury sydd yna?

Câu nói bằng tiếng xứ Wales vang lên đầy mệt mỏi trong căn phòng tối. Nia gần như quên mất sự hiện diện của ông Llewelyn.

Trước khi quỳ xuống sàn nhà và nhặt con dao của mình lên, Emlyn trả lời:

- Là Nia! Cô bé với con chó!

- Ble mae'r ci? Con chó đâu?

Nia lúng túng tìm cách trả lời nào có thể giảm nhẹ tội lỗi của cô một khi lời nói dối của cô bị phát hiện:

- Cháu... cháu không thể mang nó theo hôm nay.

- Vậy còn đôi giày màu hồng và những ngôi sao mà cháu hứa sẽ mang theo đâu?

Ông Llewelyn không có vẻ gì giận dữ. Nhìn ông giống một con thú mệt mỏi nhưng tốt bụng đang đi về phía cô xuyên qua khu rừng đầy những sinh vật kỳ lạ của ông.

Nia nói:

- Mẹ cháu giấu chúng đi rồi. Cả chuỗi hạt và cái nón nữa. Nhưng cháu có mang theo cái áo đầm.

Cô kẹp dây kéo áo khoác ngoài xuống và tự hào mang ra báu vật của mình.

Nhưng cha của Emlyn thở dài và nhìn qua đầu cô, ông bảo:

- Không thể vẽ gì khi trời cứ tối thế này cả. Bầu trời hôm nay kỳ lạ thật! Cứ y như một viên đá phiến đen ngòm ấy!

Nia hoảng sợ nghĩ:

- Họ không cần mình nữa rồi. Không cần mình nếu không có con chó. Cái áo đầm cũng không đủ.

- Em dùng súp đi! Có sẵn rồi đấy!

Mãi tập trung vào công việc điêu khắc của mình, Emlyn hầu như chỉ mời cô cho có chứ không phải thật sự mong muốn sự có mặt của cô.

Không để sự hờ hững của cậu làm nản lòng, Nia nói ngay:

- Vâng ạ!

Và sợ mình có vẻ hăm hờ quá, cô nói thêm:

- Em chẳng ăn được gì nhiều cả, vì đó là món giảm bông.

Ông Llewelyn đi đến lò và múc ra ba tô súp. Nó đặc quánh, nóng hổi, và có màu hơi bị xanh quá so với sở thích của Nia, tuy nhiên cô quyết định mình có thể tập làm quen với nó.

Họ cùng ngồi xếp bằng trên sàn nhà và ăn phần súp của mình, kể cả ông Llewelyn, và dù không ai nói gì cũng không sao. Không cần phải kiếm lời nào để nói, mỗi người tự theo đuổi suy nghĩ của riêng mình. Cảm thấy thư giãn trong sự im lặng, Nia bắt đầu suy nghĩ vu vơ về mọi chuyện và thành linh nhớ về dự án của thầy James. Cô bật ho sù sụ cho đến khi ông Llewelyn vỗ nhẹ vào lưng cô. Ngay cả khi ngừng ho, cô vẫn thở hổn hển với khuôn mặt đỏ hoét.

Cha của Emlyn đi đến bên bồn rửa, ông nói:

- Chờ chút, chú sẽ lấy cho cháu ít nước!

Emlyn nhìn kỹ cô và hỏi:

- Không phải tại món súp chứ? Em đã nghĩ đến một điều gì đó không dễ chịu và nó làm hỏng vị ngon. Đôi lúc anh cũng bị như vậy. Chuyện gì thế?

Nia nhấp từng ngụm nước được đưa cho. Khi ông Llewelyn quỳ xuống đưa cho họ những miếng bánh mì thô màu nâu, cô trả lời:

- Em đang lo cái dự án của thầy James.

Và với một tiếng thở dài, cô một gắng nặng tâm sự của mình về tất cả những rắc rối của cô với thầy James và tham vọng trưng bày tác phẩm của học sinh về môi trường sống của chúng.

Emlyn nhận xét đây thông cảm:

- Thầy James thật là quá đáng. Thầy ấy chỉ nghĩ đến việc trưng bày này nọ chứ không nghĩ đến suy nghĩ gì của em cả. May là anh học lớp cô Powell năm nay.

Nia buồn bã nói:

- Em thua rồi. Dù em có làm gì mọi người cũng sẽ cười nhạo em thôi. Ngay cả mấy đứa em của em cũng gọi em là Nia-người-không-thể-làm-chẳng-cái-gì nữa!

Ông Llewelyn ngẩng đầu ra sau và cười khanh khách. Nia hờn dỗi nói:

- Kìa chú, chuyện đó chẳng có gì đáng cười mà.

- Đáng cười lắm chứ.

Ông Llewelyn vẫn cười khùng khục, nhưng khi thấy lũ trẻ liếc nhìn đầy vẻ trách móc, ông nói thêm:

- Nhưng chú không có nói về cháu đâu, Nia. Chỉ là biệt danh Nia-người-không-thể-làm-chẳng-cái-gì ấy, nó chẳng có nghĩa gì cả. Nếu “Nia không thể làm chẳng cái gì”, vậy có nghĩa “Nia có thể làm gì”, đúng không?

Nia đã hiểu được ý ông Llewelyn. Tuy nhiên biết được lũ em dùng sai ngữ pháp cũng chẳng giúp cô giải quyết được vấn đề gì.

Và rồi đến lượt Emlyn lặp lại:

- Nia-người-có-thể-làm-gì! Mọi người đều có thể làm gì đó!

Nia ủ ê:

- Nhưng em thì không!

- Đừng bi quan thế! Em từng nói em có trồng hoa mà. Em có thể ngắm các màu sắc và cảm nhận được chúng. Anh chắc là em có thể mà.

Phấn chấn trước sự hăng hái của con trai, ông Llewelyn hỏi Nia:

- Thế cháu làm gì ở nhà, cô bé? Cháu có thể đan hay làm gì đó không? Cháu hay giúp mẹ làm gì?

Nia do dự nói:

- Cháu giúp mẹ mạng mấy cái vớ. Thật ra cháu cũng khá giỏi về khoảng đó.

Ông Llewelyn tuyên bố:

- Đúng cái đó rồi! Sao cháu không thử khâu một bức tranh nhỉ? Cháu có thể làm những cánh đồng và những ngọn núi từ vải và sợi cotton đấy.

Emlyn hào hứng tiếp lời:

- Lấy một thứ màu bạc gì đó để làm những con sông, như kim tuyến chẳng hạn. Và sợi len có thể dùng làm mây.

Nia nói:

- Cả hoa nữa. Mẹ có những cái khăn lau bụi màu vàng tươi, và những tấm khăn trải giường cũ tuy đã cắt nhỏ làm giẻ lau nhưng vẫn trắng. Có thể em sẽ làm được một cái gì đó.

- Tất nhiên cháu sẽ làm được mà, cô gái nhỏ. Cháu có óc tưởng tượng tốt lắm đó.

Ông Llewelyn đứng lên và thu dọn những tô súp không. Ông bảo:

- Chú sẽ kiếm cho cháu một miếng vải bạt, đủ lớn cho một kiệt tác, và cháu có thể khâu những hình dáng tưởng tượng của mình lên đó.

Thả mấy cái tô vào bồn rửa, ông bắt đầu tìm kiếm giữa mớ khung tranh trống cùng những bức tranh chưa hoàn thành đang dựa tường. Trong khi ông di chuyển những bức tranh để tìm kiếm, một bức tranh của Emlyn thành hình xuất hiện. Nia nhìn chăm chú vào hình ảnh một người phụ nữ đang treo trên mặt trăng – có thể không phải treo, mà là đang đuổi dài người dựa vào nửa bên dưới của một vầng trăng lưỡi liềm, giống như cách người ta thường làm khi ngồi trên một vòng quay ngựa gỗ trong hội chợ. Mái tóc bà màu đen bóng, và bộ áo đầm dài nhạt màu dài tha thướt của bà bay bồng bềnh quanh vầng trăng như một đám mây. Nia biết đó là ai, nhưng cô vẫn hỏi:

- Ai vậy anh?

Và Emlyn trả lời đúng như cô nghĩ:

- Mẹ của anh!

- Anh vẽ bức tranh đó à?

- Ừ. Anh vẽ nó hai năm trước, sau khi mẹ anh đi mất.

Nia muốn hỏi về vầng trăng và lý do tại sao người phụ nữ lại treo mình trên đó, nhưng bức tranh đã biến mất đằng sau những bức tranh khác và ông Llewelyn bước về phía họ với một cái gì đó dài và cuộn tròn trên tay. Ông giữ một đầu rồi phất mở tấm vải bạt dài hai mét, làm những bụi vải nhỏ xíu bên trong bay đầy không khí, lấp lánh trong ánh đèn trước khi nhẹ nhàng hạ cánh xuống khắp đầu họ.

- Nó đây Nia. Tấm vải nền cho bức tranh của cháu!

Ông Llewelyn đặt tấm vải xuống bên cạnh cô và bước lùi lại. Nia nhìn nó và thốt lên:

- Nhưng nó to quá!

Ông đáp lời:

- Một kiệt tác phải luôn to lớn. Chú có linh cảm rất tốt về chuyện này. Chắc chắn cháu sẽ chứng minh được mình với tác phẩm này. Nhưng nhớ đừng cho ai thấy nó cho đến khi hoàn tất nhé. Nó phải là của cháu, hoàn toàn của cháu. Nếu cháu cần giúp đỡ, hãy hỏi chúng ta, đừng hỏi ai khác! Và một ngày nào đó, chúng ta sẽ thấy được một Nia thật sự và rất đặc biệt!

- Cháu cảm ơn chú!

Nia đứng lên và hơi lưỡng lự nhìn tấm vải hình chữ nhật khổng lồ dưới chân mình. Ông Idris Llewelyn ra lệnh:

- Nhận lấy nó đi, cô bé! Cuốn nó lại rồi giấu nó trong người ấy.

- Nhưng còn cái áo đầm thì sao? Cháu không thể giấu cả hai thứ trong áo khác được.

Emlyn đề nghị:

- Cứ để cái áo lại đây. Em có thể đến lấy nó khi mang con Fly đến đây. Liệu có nhanh không em?

- Em hy vọng thế.

Nia ước gì Emlyn không nhắc đến con chó. Cô đang nhận lấy quà tặng của họ trong sự giả tạo lừa dối. Quỳ xuống và cuộn tấm vải lại, cô nhét nó vào bên trong áo khoác với vẻ có lỗi, giống như một tên trộm biết rằng hắn đang bị theo dõi nhưng đã đi quá xa để có thể tự cứu lấy mình.

Ông Llewelyn nhận xét:

- Sao cháu có vẻ rầu rĩ thế? Vui lên đi chứ! Đây chỉ là khởi đầu thôi. Cháu biết sử dụng bàn ủi không?

Nia gật đầu và đứng dậy.

- Vậy cháu nhớ ủi thẳng tấm vải khi không có ai rồi giấu nó đi nhé!

- Vâng ạ.

Rồi cô nói:

- Đến giờ cháu phải về rồi. Cảm ơn chú và anh về món súp và... về mọi thứ.

Ông Llewelyn lại lo lắng với công việc của mình. Ông cần nhân:

- Cái bầu trời chết toi! Đáng lý mà phải còn sáng chừng hai tiếng nữa để tao làm việc chứ.

Emlyn đi theo Nia ra khỏi nhà nguyện và cùng cô đi xuống đồi. Nia bảo cậu:

- Em không sao đâu mà.

Bước theo cùng nhịp bước của cô, Emlyn trả lời:

- Đẳng nào anh cũng đi thôi.

Hy vọng ngăn trước những thắc mắc về con Fly, Nia hỏi:

- Mẹ anh tên gì thế?

- Elinor.

- Tên đẹp quá! Những sao anh nghĩ mẹ mình ở trên mặt trăng?

- Bà bảo anh thế!

Và rồi không cần cô hỏi, Emlyn bắt đầu kể cho Nia nghe về cái đêm mẹ cậu bỏ đi, về ngọn gió hú giạt tung những viên ngói trên nóc nhà nguyện và quảng chúng vào tấm cửa sổ rầm rầm, về tiếng trẻ con khóc lóc và ba cậu lồng lộn trong bóng tối vì không có đèn.

Emlyn thì thầm nói:

- Nhưng anh có thể thấy họ. Mặt trăng rất sáng, và mẹ anh đang đi qua lại quanh những con thú gỗ, chọc đẩy chúng như thể bà rất căm ghét chúng. Lúc anh ngủ thiếp đi, họ vẫn còn đang cãi nhau. Rồi sau đó, bà lay ah dậy. Bà bảo sẽ bỏ cha anh và sẽ mang đứa bé đi. Bà muốn anh đi với bà, nhưng anh đã nói không. Làm sao anh có thể bỏ cha anh mà đi được chứ? Và rồi bà nói một câu gì đó, nhưng vì gió lớn quá, anh chỉ nghe được chữ... Yr Hanner Lleuad, nghĩa là “nửa vầng trăng”. Cho nên anh đã vẽ hình bà trên mặt trăng lưỡi liềm, bởi vì đó là điều mà bà đã nói. Nhưng anh không bao giờ nói với cha lý do, và anh cũng không bao giờ hỏi anh tại sao.

Họ không còn tản bộ nữa, nhưng thỉnh thoảng lại đặt bàn chân này lên trước bàn chân kia, cho đến khi họ dừng lại hẳn và Nia nói:

- Mẹ anh chỉ bỏ đi như thế vào lúc nửa đêm à?

- Ừ.

Nia cảm thấy cậu còn có điều gì đó không nói, có lẽ là điều quan trọng nhất. Nhưng cô không có tư cách để hỏi gì, bởi vì cô đã không giữ lời hứa của mình. Ngay lúc này đây, dù cô biết cậu tin tưởng cô hơn bất kỳ ai khác, cô vẫn không dám nói với cậu sự thật về con Fly.

Bầu trời thật đúng như một viên đá phiến đen ngòm. Nặng nề và ẩm ướt, nó bao vây họ, giữa những cánh đồng, những ngọn núi, và bóng tối ở cách xa nhau. Emlyn quay mặt nhìn một cửa sổ sáng đèn ở trên đỉnh đồi. Cậu nói:

- Khi bà đi, anh đã đứng trên giường và nhìn ra ngoài cửa sổ. Có một chiếc Land Rover ở trên đường, và một người đàn ông đang đứng cạnh nó.

Nia thở hắt ra ngạc nhiên. Cô hỏi:

- Anh biết đó là ai không?

- Biết chứ. Anh nhận ra ông ấy ngay. Đó là ông Griffiths, cha của Gwyn. Ông ấy đã mang mẹ anh đi.

Nia nhìn thẳng vào mắt Emlyn và hy vọng cậu sẽ cười bảo rằng không phải thế, không phải là cha của Gwyn, tuy nhiên ánh mắt của cậu nghiêm trang và buồn bã đến mức cô phải tin cậu. Và rồi Emlyn thành linh hét lên:

- Mọi người đổ lỗi cho cha anh. Họ nói cha đã đuổi mẹ anh đi. Nhưng tất cả chỉ là lời nói dối. Bà ấy đã tự bỏ đi mà. Bà ấy đâu cần phải ra đi chứ. Cha anh đã cho bà một căn nhà, với những bức tranh trên tường với một cái trần nhà đầy bướm cho đứa bé. Bà ấy đâu cần phải đi. Và họ buộc tội cả anh vì đã ở lại. Họ đều nói, “thằng bé đáng lẽ nên đi với mẹ nó”, nhưng làm sao anh có thể đi chứ? Làm sao anh có thể bỏ cha anh mà đi?

Emlyn, một người dường như luôn tự tin, đang vật vã lắc đầu qua lại như một đứa trẻ không

thể ngủ được, và Nia biết rằng câu trả lời của cô rất quan trọng. Liệu cô có thể, dù chỉ một lần này thôi, làm đúng? Cô bình tĩnh trả lời:

- Không, anh không thể bỏ cha anh lại được, vì ông sẽ cô đơn một mình.

Emlyn mỉm cười, gần như là xin lỗi, và Nia biết rằng cô đã chọn đúng từ để nói.

Emlyn bảo:

- Tối nay anh sẽ đưa em về tận nhà. Có ma quỷ trong không khí đấy.

Họ bật cười và cùng nhau chạy đến tận căn nhà số 6, nơi Emlyn bịt mũi và làm mặt quỷ với khung cửa sổ tối đen và trống rỗng của cửa hàng thịt, trong khi Nia khúc khích cười và bấm chuông cửa. Ai đó đã cài ổ khóa bên trong. Nerys ra mở cửa với một cuốn sách trong tay. Cô nói:

- Chị đã gặp bạn Gwyneth của em ở thư viện.

Nia chắc rằng cha của Gwyneth sẽ không đến thư viện thường xuyên. Cô bảo chị:

- Vâng, cha bạn ấy đã cho em vào nhà chờ. Vui lắm cơ, Gwyneth có cả một ngôi nhà búp bê mới.

- Nó được nuông chiều quá.

Cặp mắt kính của Nerys đã tuột xuống dưới sống mũi nên cô không thấy Emlyn đang nhảy múa trên đường, tay bịt tai và chân giang ra như Charlie Chaplin. Cô hỏi Nia:

- Con bé ngốc này, em đang cười cái gì vậy hả?

- Không có gì.

Theo chị đi vào trong nhà, Nia quay mặt lại và bí mật vẫy tay chào tạm biệt Emlyn.

Emlyn đã ngừng nhảy múa. Cậu im lặng nhìn vào trong nhà và lắng nghe những tiếng động náo nhiệt bên trong: tiếng hát, tiếng la hét, tiếng cười rộn rã. Cậu gọi cho Nia nhớ đến con vật mắt vàng đói bụng đang tìm kiếm hơi ấm.

Cô bỗng ghét phải đóng cửa lại trước mặt cậu.

CHƯƠNG 4: MỘT CUỘC ĐÁNH LỘN

ối hôm đó trời rất lạnh. Những đám mây xám trôi lững lờ về phía nam và mặt trăng hiện ra, bất ngờ và sáng rực rừ đằng sau những rặng núi. Chiếu xuyên qua lớp kính phủ mờ sương, nó lấp đầy khắp căn phòng tắm màu vàng với ánh sáng dịu dàng và Nia, không thể nào ngủ được vì quá sốt ruột, biết rằng cô đã tìm ra một nơi an toàn và kín đáo để thực hiện công việc của mình.

Iolo không dễ gì bị đánh thức khi đã ngủ. Mặt nó vùi chặt vào con quái vật đồ chơi màu xanh, và hơi thở của nó vẫn đều đều ngay khi chị nó bò bên dưới giường, nơi giấu tấm vải bạt. Dù vậy, Nia vẫn nhón chân đi qua cửa và không dám đóng chặt nó lại sau lưng.

Bên cạnh cái bồn tắm, nơi ánh trăng chiếu sáng nhất, Nia trải tấm vải bạt ra và nhìn chăm chăm vào nó. Cô đã tranh thủ ủi thẳng nó trên cái bàn của căn phòng nhỏ xíu trên lầu khi mẹ cô mãi mê lo tắm cho Iolo phía dưới. Nia vuốt ve tấm vải thô ráp và nhúu chặt mắt lại, im lặng yêu cầu tấm vải chỉ cho cô biết cô nên bắt đầu từ đâu và như thế nào. Hình chữ nhật khổng lồ màu nâu xỉn giương mắt nhìn lại cô và không hề đưa ra một lời khuyên hay một lời động viên nào.

Một lần nữa, cảm giác tuyệt vọng quen thuộc và đáng ghét bắt đầu nhen nhóm trong tâm trí Nia. Cô ngồi bệt xuống gót chân mình, bất động vì thất vọng. Rốt cuộc cô vẫn không phải là người mà cha con Emlyn nghĩ. Cô không thể thấy được hình thù hay màu sắc nơi mà chúng không tồn tại. Cô không có khả năng tưởng tượng. Gia đình Llewelyn đã tin tưởng vào một tài năng không hề có. Họ đã kỳ vọng quá nhiều.

Nia vẫn ngồi cuối mình không động đậy trên sàn nhà lạnh lẽo khi chuông nhà thờ gõ mười hai tiếng. Âm thanh đơn độc và trống rỗng đó làm cô rùng mình. Đã đến lúc cô cất đi kiệt tác không bao giờ hoàn thành của mình.

Một dải mây bay lướt qua mặt trăng hết một chiếc váy dài của một quý bà trên bầu trời. Một bóng đen che phủ tấm vải như một bóng ma, và khi bóng đen qua đi, một hình thù mờ nhạt hiện lên bên cạnh bàn tay lạnh cóng đang chạm vào mép vải sần của Nia. Dần dần nó được tiếp thêm sức mạnh và màu sắc rồi trở thành một mái nhà màu xám đen với một ống khói ở chính giữa. Một mái nhà khác bên cạnh cái đầu tiên, lần này là màu đỏ sậm, với một làn khói cuộn tròn bốc lên từ ống khói. Góc bên dưới tấm vải bắt đầu phủ đầy hình thù và màu sắc. Nia bị kích động đến nỗi cô chạy ù về phòng ngủ và đập mạnh cánh cửa phòng vào hộp đồ chơi của Iolo. Hơi thở đều đặn của em trai cô thay đổi nhịp, tuy nhiên nó không hề thức giấc.

Nia mở ra một ngăn tủ và lấy ra một ổ khâu của cô. Cô tìm thấy một cái kim lớn, cái kéo, và một cuộn len màu xám nhạt. Lo sợ bức tranh trong đầu cô sẽ biến mất trước khi cô kịp khâu nó vào tấm vải, Nia vụt chạy vào trong phòng tắm, trượt chân trên sàn nhà sáng bóng và đâm vào cái ghế đầu khiến nó bay thẳng vào bồn tắm. Trong sự tĩnh mịch của ngôi nhà, âm thanh đó nghe điếc cả tai. suốt một phút tiếp theo, Nia đứng bất động bên cạnh bức tường và chờ đợi. Khi dạ tự trấn an được rằng cô đã không đánh thức cả nhà dậy, Nia quỳ xuống bên cạnh tấm vải và bắt đầu khâu chỉ vào kim. Xong xuôi, cô khâu ba mũi lên trên tấm vải. Cô ngừng lại ngắm nghía một chút, rồi khâu một đường dài và một đường cong. Cô dùng đầu nhọn của kim đùa giỡn với sợi len, và làn khói xám mờ xuất hiện.

Ngạc nhiên và sung sướng với thành quả của mình, cô thở dài hài lòng:

- Ôi!

- Phải em không Nia?

Vậy là cũng có người bị đánh thức. Catrin đang đứng trên cánh cửa để mở. Cô hỏi:

- Em không ngủ được à?

Đã quá trễ để có thể giấu tấm vải. Nia trả lời:

- Có cái gì đó đánh thức em dậy!

- Cái gì trên sàn thế?

- Chỉ là một miếng vải em tìm được thôi. Em... em đang khâu đồ trên đó. chị đừng nói với ai nhé!

- Chị không nói đâu, nhưng em nên đi ngủ ngay đi, kéo mai không dậy nổi đấy.

Catrin tốt bụng không bao giờ khó chịu với ai. Nia mỉm cười và cuộn tấm vải lại. Cô đã bắt đầu công việc. Giờ thì không có vấn đề gì nữa. Làn khói đã có mặt trên tấm vải, và nó sẽ mãi mãi ở đó. ngày mai sẽ có thêm một ống khói, một mái nhà, và biết đâu được, có thể sẽ có thêm những bông hoa màu hồng nở rộ trên cây nữa. Cô vui vẻ nói:

- Em đi ngủ đây!

Catrin đi theo cô về phòng giúp phủi thẳng cái gối. Khi Nia leo lên giường, cô nhận xét:

- Em là một cô bé rất kỳ lạ đấyNia!

Nia thì thầm:

- Thật may không phải chị Nerys tìm thấy em.

- Chị cá là em mừng lắm!

Catrin bắt đầu xếp gọn lại cái chăn nhăn nhúm. Trước khi cô làm xong, Nia đã ngủ thiếp đi.

Đối với Nia, một tuần lễ tiếp theo là chuỗi ngày làm việc hối hả. Những miếng vải cotton, vải nhung được nài nỉ xin mẹ và thu nhặt trong túi vải vụn, thùng hộp và đáy tủ. Giấy gói quà giáng sinh, kim tuyến và những sợi ruy băng lấy từ bạn bè và nhà hàng xóm. Gwyneth Bowen đem đến cho cô một hộp đựng đầy những vải len hồng của cửa hàng và cái váy lót bằng vải sa tanh mà mẹ cô không dùng nữa. Cô thậm chí không hỏi Nia dùng chúng để làm gì.

Tất cả những mảnh vụn đó được Nia cẩn mẫn tích trữ, như một chú chuột con, trong những túi nylon giấu bên dưới giường cô. Và không ai đoán, không ai hỏi, không ai muốn biết cô đang làm gì!

Cũng may là bà Lloyd không phải là người ưa thích việc dọn dẹp phòng ngủ, cho nên kho đồ của Nia ngày càng đầy lên mà không gặp trở ngại nào, cho đến khi gần như không còn chỗ cho tấm vải mà mỗi đêm Nia vẫn cẩn thận cuộn lại sau khi đã vuốt thẳng những mảnh vật liệu, cắt bỏ những sợi chỉ thừa và kiểm tra chắc chắn rằng lớp keo đã khô.

Cô quên hẳn chuyện của con Fly và lời hứa bị phá vỡ. Tâm trí của cô chỉ chứa đầy những màu sắc và hình thù của thế giới xung quanh cô: sự mãnh liệt của những hình bóng râm, sắc thái bầu trời, sự rực rỡ của những đóa hoa, và độ cong của những thân cây. Cô hoàn toàn bị cuốn

hút vào công việc mới của mình, dù cô vẫn cố gắng trò chuyện bình thường với Gwyneth và chơi lò cò trong khi đếm những ô cửa sổ.

Và rồi một ngày nọ, khi tắm vãi, đã đầy một nửa, vẫn nằm an toàn và bí mật dưới gầm giường, Nia buộc phải nhớ về chuyện con Fly. Cô đang đứng giữa sân trường, mắt lim dim dõi nhìn một cây thủy tùng to lớn trong nghĩa địa ở bên cạnh trường.

Cô hầu như không nhận thức gì về những hoạt động đang diễn ra xung quanh mình, cho đến khi có ai đó tiến đến gần – Emlyn Llewelyn.

Cô đã nghĩ:

- Mình có thể hỏi anh ấy về cây thủy tùng. Chắc anh ấy biết nó màu xanh hay đen.

Tuy nhiên khi Nia nhìn thấy vẻ mặt của Emlyn, cô nhận ra mình không thể hỏi cậu điều gì nữa. Emlyn đã nhận ra lời nói dối của cô.

Khi biết Nia đã chú ý đến mình, Emlyn đứng im lặng, cặp mắt màu vàng của cậu đầy nguy hiểm và giận dữ. Rồi cậu lạnh lùng hỏi:

- Tại sao em không nói cho anh biết về chuyện con chó?

- Em không biết... em không chắc, em... em không thể...

- Nhưng em đã hứa!

Nia lắc đầu một cách tuyệt vọng.

- Đó là ý của cha em. Em đã nói với ông về... về anh, về chuyện anh muốn mua con chó, nhưng đã quá trễ!

Giọng Emlyn bắt đầu to lên:

- Em đã để cho họ mang nó đi, và em không thèm nói gì với anh!

Cảm thấy sự xung đột, một đám trẻ bắt đầu bu quanh họ.

- Tại sao lại là Gwyn Griffiths chứ? Tại sao không phải là anh? Em biết là anh yêu con chó mà. Em biết anh yêu nó như thế nào mà.

Nia không dám nhìn vào Emlyn. Cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần để nghe câu trút giận, tuy nhiên cô không thể chịu được khi nhận ra cậu đang tự trách mình:

- Nhìn anh đi!

Emlyn hét lên, và khi quay lại, Nia thấy cậu thọc tay vào túi và rút ra một sợi dây da.

- Anh thậm chí đã mua một sợi dây cho nó. Ngốc lắm phải không? Một sợi dây và không có con chó nào. Giờ thì anh không cần nó nữa.

Emlyn giơ tay lên. Trong một giây, sợi dây da treo lơ lửng vô hại trong tay cậu, và rồi thành linh nó bay vụt về phía Nia. Và cô đứng im chờ đợi sự trừng phạt.

Nhưng ai đó đã bước lên phía trước cô và Nia nghe tiếng thở dốc kinh hoàng và hồi hộp của bọn trẻ khi sợi dây da quất vào mặt Gwyn Griffiths. Một vết roi đỏ hỏn hiện ra trên má Gwyn khi cậu bước về phía Emlyn, tay vẫn giữ chặt sợi dây.

Emlyn đứng yên trong vài giây, giận dữ và ngoan cố, rồi cậu quay lưng lại và chạy vụt đi.

Lúc đầu Gwyn chỉ từ từ đuổi theo, nhưng khi Emlyn chạy đến bức tường thấp cuối sân, cậu tăng tốc. Emlyn đẩy người lên trên bức tường và loạng choạng nhảy xuống con đường hẹp ở giữa sân chơi và nghĩa địa. Gwyn nhảy xuống theo ngay sau đó, và Nia nhận ra cô cũng đang chạy theo. Cô biết rằng dù chuyện gì sắp xảy ra, nó cũng là lỗi của cô.

Ai đó gọi lớn khi Nia vừa thở hổn hển, vừa luống cuống nhảy xuống con đường đá:

- Cậu sẽ bị phạt khi trở về đây!

Cô thoáng thấy Gwyn quẹo vào lối đi dẫn đến nghĩa địa và loạng choạng chạy theo. Tâm trí Nia đang chạy đua với bước chân cô, và chúng không nghe lời cô. Nia không thể giữ thăng bằng, hai lần cô vấp té vào những tảng đá. Câu cảnh báo “Cậu sẽ bị phạt!” lại vang lên, tiếng Gwyneth Bowen lớn nhất.

Nia chạy đến một cánh cổng bằng sắt đang vung vẩy. Không còn nghe những giọng nói nữa và Nia do dự. Đằng sau cánh cổng là nghĩa địa tối đen với những hàng cây cô quái, nơi mà thời xa xưa, trước khi nhà thờ xuất hiện, người ta đã tôn thờ những vị thần mà cô không biết.

Tự trấn an bản thân, Nia băng qua cánh cổng. Những vòm cây bao quanh cô khi Nia bước dọc xuống con đường mòn phủ đầy rêu phong và cỏ dại. Cô nhìn quanh và nghe ngóng tìm kiếm dấu hiệu của một cuộc đánh lộn, nhưng không thấy gì cả. Có khi cả hai cậu bé đã không gây lộn gì và đã rời khỏi đây. Tuy nhiên cô không thể tin được điều đó.

Có năm cây thủy tùng ở trong nghĩa địa. Người ta nói chúng đã một ngàn tuổi, và Nia tin họ nói thật. Những thân cây già cỗi, bụi bặm của chúng phủ đầy sẹo ngang dọc và những nhánh cây đầy gai nhọn đen đúa cong gập và gãy vỡ. Những cái cây bí ẩn, linh thiêng và đầy thù hận!

Rời khỏi con đường mòn, Nia bước sâu vào trong mê cung của những ngôi mộ cổ, nơi những bóng ma không rõ tên cư ngụ, và là nơi những cây thủy tùng kéo lê những ngón tay ẩm ướt của chúng lên những tấm bia mộ mục nát. Linh cảm về một sức mạnh thần bí vô hình không rời khỏi tâm trí Nia, và cô tự hỏi tại sao Emlyn lại chọn một nơi trốn chạy như thế này.

Tại một khoảng đất chết chóc bên dưới cái cây ở xa nhất và tối tăm nhất, Nia nhìn thấy hai cậu bé. Hay đúng hơn là cô thấy một khối tròn chằm chằm xoay vòng. Cả hai đang đứng vật lộn với nhau, những cánh tay quấn chặt trong khi chân gần như không cử động. Cũng như thân người của chúng, hai cái đầu đen và nâu đẩy nhau không khoan nhượng. Và rồi một người dứt ra, Emlyn, và rồi cậu bắt đầu đánh đối thủ của mình với những cú đấm liều lĩnh và nguy hiểm.

Gwyn lùi lại và giơ tay lên che. Emlyn là người cao to và mạnh mẽ hơn, nhưng Nia cảm thấy Gwyn có thể cầm cự được, thậm chí là chiến thắng đối thủ. Và cô nhớ về hai năm trước đây, khi Gwyn đã làm Dewi mập mạp bị thương nặng mà không ai biết cậu đã làm cách nào. Mọi người nói rằng Gwyn đã ném một viên đá làm vỡ mũi Dewi, nhưng Nia đã không thấy có viên đá nào hết. Cô đã tin Gwyn có một sức mạnh đặc biệt không thể gọi tên. Chẳng phải cậu ta đã từng nói mình là một phù thủy sao?

Cậu bé phù thủy đó hiện đang quỳ dưới đất, dùng tay che đầu khỏi những cú đấm ác liệt. Emlyn chop lấy vai Gwyn và định quăng cậu ra xa, nhưng một chuyện gì đó đã xảy ra. Cậu bé đang quỳ gối dường như đang mất dần hình dạng, hay đang thay đổi nó.

Emlyn bước lùi, mắt nhìn chăm chăm vào Gwyn với vẻ ngạc nhiên tột độ, và cậu vẫn tiếp tục lùi

lại cho đến khi gần như mất dạng trong bóng tối của những cái cây. Và khi cậu ngừng lại, cả hai cậu bé như hóa đá giữa một cõi hư không, nơi không có chim hát, không có lá rơi, và ngay cả những hạt bụi cũng bất động. Cả Nia đứng ở ngay bên ngoài cũng gần như nín thở. Cô muốn hét lên, nhưng một cái gì đó chặn đứng mọi âm thanh lại.

Rồi Gwyn đứng lên, tay giơ cao, những ngón tay duỗi rộng như một con mèo giương móng vuốt. Một cậu bé không còn hoàn toàn là một cậu bé bình thường mà đã trở thành một phần của ma thuật bên trong những cây thủy tùng linh thiêng và những bóng tối vĩnh cửu bên dưới chúng. Tất cả những sức mạnh đen tối tồn tại ở nghĩa địa dường như đang tập trung vào trong lòng bàn tay cậu.

Và rồi Gwyn để chúng đi. Tay cậu buông thõng xuống hai bên hông, và một cái gì đó rời khỏi cậu, một lớp áo khoác vô hình mà cậu đã vay mượn từ không khí trong một giây cần kíp.

Như được giải thoát khỏi một câu thần chú trói buộc, Emlyn phóng tới và đánh ngã Gwyn bằng một cú đấm.

Cậu chạy vượt qua Nia, gần như không chú ý đến cô. Chiến thắng nhưng khuôn mặt của cậu đầy nét hối hận, và khi cậu chạy đến con đường mòn, Nia nghĩ rằng cô nghe một tiếng khóc.

Gwyn đứng lên và xoa đầu. một cậu bé bình thường bị thương, nhưng Nia vẫn kính sợ cậu. cô đi về phía Gwyn, dự định sẽ cảm ơn cậu đã che chở cho cô, nhưng thay vào đó cô lại hỏi:

- Tại sao anh để anh ấy đánh bại?

Gwyn trả lời:

- Vì cậu ấy mạnh hơn.

- Không đúng. Anh có thể điều khiển không khí mà. Rất đáng sợ!

Gwyn nhìn cô đầy ranh mãnh, cái cách nhìn mà cậu chỉ dành cho Alun trước đây. Cô cảm thấy thật vinh dự.

Gwyn chỉ đơn giản nói:

- Emlyn phải thắng.

Nia hiểu ý Gwyn. Cô liếc nhìn cậu và hỏi:

- Anh ấy là em họ của anh phải không?

Gwyn thở dài:

- Ừ. Nhưng cậu ấy ghét anh, và không phải chỉ vì chuyện con chó.

Cậu nhắm mắt lại và xoa xoa trán.

- Giữa gia đình anh và gia đình cậu ấy hình như đã xảy ra chuyện gì đó.

Nia im lặng nói:

- Cha anh đã mang mẹ anh ấy đi!

- Làm gì có chuyện đó!

Giọng Gwyn giận dữ, nhưng đầy sự ngạc nhiên trước lời giải của một câu đố bí ẩn đã làm cậu

phải nhúc đầu suy nghĩ suốt mấy năm trời.

- Không thể nào có chuyện đó...

Gwyn ngáp ngừng, và rồi cậu nói thêm:

- Anh không biết nữa. Tại sao cậu ấy không nói gì với anh?

Rồi một lần nữa cậu lại quả quyết:

- Không thể nào có chuyện đó!

Nia mừng vì Gwyn không biết gì. Cậu không có lỗi gì trong chuyện này. Cô nói:

- Đó là sự thật. Thái độ của anh Emlyn khi nói với em... anh ấy không thể nào bịa đặt chuyện đó được.

Họ bắt đầu đi về phía nhà thờ, bước chân họ không gây nên tiếng động gì trên tấm thảm lá thủy tùng khô ẩm ướt.

Gwyn nói nhỏ:

- Cha anh là người rất kín đáo, nhưng ông luôn có lý do khi làm một việc gì đó. Không biết cha anh mang mẹ Emlyn đi đâu nữa?

- Anh Enlyn bảo cô ấy ở trên mặt trăng.

Gwyn không bật cười trước câu trả lời của cô. Cậu chỉ nói:

- Mẹ Emlyn là dì Elinor. Dì rất đẹp. Chị Bethan quý dì lắm.

- Chị anh á?

- Ừ, chị ấy đã đi....

Nia nghĩ Gwyn sẽ nói cho cô biết chị Bethan đã đi đâu, tuy nhiên cậu vẫn tiếp tục nói:

- ... gần năm năm trước. Biến mất. Rồi sau đó đến lượt dì Elinor.

Gwyn gần như tự nói với mình:

- Lúc đó, gia đình Llewelyn mới đi đâu về thôi. Hình như là từ Pháp. Emlyn sinh ra tại đó nên anh không biết cậu ấy. Chị Bethan thực sự rất quý dì Elinor, cả hai vẫn thường cùng nhau trồng hạt giống, rồi hái hoa dại rồi ép chúng vào trong sách. Rồi tháng mười một năm đó, chỉ ngay sau đêm Halloween, chị Bethan biến mất. Anh cũng ít gặp nhà Llewelyn, hình như do cha anh bị bệnh. Sau đó ít lâu, dì Elinor cũng biến mất. Cha anh bảo là chú Idris là một người xấu, và dặn anh không được nói chuyện với chú ấy hay với Emlyn. Ông bảo họ không còn là họ hàng với nhau nữa.

Nia bèn:

- Anh Emlyn không xấu!

Gwyn nhún vai và nói:

- Tụi anh học chung trường, chung cả lớp, nhưng từ đó đến nay tụi anh vẫn chưa hề nói chuyện với nhau.

- Vậy hôm nay các anh có nói chuyện với nhau không?

Gwyn chau mày suy nghĩ, và chính cậu cũng ngạc nhiên bởi câu trả lời của mình:

- Không! Nhưng tội anh có đánh lộn. Đó cũng xem như là một cách nói chuyện.

Nia nói:

- Là lỗi của em! Tất cả là lỗi của em!

- Không phải lỗi của em đâu. Anh chỉ bảo vệ em, và tự bảo vệ mình thôi. Anh phải dạy cho cậu ấy một bài học vì đã nổi khùng vô lý, và cậu ấy biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Giờ họ đã đi trên con đường và đang rời khỏi những cái cây. Sân trường ở gần thôi, nhưng mọi thứ lại im lặng khác thường. Khi đến gần cánh cổng nghĩa địa, Nia thu hết can đảm hỏi:

- Anh Gwyn, trước đây anh từng nói rằng anh là một phù thủy? Anh là một phù thủy đúng không?

Gwyn thở dài. Nhét tay vào túi, cậu nhìn lên trời và nói:

- Ừ. Nhưng đừng nói với ai về chuyện đó. phù thủy không phải lúc nào cũng gặp thuận lợi cả. Anh phải che giấu nó. Quyền năng đó ngày một mạnh hơn trong anh, và anh sợ có lúc anh sẽ không kiểm soát nổi nó, sẽ làm một chuyện gì đó không suy nghĩ, và rồi...

Sợ ằng mình đã nói quá nhiều, Gwyn im lặng chờ đợi một câu nhận xét đầy khinh miệt. Nhưng không có câu nói nào cả. Nhớ lại chuyện gì đã suýt xảy ra bên dưới bóng cây thủy tùng, Nia kinh sợ đến nỗi không biết nói gì. Nhưng bản năng của cô mách bảo rằng sức mạnh của Gwyn sẽ không bao giờ làm tổn thương Emlyn lần nữa.

Họ thấy sợi dây buộc chó bên cạnh cánh cổng. Gwyn đã làm rớt nó ở đó. Cậu cúi xuống nhặt nó lên và hỏi:

- Anh nên làm gì với cái này bây giờ?

Nia bảo:

- Anh cứ giữ nó đi. Có lẽ một ngày nào đó anh sẽ trả nó lại.

Gwyn đặt sợi dây vào trong túi. Cậu trầm ngâm suy nghĩ và nói:

- Con Fly có thể sẽ có con.

Họ bước vào trong luồng ánh sáng mặt trời, và Nia thấy rõ vết roi đỏ chạy dọc theo má Gwyn. Cô hỏi:

- Mặt anh có đau không?

- Không đau lắm!

- Lỡ cha mẹ anh hỏi thì sao?

- Anh sẽ bảo là anh đánh lộn với Nia Lloyd và cô ấy đã cho anh một trận nhớ đời!

Gwyn bật cười và chạy xuống con đường.

Chẳng bao lâu họ biết tại sao sân trường lại im lặng đến thế. Bất chấp sự ám sát nghiêm ngặt

của cô Powell, cái khung chôi leo trèo của trẻ em cũng đã có được một nạn nhân của nó: một trong hai đứa trẻ sinh đôi nhà Lloyd, Gareth, đang nằm rên rỉ trên mặt đất.

CHƯƠNG 5: TẮM RÈM CỬA

ừa nhắc thấy bóng Nia, Iolo đã chạy vụt tới và kêu:

- Chị đi đâu vậy? Em cần chị. Anh Gareth đang bị đau kìa!

Trước khi Nia kịp trả lời, Sion đã kéo váy cô và la to:

- Chị đi đâu vậy? Gareth nó bị tai nạn rồi!

Nia phải gắt lên để át tiếng các em:

- Biết rồi. Chị chỉ đi ra ngoài một chút thôi, và cũng không có đi đâu xa. Vả lại bây giờ chị đã ở đây, đúng không? Có chuyện gì vậy?

Sion tự hào kể:

- Gareth tập đi thăng bằng trên khung leo. Nó tuyệt lắm nhé, đi tuốt phía trên cùng cơ! Nhưng cô Powell lại hét bảo nó xuống. Nếu cô không thành linh hét lên thì chắc chắn nó sẽ không bị té.

Cô Powell đang đứng sững người bên cạnh. Cô không biết nên trách móc, an ủi hay giúp đỡ cậu bé đang rên rỉ dưới đất. Rồi thầy James tới và kiểm soát lại tình hình. Thầy nhẹ nhàng kiểm tra tay chân cho Gareth xem có bị gì không, rồi thầy bế nó vào bên trong.

Đám trẻ lễ phép nhường đường cho thân nhân của người bệnh: Alun, Nia, Sion và Iolo với vẻ mặt ủ rũ đưa đám, lặng lẽ đi theo thầy James và Gareth. Nia ước gì có chị Catrin và Nerys ở đây, tuy nhiên hai chị đang ở trường trung học cách đây đến nửa dặm.

Bác sĩ Vaughan đến trước, và vài phút sau bà Lloyd cũng tới. Gareth được chở vô bệnh viện cùng mẹ của nó. Những đứa trẻ nhà Lloyd còn lại trở về lớp học của mình trong vòng vây hỏi han, an ủi của bạn bè.

Với giọng đầy vẻ nghiêm trọng, Gwyneth thăm thì hỏi:

- Em cậu bị thương có nguy hiểm đến tính mạng không?

Nia không còn tâm trí để trả lời.

Cô không giấu được sự lo lắng của mình ngay khi đã về nhà. Chỉ có điều mẹ cô đã hiểu lầm lý do cô lo lắng.

Bà Lloyd đã trở về từ bệnh viện sau khi được bác sĩ trấn an rằng chuyện bị gãy tay chân là một điều hết sức bình thường đối với một cậu bé tám tuổi hiếu động.

Khi Nia, mắt đầm nước, đặt sai chỗ một cái ly làm nó rơi xuống sàn nhà bếp và vỡ tan tành, bà an ủi:

- Đừng tự dằn vặt mình thế, cariad. Em nó chỉ bị gãy chân thôi. Rồi sẽ khỏi ngay ấy mà.

Nia cảm thấy có lỗi với mẹ. Suy nghĩ của cô không dành cho Gareth. Emlyn đã không quay về trường trưa hôm đó. Cậu đã đi đâu vậy? Và tại sao? Emlyn là người chiến thắng, nhưng Nia không thể quên được vẻ mặt lẻ loi như một người bị ruồng bỏ của cậu khi chạy ngang qua cô, và cô không thể quên được việc Gwyn Griffiths đã làm sự sống đóng băng lại như thế nào trong khoảng không gian tối mờ dưới những tán cây thủy tùng. Cô cũng không thể quên được vết roi

đổ hỗn trên má cậu, vết roi mà đáng lẽ phải nằm trên má cô mới đúng.

Khi Nia mang tấm vải vào nhà tắm tối hôm đó, mặt trăng không mọc. Ngọn đèn đường cũng đủ sáng, tuy nhiên bức tranh của cô trông có vẻ gì đó ảm đạm và không có hồn dưới ánh sáng nhân tạo. Nia đã tìm ra vải nhung xanh để làm cây thủy tùng tuy nhiên cô không thể nhớ được hình dáng của chúng như thế nào. Đôi vớ xám cũ của Alun cũng không đủ để làm một nhà thờ.

- Mình không thể làm được! Mình chẳng thể làm được gì!

Cô lẩm bẩm đầy giận dữ với tấm vải bạt. Nia-người-không-thể-làm-chẳng-cái-gì, người đã vắng mặt cả tuần nay, lại xuất hiện, dòm qua vai cô, nắm lấy tay cô. Cô cần gặp Emlyn và cha cậu để được khuyên nhủ và động viên. Liệu hô có muốn nói chuyện với cô nữa không?

Khi Nia đặt lại tấm vải dưới gầm giường, cô đã không khâu được thêm được mũi nào vào nó. Cô cũng không làm được gì vào đêm tiếp theo. Emlyn đã không đến trường.

Vào đêm thứ ba sau khi Gareth gặp tai nạn, Nia lên vào phòng ngủ của các cậu con trai khi không có ai ở đó, và lấy một chiếc vớ xám còn mới trong ngăn tủ của Gareth. Cô tự bào chữa với bản thân:

- Dù gì thì giờ này nó cũng chỉ cần một cái vớ thôi.

Tối hôm đó, cô cố gắng cắt cái vớ thành hình nhà thờ. Những miếng vải bị kéo căng và rách tả tơi. Nia ngồi trong nhà tắm và trừng mắt ngó công trình dang dở của mình. Cô chợt nhớ rằng Gareth chỉ bị gãy chân và sẽ lành lại chứ không phải mất hoàn toàn. Cô cắt cái vớ thành từng mảnh vụn và dội nó xuống bồn cầu.

Sáng hôm sau, Nerys phàn nàn tại bàn ăn sáng:

- Có cái gì đó bị kẹt trong toa lét. Nó màu xám. Con giựt nước mãi mà không được.

Sion thích thú nói:

- Chắc là mấy con trùn!

Nerys vặn lại:

- Em mới là trùn ấy!

Nia nhanh chóng nói:

- Chỉ là giẻ rách thôi. Chúng được cắt nhỏ hết rồi.

Bà Lloyd đang giữ chân trên bàn đạp của thùng rác để giữ cho nó mở nắp, và bà có thể cạo bỏ lớp bánh mì nướng bị cháy khét vào đó. Nghe Nia nói, bà ngạc nhiên đến mức trượt chân làm những vụn bánh mì đen như bồ hóng bay tứ tung khắp nơi. Bà than:

- Ôi, Nia. Mẹ đã dặn con không được quăng đồ vào trong toa lét rồi mà.

Nia tự hỏi không biết liệu cái bánh mì bà đang cầm trên tay có bị lủng lỗ nào không. Cô nói nhỏ:

- Con nghĩ nếu con cắt nhỏ nó thì sẽ không sao.

Đang rửa tay tại bồn, ông Lloyd nói:

- Nào nào, con gái, con biết rõ làm như vậy vẫn không nên mà. Cha không muốn gặp rắc rối với ống thoát nước nữa đâu.

Lần đầu tiên sau cuộc đánh lộn, Emlyn đến trường. Cậu thậm chí không thèm nhìn Nia.

Cô quyết định hoãn việc làm cái nhà thờ lại để tập trung vào những cái cây, tuy nhiên cô không biết làm hoa như thế nào. Và rồi cô nhớ ra một chuyện.

Tối hôm đó, chị Catrin có một buổi học nhạc với cô Olwen Oliver, thường gọi là cô Olwen để phân biệt với người em Enid Oliver bán bánh mì và cho thuê phòng. Nia hỏi chị:

- Hôm nay em có thể đi cùng chị đến nhà cô Olwen Oliver không?

- Để làm gì?

- Em muốn nghe chị chơi đàn.

Trước đây Nia cũng đã thử học nhạc, nhưng, như cô Oliver đã nhận xét, Nia không có chút xíu năng khiếu âm nhạc nào.

Bà Lloyd cười rạng rỡ, như thể đã nhận ra có lẽ họ đã bắt Nia học nhạc quá sớm. Có lẽ cô cũng có năng khiếu. Bà nói:

- Ý kiến hay đấy! Mẹ chắc cô Olwen Oliver sẽ không phiền đâu. Nia có thể ngồi im lặng lắng nghe ở cuối phòng. Dù gì thì căn phòng đó cũng rất lớn, con sẽ không nhận ra có em ở đó đâu.

Đôi mắt xanh của Catrin mở to lưỡng lự:

- Nhưng mà...

Nia nài nỉ:

- Làm ơn đi mà chị!

Chị Catrin hiền lành đã bị thuyết phục.

Mười phút sau, Nia đã ngồi ở ngay nơi mà cô muốn: phía cuối căn phòng tập nhạc xếp dài những hàng ghế của cô Oliver. Những cái ghế có kích cỡ và tuổi thọ khác nhau do được mang về vào những dịp khác nhau khi tiếng tăm và gia tài của Olwen tăng cao. Rất ít cái có thể ngồi thoải mái. Miếng giấy dán tường màu hoa bạc màu để trống không chỉ trừ vài tấm bảng lồng khung đen và những bức hình chụp các sinh viên nhạc viện xuất sắc tại Eisteddfodau. Ngoài ra hai cái đàn piano đen và tanh mùi cá, còn lại chẳng có gì cả.

Cái mùi cá là một điều bí ẩn. Cô Olwen thậm chí không phải là một tín đồ của đạo Thiên Chúa giáo La Mã, và mọi người đều biết cô ít khi đi chợ (ít đến nỗi nếu cô có nuôi một con chim, nó cũng không có đủ đồ ăn). Cô là một phụ nữ nhỏ bé với khuôn mặt trắng ngà hình tam giác, mũi và cằm nhọn, cùng một cặp mắt đen sâu hoắm. Đơn giản và cuộn gọn gàng vào sau gáy, mái tóc của cô đã bạc trắng lâu đến nỗi ngay cả thậm chí cô còn không nhớ nó vốn có màu gì. Nhưng tất cả chi tiết đó đều không là gì so với cặp lông mày vĩ đại của cô Olwen: dài, đen và dày, chúng thống trị mọi nét mặt của cô, kiểm soát mọi tình huống, làm cả những anh chàng hát hợp xướng cao 6 feet cũng phải kính sợ. Không ai chống lại cặp lông mày của cô Olwen nếu có thể.

Nia không có ý định học chơi piano lại. Kinh nghiệm đau thương cô có được trước đây đã quá đủ.

Cô Olwen chào đón Nia với một ánh mắt sẫm soi và cho phép cô chọn ghế ngồi. Cô bảo:

- Nhưng đừng ngồi gần Catrin quá, vì sẽ làm cô bé mất tập trung. Catrin sắp phải thi nhạc rồi đấy.

Cho nên Nia đã chọn một cái ghế bên cạnh cửa sổ, ở càng xa cái đàn piano càng tốt. Có một tấm rèm đăng ten ở cửa sổ. Đăng ten thật, một màu trắng kem tuyệt đẹp như những bông hoa mạn. Mép dưới hình vỏ sò của tấm rèm ở bên dưới khung cửa sổ đến mười phân.

Nia lấy một cái kéo khâu nhỏ xú ra khỏi túi váy. Catrin và cô Olwen đang tập trung đàn một bản nhạc của Mozart. Đó là một bản sonata rất hay, nó làm Nia nhớ đến những giai điệu mà Catrin đã chơi khi còn ở Ty Llyr. Nia đã điều khiển những con búp bê của mình nhảy múa dưới cửa sổ, nơi những cây mạn tô điểm những tảng màu xanh lục trên bức tường trắng dày cộm.

Cắt! Cắt! Cắt! Nia đã cắt đứt một nửa mép vải của tấm rèm đăng ten. Đó là tất cả những thứ cô cần, tuy nhiên một nửa còn sót lại nhìn kỳ cục quá. Thế là cô cắt đến cuối mép vải, từ từ và cẩn thận cắt theo những đường cong họa tiết. Những học tiết tách ra nhìn thật đẹp, và mép vải hình vỏ sò vuốt ve ngưỡng cửa nhìn thật xinh! Cô đã giúp cô Olwen làm cho khung cửa sổ đẹp lên. Nia nhét những dải đăng ten mềm mại, quý giá vào trong túi.

Buổi học nhạc của Catrin luôn kết thúc bằng màn trình diễn nhỏ của cô Olwen, chỉ để những học viên của cô biết rằng, dù chúng xuất sắc cỡ nào, vẫn còn lâu chúng mới có thể đạt được sự hoàn hảo.

Gần như đúng lúc, Mary McGoohan, bạn của Catrin, nhấn chuông cửa ngay khi nốt nhạc cuối cùng trong bài độc diễn của cô Olwen vang lên. Nia đề nghị:

- Để em ra mở cửa giúp cô nhé!

Cô Olwen quay lại và mỉm cười:

- Ngoan lắm. Em có muốn học lại piano không, Nia?

- Có lẽ.

Nia không nán lại. Cô đã chạy vụt ra khỏi phòng tập nhạc và mở cửa trước khi cô Olwen ngừng cười. Mary McGoohan hỏi:

- Không phải em đã thôi học piano rồi à Nia?

- Đúng thế.

Nia vọt qua cô và định chạy về căn nhà số 6. Tuy nhiên nhớ là phải tỏ tahi1 độ bình tĩnh, cô đứng lại chờ Catrin rồi cùng chị chậm rãi bước về nhà.

Catrin luôn hát sau những buổi học đàn, giọng cô ngọt ngào và êm dịu. Nia thích ở cạnh Catrin nhất. Catrin luôn dễ chịu và không bao giờ đòi hỏi gì. Nia chắc rằng một ngày nào đó, chị mình sẽ trở thành một ngôi sao. Catrin cao lớn và có mái tóc vàng óng ả, nhìn giống như cô bé trong bức tranh của họa sĩ người Ý thế kỷ 15 hiện đang treo ở thư viện. Cô cũng là một người biết ý người khác và không bao giờ đặt câu hỏi. Nhưng hôm nay, cô hỏi:

- Đạo này em ngủ được không, Nia?

- À vâng!

Họ đã về đến căn nhà số 6. Nia cẩn thận lựa lời nói:

- Ít nhiều cũng được.

Rồi cô mở cánh cửa màu đen ra, chạy băng qua hành lang và vọt lên phòng.

Những cái xe của Iolo chạy thành hàng một về phía Nia. Iolo theo sau chúng, miệng giả tiếng máy nổ rồ rồ. Cậu hỏi:

- Chị vừa đi đâu về vậy?

- Lớp học nhạc!

Theo dự đoán ban đầu của Nia, giờ này đáng lẽ Iolo đang ở nhà dưới xem tivi. Với Iolo trong phòng, cô không thể cất những dải đăng ten vào trong bao vải dưới gầm giường được. Đứng sát bên cái tủ, cô mở ngăn đầu tiên ra một chút và rút miếng đăng ten ra khỏi túi áo.

- Chị đang làm gì vậy?

Không ngờ Iolo chú ý kỹ đến mọi cử động của mình đến thế, Nia bực tức nói:

- Lấy một cái khăn mùi xoa.

Từ bên dưới cầu thang, Nerys gọi vọng lên:

- Đến giờ uống trà rồi!

Nôn nóng muốn là người đầu tiên được lựa chọn những thứ gì có trên bàn, Iolo chạy vọt ra khỏi phòng và lao xuống cầu thang.

Nia nhét những miếng đăng ten bên dưới một chồng vớ trắng rồi đi theo em.

Hôm đó nhà Lloyd ăn thịt bò nướng để nguội, món ăn còn sót lại từ chủ nhật. Bà Lloyd đặt một miếng thịt lên trên đĩa của Nia. Miếng thịt trùng mắt nhìn Nia, nó có màu hồng ở chính giữa, à Nia bỗng nói:

- Con không ăn đâu!

Mẹ cô không hiểu, bà hỏi lại:

- Cái gì?

- Con không muốn ăn thịt.

Những đứa trẻ nhà Lloyd chưa bao giờ từ chối món thịt bò nướng để nguội.

- Con bị ốm à, cariad?

Nia đẩy thịt qua một bên và nói:

- Không, con không bị ốm. Con là người ăn chay!

- Cái gì?

Mẹ ngạc nhiên nhìn Nia, miệng bà há hốc như một con cá mắc cạn. Nia lặp lại:

- Con là người ăn chay. Con không thích ăn thịt!

Sự im lặng bao trùm khắp căn phòng sau lời tuyên bố của cô làm Nia nhớ lại lúc chú Maldwyn

và dì Ann mất, chú bị máy kéo dề còn dì thì lên cơn đau tim đột ngột một tiếng sau đó. họ đã gần tám mươi tuổi, nhưng cái chết của họ vẫn gây sốc. Chuyện cô là người ăn chay chắc không đến nỗi gây sốc như vậy chứ?

Đám con trai bắt đầu khúc khích cười, Catrin nhìn có vẻ xấu hổ, còn Nerys thì mang vẻ mặt có ý nói “biết trước là nó sẽ nói thế mà”. Và rồi không khí chùng hẫng xuống khi ông Lloyd nhảy dựng lên ở phía cuối bàn và hét:

- Chúa ơi... ôi Chúa ơi! Nhà này không có ai ăn chay cả! Thịt là vốn kinh doanh của nhà này!

Nói đến đây. Giọng ông đã lên cao the thé, và ông phải đập bàn để nhấn mạnh câu nói của mình:

- Thịt! Thịt! Thịt!

Nhìn cười mãi, Alun khụt khịt mũi như con lợn và Sion mắc nghẹn mước cam, còn Iolo thì phá ra cười ngặt nghẽo.

Nia cúi người trên bàn kế bên miếng thịt bò đỏ hồng. Cô không thể hình dung được chuyện này sẽ kết thúc như thế nào. Và rồi chuông cửa reo, đẩy cô vào một tình huống tồi tệ hơn.

Vì một lý do nào đó, Nia đã biết trước ai đang bấm chuông ngay trước khi mẹ cô ra mở cửa và tiếng rít buộc tội của cô Olwen vang lên.

Bà Lloyd gọi Nia ra ngoài hành lang. Mụ cô bắt đầu khụt khịt không kiểm soát được khi cô rời khỏi bàn ăn và đi ra ngoài đối mặt với cô giáo dạy nhạc. Nia hỏi:

- Chuyện gì ạ?

- Chuyện gì à? Chuyện gì à? Chuyện gì à?

Dường như đó là tất cả những gì hai người phụ nữ có thể nói.

Và Nia không thể trả lời họ. Cô không thể nào giải thích tại sao cô đã cắt phần mép vải màu kem xinh đẹp của tấm rèm.

Cô Olwen đang đứng trong hành lang, giọng hối hả và đầy kích động. Thân hình nhỏ bé của cô căng cứng vì giận dữ. Cô gần như vừa nói vừa nhảy tung tung.

Ông Lloyd bước ra khỏi nhà bếp và lũ con trai thập thò trên bệ cửa đằng sau lưng ông. Nerys giang tay chặn chúng lại không cho ra ngoài. Phía sau cô là Catrin trông lo lắng và kinh ngạc.

Nia lùi dần về phía cầu thang. Ai đó đã ra lệnh cho cô lên lấy những miếng đăng ten xuống. Những đèn bù về mặt tinh thần đã được đưa ra. Những biện pháp trừng phạt được đề xuất. Và những lời xin lỗi đã được nói. Nia biết tất cả dù cô gần như không nghe được gì với cơn đau nhức âm ỉ bắt đầu hành hạ trong đầu. và rồi cô nhớ ra một chuyện. Cô đứng trên cầu thang thứ hai và nói:

- Nó giống cây!

Cả ba người lớn nhìn cô chằm chằm. Cuối cùng ông Lloyd hỏi:

- Con nói gì thế?

Nia lặp lại trong một giọng nói nhỏ xíu:

- Cây! Nó giống như hoa nở. Và con cần nó!

Cha cô bắt đầu lớn tiếng. Ông gằn giọng:

- Cần nó à?

Thêm nhiều lời nói nữa, to lớn và giận dữ, bay về phía Nia như những viên đạn, và cô phóng vọt lên lầu. Nia cầm miếng đăng ten len khỏi ngăn tủ và áp nó vào má. Ngay cả khi nó là nguyên nhân của tất cả những âm thanh phẫn nộ bên dưới, cô vẫn ngần ngại không muốn chia tay nó. Nhưng rồi Nia mang nó xuống lầu và chìa ra trước cô Olwen.

Cha cô lầm bầm:

- Con phải nói gì nữa hả?

Nia nói:

- Em xin lỗi cô.

Cặp lông mày đáng sợ của cô Olwen nhíu chặt phía trên mũi.

- Em thật sự xin lỗi sao? Thật sự sao?

- Vâng!

Nia thầm thì một cách máy móc, và để cha mẹ cô xử lý mọi chuyện mà cô không thể làm gì được.

Một câu nói của cha cô vang lên giữa những lời xin lỗi, một cách miêu tả về cô.

- Con bé luôn gây rắc rối nhưng, tôi cũng không rõ tại sao, có vẻ ngày càng trầm trọng hơn... đi đến cái nhà nguyện đó... cắt nát những cái vớ mới, chúng tôi nghĩ...

Nia đóng cửa phòng lại và đi đến bên cửa sổ. Cô im lặng nhìn ánh lửa bập bùng trong ô cửa sổ xưởng thợ rèn Morgan. Cô lắng nghe tiếng con trai của ông hát như thể cậu không lo lắng gì về thế giới rộng lớn xung quanh.

Cô không thấy hối hận hay lo lắng gì cho mình, tuy nhiên cô sợ cho chị Catrin. Cô đã quên mất chị Catrin khi cắt tấm rèm của cô Olwen, quên mất chị Catrin tội nghiệp phải đối mặt với cô Olwen hằng tuần với mặc cảm tội lỗi mà em mình đã gây ra.

Nia mở ngăn tủ và lấy ra gói hạt giống nhỏ xíu: cải âm, campion, và anh túc. Để chúng lăn tròn trên lòng bàn tay, cô nhớ về khu vườn ở Ty Llyr với màu sắc tươi sáng của hoa anh túc và màu trắng êm dịu của hoa mận vào mùa xuân.

Khi mẹ cô bước vào phòng, Nia vẫn đang ngồi trên giường và nắm chặt những hạt giống trên tay.

Bà Lloyd ngồi trên giường của Iolo, đối mặt với con gái. Nhặt con quái vật bằng len màu xanh của Iolo lên, bà nhẹ nhàng vuốt thẳng tóc nó. Dường như bà đang chờ đợi một từ ngữ nào đó thành hình xuất hiện để mang hai người lại gần nhau, nhưng khi điều đó không xảy ra, bà đứng dậy và ngồi xuống bên cạnh Nia. Hơi thở của bà có vẻ gấp gáp, và đứa bé trong bụng bà nhìn có vẻ tròn trịa và có gì đó không thật. Nia tự hỏi không biết bao giờ em bé ra đời thì mẹ cô hỏi:

- Con yêu, mọi chuyện là vì em bé phải không?

Nia quay qua nhìn bà và ngạc nhiên hỏi:

- Em bé?

- Con đang lo về chuyện chúng ta sắp có một em bé nữa phải không?

Nia cố gắng nói với thái độ vui vẻ nhất có thể:

- Ồ không! Con rất hồi hộp ấy chứ! Con chắc rằng mình sẽ thích em mà!

- Vậy thì là chuyện Ty Llyr? Con có muốn về đó không?

- Đó là điều không thể mà mẹ.

- Không đâu, có thể lắm chứ! Cha mẹ có ý kiến thế này, không biết con nghĩ sao. Tuần tới các con sẽ nghỉ giữa học kỳ đúng không? Chuyện là, Alun sẽ đến ở chung với Gwyn, và cô Griffiths đề nghị cho con và Iolo đến đó chơi luôn.

Bị trục xuất! Nhưng đó là một sự trục xuất may mắn! Nia gần như không thể tin được. Cô hỏi:

- Đi đến Ty Bryn à?

- Con thích đến đó không?

- Gia đình bên đó không phiền chứ?

- Dĩ nhiên là không rồi. Cô Griffiths đặc biệt yêu cầu đấy, vì cô ấy muốn giúp mẹ. Sắp tới mẹ sẽ phải bận rộn chăm sóc Gareth và cái chân của em khi em xuất viện.

Alun là một khách trọ thường xuyên ở trang trại nhà Griffiths, nhưng Nia thì chưa bao giờ ngủ lại đó. cô có cảm giác chính mẹ cô là người nài nỉ cho cô đến đó để cô không gây rắc rối nữa. Nhưng cô không quan tâm đến việc ai nhờ ai. Cô sẽ có thể đi bộ xuống Ty Llyr và chăm sóc khu vườn của mình.

Nhưng chắc chắn cuộc sống không thể nào tốt đẹp như vậy, nhất là sau sự việc cô làm chứ? Cô hỏi:

- Vậy còn hình phạt?

Bà Lloyd nói, giọng như muốn xin lỗi:

- Cha con bảo phạt không cho tiền tiêu vặt trong một tháng! Chúng ta phải bồi thường cho cô Olwen mà. Và... và con có thể ngừng ăn chay khi ở nhà Griffiths được không? Chúng ta sẽ bàn bạc về chuyện đó khi nào con về.

Nia bảo mẹ:

- Không có gì để bàn bạc, con chỉ đơn giản là thế thôi. Nhưng con biết cách cư xử khéo léo mà. Mẹ yên tâm đi!

Không ai nhắc đến chuyện tấm rèm cửa nữa và Catrin, vốn có năng khiếu đặc biệt về Piano và ca hát, không bao giờ bị trách móc về lỗi lầm của em cô. Thiên tài thì thường rất nhạy cảm, và cô Olwen biết rằng sự sa sút trong trình diễn của người học trò yêu cũng sẽ ảnh hưởng đến tiếng tăm của cô.

CHƯƠNG 6: NHỮNG BÔNG HOA LẠNH

Ông Griffiths đến đón Alun, Nia và Iolo vào trưa thứ bảy tiếp theo.

Iolo muốn mang theo hai hộp đồ chơi, nhưng khi biết Gwyn sẵn sàng chia sẻ đồ chơi của mình, nó đồng ý chỉ mang theo con quái vật xanh.

Nia cuộn tròn tấm vải bạt của mình vào trong lớp giấy gói màu nâu và nhét một túi vải vụn nhỏ vào chung với mớ áo len dài tay, vớ và đồ lót trong một túi đựng đồ lặt vặt.

Ông Griffiths hỏi:

- Cháu mang theo gì thế, cô bé? Không có một dụng cụ làm bánh nào à? Vợ chú thì lúc nào cũng cầu kỳ về mấy cái bánh ngọt của cô ấy đấy!

Không ai cười với câu nói đùa của ông, cho nên ông cũng đành tự cười trừ.

Nia giải thích:

- Đây là công việc của cháu. Cháu phải làm nó cho bài tập ở trường.

- Ra thế.

Ông Griffiths hơi bối rối trước vẻ mặt nghiêm trang của Nia. Đã nghe nói về cô, ông hy vọng cô bé sẽ không rắc rối khi ở nhà ông.

Alun đã ngồi sẵn trên chiếc Land Rover và đang sôi nổi trò chuyện với Gwyn. Cậu liếc nhìn Nia và Iolo leo lên ngồi cạnh với một chút bực bội. Cậu chưa bao giờ phải chia sẻ Gwyn với ai khác, và cậu coi trang trại Ty Bryn như căn nhà thứ hai, nơi cậu có thể tạm lẩn trốn khỏi anh chị em của mình.

Những người ở lại trong gia đình Lloyd tràn ra vỉa hè vẫy tay tạm biệt và la hét chỉ dẫn khi chiếc Land Rover lăn bánh khỏi lề đường. Cả Gareth với một cái chân bó bột kín mít và ông Lloyd với cái tạp dề dính máu và cái nón trắng kỳ cục cũng ra tiễn. Nia ước gì cha cô cứ ở trong cửa hàng.

Cô phải hít thở thật sâu để có thể kiềm chế được sự phấn khích của mình khi chiếc Land Rover sang số và bắt đầu leo khỏi ngọn đồi dẫn ra khỏi Pendewi. Và rồi họ băng ngang qua nhà nguyện. Nia đang ngồi quay lưng lại nó, tuy nhiên cô vẫn không cưỡng được việc quay lại và nhìn vào trong những ô cửa sổ. Không có ai trong đó cả.

Ông Griffiths lái rất nhanh, vì ông ghét mỗi giây phút không được ở trong trang trại của mình. Gwyn gọi ông là “tài xế quái vật”, và Nia tự hỏi cái biệt danh ấy có ngầm nói về một tài năng gì khác ngoài việc lái xe nhanh hay không. Dù gì thì ông cũng là cha của một phù thủy mà.

Giờ đây họ đang lắc lư trên con đường quen thuộc. Nó dốc dần lên và uốn lượn giữa những cái hàng rào phủ đầy hoa táo gai rụng và những bụi cây kim ngân xanh rì. Những cánh cửa sổ trên xe được mở ra, và Nia hít thở vào lồng ngực mùi vị của cây con, mùi của mặt đất bị những vòng xe chuyển động làm thức giấc, và mùi vị đặc trưng của mặt trời. Bên cạnh hàng rào, những bông celandine dại vàng óng đã nở rộ, và dòng suối lóng lánh với những bông tuyết tan chảy. Những con quạ và những con chim sẻ lượn bay trong không trung, và ở khắp mọi nơi, màu xanh tươi sáng của những thảm cỏ trải dài đến tận chân trời.

Gwyn nói:

- Ty Llyr kìa!

Iolo la to:

- Ty Llyr! Ty Llyr!

Và Nia mỉm cười. Đầu cô đang bay bổng, và cô không thể nói được gì. Cô thoáng thấy những bông hoa trắng muốt, một khoảng sân hoang vắng và hai con bồ câu đậu trên khung cửa sổ. Sau này cô sẽ đến đây và cho chúng ăn những mẩu bánh mì khô xin từ bà Griffiths.

Họ băng qua căn nhà màu trắng nơi bà của Gwyn sinh sống với những chậu cây cao ở mỗi khung cửa sổ và một khu vườn trồng đầy cây thuốc. Quẹo qua một ngã rẽ nữa và rồi chiếc Land Rover rời khỏi con đường. Nó lục cục chạy lên con đường rải đá bên cạnh Ty Bryn, một trang trại gọn gàng hơn Ty Llyr. Cái hiên trước nhà đã được sơn lại, con đường được nhổ sạch cỏ dại, và những bông hoa bên cạnh bức tường đá được phân chia gọn gàng bởi những đường viền lát sỏi.

Mẹ của Gwyn đang đứng chờ ngay cửa trước. Bà là một phụ nữ sống nội tâm với mái tóc màu nâu nhạt và đôi mắt cùng màu. Bà không bao giờ nói nhiều, nhưng bà luôn tốt bụng với mọi người. Bà xách túi đồ của Iolo lên và đang phụ Nia với hai túi hành lý của cô, nhưng cô ôm chặt cuộn vải vào người và trấn an bà rằng cô đủ mạnh để tự mang đồ của mình.

Bên trong nhà, mọi thứ đều gọn gàng và sạch sẽ, ấm áp và sáng sủa. Nia nghĩ thầm:

- Ở nhà mình không bao giờ được gọn gàng như thế này. Tuy nhiên, đây là nơi một phù thủy sống mà.

Gwyn và Alun chạy đua lên cầu thang đến căn phòng sát mái nhà của Gwyn, nơi hai cậu sẽ ngủ cạnh nhau và một lần nữa chia sẻ những suy nghĩ riêng tư nhất.

Nia và Iolo thì đi theo bà Griffiths ở một tốc độ chậm hơn rất nhiều. Iolo nhai tay con quái vật xanh của mình và e dè nhìn quanh.

Họ được dẫn đến một căn phòng có bức rèm hình hoa lưu ly bay nhẹ nhàng trên một khung cửa sổ và hai con búp bê nhồi vải đôi má bạc màu và cặp mắt làm bằng nút áo gối trên một bàn trang điểm màu trắng. Những con búp bê nhìn như thể chúng một thời từng được nâng niu nhưng giờ đây cô độc vì người yêu quý chúng đã đi mất.

Thấy Nia nhìn chằm chằm vào những con búp bê, bà Griffiths giải thích:

- Đây vốn là phòng của Bethan, chị của Gwyn.

Nia sẽ ngủ trên một cái giường phủ chăn màu sáng, còn Iolo sẽ ngủ trên một tấm nệm bên cạnh cô.

Hứng thú với bên ngoài trời hơn là bên trong phòng ngủ, Iolo hỏi:

- Cháu đi chơi được không?

Bà Griffiths mỉm cười:

- Dĩ nhiên rồi, Iolo. Cô sẽ giúp cháu tháo dỡ hành lý. Chúng ta sẽ đặt con quái vật của cháu lên giường, đúng không nè? À mà trong vườn táo có mấy con thỏ trắng đấy.

- Woa!!!

Iolo chạy vụt ra, nhưng không quên mnag con quái vật xanh của mình. Nia hỏi:

- Chúng là thú hoang à cô?

Bà Griffiths không hiểu cô muốn nói về gì.

- Thú hoang?

- Những con thỏ ấy!

Nia hình dung ra cảnh Iolo đuổi theo những nùì bông ké. Bà Griffiths bật cười và nói:

- Ồ không! Chúng được nuôi trong chuồng. Chúng ta không thể để chúng tự do bên ngoài và ăn sạch ững cây rau diếp, đúng không?

Nia nghiêm nghị nói:

- Cháu nghĩ là không nên. Cô cứ để cháu gỡ đồ của Iolo cho, cháu quen với việc đó mà!

Bà Griffiths ngập ngừng đôi chút rồi bảo:

- Cũng được, nếu cháu muốn thế. Cô quay lại bếp nấu nướng tiếp đây. Trước giờ cô không quen nấu cho nhiều người ăn. Cô hy vọng mình làm đúng, cariad ạ.

Nia thích tên gọi – cariad – đó. nó làm cô cảm thấy như đang ở nhà mình. Với một nụ cười từng được nói là điều tốt nhất của cô, Nia nói:

- Cháu tin cô sẽ làm được mà.

Bà Giffiths đột ngột choàng tay ôm lấy cô. Bà nói:

- Thật tốt khi có một cô bé gái trong nhà.

Nia hoàn toàn bị bất ngờ. Cô thì thầm nói:

- Cháu sẽ cố...

Nhưng rồi không biết nên kết thúc câu như thế nào, cô hỏi sang chuyện khác:

- Cháu có thể qua thăm Ty Llyr và khu vườn của cháu được không?

Trở lại là một người nội trợ gọn gàng với cái tạp dề ny long, bà Griffiths nói:

- Dĩ nhiên rồi, cariad.

Rồi bà chạy xuống bếp. Tuy nhiên đến đầu cầu thang, bà nói vọng vào:

- Và nhớ đến thăm bà Nain của Gwyn nhé! Bà ấy sẽ rất vui được gặp cháu đấy.

Nia nghĩ thầm:

- Nhưng bà của Gwyn đâu có biết mình.

Và cô nói với lũ búp bê:

- Và mình cũng không dám một mình đến nơi có những chậu cây kỳ lạ đó đâu.

Những con búp bê nhìn có vẻ thông cảm. Chúng nhìn Nia tháo dỡ hành lý của mình và kéo một

ngăn tủ trong bàn trang điểm ra. Một mùi hương ngọt ngào, khô ráo tỏa ra: hương hoa hồng! Nia mở tủ quần áo. Đã có vài bộ đồ bên trong, quần áo của một cô bé khác: một chiếc váy màu vàng, một cái áo khoác xám, và một bộ đầm xanh với những bông hoa in phía trên. Cô bắt đầu nhớ về một cô bé với mái tóc đen và cặp mắt rất giống cô, và một cô bé trong bộ đầm xanh đang hái hoa dại mọc bên đường. Cả tủ quần áo cũng thoảng mùi hoa hồng.

Căn phòng của Bethan nhẹ nhàng quấn quanh cô, thật dễ dàng và nhanh chóng, như thể cô hoàn toàn hòa nhập vào không gian mà chỉ một giây trước thuộc về một người khác.

Nia gỡ hành lý của Iolo ra và bắt đầu xếp chúng vào ngăn tủ thứ hai. Tuy nhiên khi thấy hình mình phản chiếu trong gương, cô ngừng lại và thả mái tóc đen dài của mình khỏi bím tóc quen thuộc. Cô bé trong gương đang nhìn thẳng vào Nia giờ đây đã thuộc về căn phòng với những tấm rèm hoa lưu ly và mùi hương hoa hồng dịu nhẹ. Những con búp bê mỉm cười tán thành.

Đóng ngăn tủ lại, Nia vui vẻ nhìn quanh căn phòng sẽ là của cô trong một tuần lễ, rồi đi xuống lầu.

Đám con trai ở trong vườn táo. Cả bọn đang xúm quanh một cái chuồng với hai con thỏ trắng nhảy tung tăng trên một chổng lá bồ công anh còn xanh roi rói.

Con Fly đột ngột nhảy ra chào đón Nia bằng những tiếng sữa vui mừng và một màn trình diễn lăn tròn trên đất.

Nia tuyên bố:

- Em qua thăm Ty Llyr đây!

Cô mừng vì không ai trả lời. Cô mong muốn được đến đó một mình. Tuy nhiên con Fly cứ nhất quyết đòi đi theo. Cô nghiêm khắc nói với nó:

- Ở lại đây! Giờ mày là chó của anh Gwyn rồi.

Cô chạy mãi, chỉ chậm lại khi băng qua bà của Gwyn ở trong vườn. Bà đang dựa vào chiếc cuốc và ngó nhìn một mảnh đất.

Biết bà thích nghe tiếng xứ Wales, Nia chào:

- Bore da.

Bà lão nhìn lên, tâm trí bà vẫn đặt vào trong mảnh đất hay thứ gì đó nên hoặc không nên mọc lên ở đó. Bà đội một cái nón rơm to dùng che phủ cả mái tóc đen gọn sóng. Nia không thể thấy được đôi mắt của bà.

Không nghe lời đáp lại câu chào lịch sự của cô, Nia tiếp tục chạy đến Ty Llyr. Cô không nán lại trong sân, nơi bóng ma của những con gà mái tụ tập lại thành sự trống rỗng kinh khủng. Cô không liếc nhìn qua khung cửa sổ vào bên trong những căn phòng quen thuộc đang chết dần. Cô chạy thẳng ra khu vườn hoang dại của cô bên dòng sông – và nhận được một bất ngờ thú vị.

Ai đó đã ở đây. Phần đất xung quanh những cây hoa anh túc của cô màu nâu và chỉ vừa được xới lên. Không có cây cỏ dại nào đe dọa nhưng bong hoa vàng cam. Và chúng nở thật mạnh! Được chia ra và trồng lại, chúng bao phủ mặt đất với những khóm hoa to lớn màu sắc tươi sáng.

Nia tự hỏi:

- Ôi! Ai đã giúp chăm sóc những bông hoa vậy?

Bên dưới những bông hoa anh túc, nơi những cây bắp dày đặc bò lên tận bờ sông, ai đó đã xây dựng một bức tường thấp bằng đá dày ba lớp để ngăn cỏ dại, và ở đây đó, những bông hoa lưu ly xanh mọc lên như một phần nhỏ bé của bầu trời.

Nia không có việc gì làm ngoài chuyện ngồi xuống bên cạnh những cây hoa của mình và ngắm dòng nước. Nghĩ đến bức tranh của mình, cô lẩm bẩm:

- Không cần cái nhà thờ và những cây thủy tùng cũ kỹ nữa. Mình sẽ làm Ty Llyr và khu vườn của mình.

Cô băn khoăn không biết có thể thuyết phục bà Griffiths kiếm giùm mình một miếng vải màu vàng hay không. Cô có cảm giác bà sẽ đưa cho cô một cái khăn lau bụi.

Cảm thấy hạnh phúc và tự tin hơn, Nia bước ngược về Ty Llyr và thử dòm vào bên trong căn nhà cũ của mình. Cô chọn một ô cửa sổ bao phủ bởi những chùm hoa nở rộ và hai cây mận lâu năm, những nhánh cây của chúng uốn lượn về phía nhau từ hai bên cửa sổ. Bóng của những đồ nội thất vắng mặt đứng dựa vào tường, những hình bóng mờ nhạt trên lớp giấy dán tường xỉn màu: một cái tủ ly, một cái chạn bát đĩa và một cái piano im lặng. Vật dụng ba chiều duy nhất còn sót lại là một đồng giấy rách xếp gọn ở một góc tường. Nhà cho một con chuột!

Hai con chim câu xanh táo tợn đang đục khoét trên sân. Nếu ông Lloyd có ở đây, chắc chắn ông sẽ chạy đi lấy khẩu súng săn của mình ngay. Ông sẽ bảo:

- Lũ chim câu xanh chỉ là một thứ phá hoại. Chúng sẽ ăn hết hạt giống của cha mất.

Nếu ông Lloyd có ở đây, lũ chim câu sẽ bay đi chỗ khác. Nhưng năm nay chúng sẽ làm tổ trên cây sung dâu và bốn, năm con sẽ sống ở Ty Llyr. Nia ước gì cô nhớ mang theo bánh mì vụn.

Cô lang thang đi ra khỏi sân, và theo thói quen đóng cổng lại dù rằng giờ đây không có lý do gì để làm vậy nữa.

Nain Griffiths đang đứng cạnh bức tường trong vườn nhà khi Nia đi ngang qua, như thể bà đang chờ cô. Bà mặc một cái áo len đan màu tím tươi đến chói mắt, và hai con kết hồng ánh ngọc treo lủng lẳng ở hai bên tai bà.

Nia chào qua bức tường:

- Hello!

Bà của Gwyn đáp lại:

- Bore da, Nia.

Nia ngạc nhiên hỏi:

- Bà biết tên cháu à?

- Bà phải biết hàng xóm của mình chứ.

- Nhưng bà biết rõ cháu là ai. Bà biết cháu là Nia. Thường thì không ai biết cháu cả, vì cháu chỉ là một đứa chính giữa.

- Nhưng có bà biết cháu mà, đúng không?

Khuôn mặt nhăn nhoe sạm đen của Nain đến gần hơn, những con chim hồng run nhẹ dưới những lọn tóc đen. Bà bảo:

- Bà không biết những người khác, nhưng bà biết cháu!

- Ồ!

Nia bước lùi lại. Tuy nhiên không muốn bị lấn át, cô hỏi:

- Bà lại người nhố cỏ dại cho khu vườn của cháu à?

- Nhố cỏ dại?

- Vâng. Cháu có trồng vài cây anh túc ở bên cạnh dòng suối, và ai đó đã chăm sóc cho chúng, tía tốt và làm cỏ nữa. Là bà phải không?

- Cháu không nghĩ là bà đã có quá nhiều chuyện phải làm rồi sao?

Bà của Gwyn kẹp mạnh một nhúm cỏ dại ở phía trên cánh cổng. Một cơn mưa bùn và lá bay tứ tung trong không trung, vài cái rớt trúng đầu Nia.

Nia vội nói:

- Xin lỗi, cháu chỉ đoán thế thôi.

Rõ ràng cô không phải là người cần nói lời xin lỗi, tuy nhiên có vẻ bà của Gwyn không hối hận gì về chuyện bắn bùn lên người cô. Nia bắt đầu chạy ngược lại con đường.

Nain Griffiths gọi với theo cô:

- Pob hwyl! Nhớ đến chơi với bà nhé!

Không quay lại, Nia la lớn:

- Bà cũng vậy nhé!

Cô không nghĩ mình sẽ đến gặp Nain lần nào nữa.

Sau bữa trưa với món bánh nướng của những người chăn cừu ngon hơn Nia tưởng, đám con trai thông báo sẽ đi lên núi chơi.

Ông Griffiths hỏi:

- Vậy còn cháu, Nia?

Bên dưới cặp ria mép xù xì, ông Griffiths có thể đang cười. Thật khó để xác định rõ chuyện đó.

Nia ngập ngừng:

- Có thể cháu... cháu sẽ...

- Cháu có muốn giúp dọn dẹp chuồng gà không?

- Chuyện đó...

Rồi Nia đổi đề tài, cô kể:

- Có ai đó đã đến vườn của Ty Llyr. Người đó đã giúp cháu chăm sóc những cái cây. Xây cả một bức tường nhỏ nữa.

Ông Griffiths thở hắt ra và kinh ngạc nhìn Nia như thể cô vừa nói có chó sói ở trong rừng.

Đang bận rửa chén, bà Griffiths không thấy phản ứng của chồng. Bà nói:

- Cô cũng không có thời gian chăm lo cho vườn của người khác. Có thể là Nain...

Nia nói:

- Không phải. Cháu đã hỏi bà rồi.

Cô cảm thấy lạ trước sự lo lắng ra mặt của ông Griffiths. Tránh ánh mắt thăm soi của Nia, ông Griffiths im lặng rời khỏi bếp và đi ra sân.

Nia hỏi tiếp:

- Hay là anh Gwyn?

Bà Griffiths trả lời:

- Gwyn không giỏi làm vườn. Nhưng chị của Gwyn thì rất giỏi...

Bà thỉnh thoảng buông cái chảo xuống và trở nên im lặng. Hai vai bà khòm hẳn xuống và đôi tay bà bất động trong lồng nước xà phòng. Nia không thể thấy được vẻ mặt của bà, nhưng giọng của bà thay đổi và bà bảo cô:

- Sao cháu không đi theo các cậu bé nhỉ?

Nia nghe lời bà. Nhưng vẫn không hiểu tại sao khu vườn của cô lại gây ra phản ứng như thế?

Những cậu bé đang lang thang trên đường lên núi, bao quanh bởi những con cừu cái và lũ cừu con mập mạp hiếu động. Không khí ẩm ỉ tiếng kêu be be. Iolo cuối cùng cũng bỏ rơi con quái vật của mình ở nhà, hào hứng bắt chước theo tiếng kêu của lũ cừu.

Nia không đuổi theo họ, vì từ đầu cô đã không có ý định đó. mấy cậu con trai băng qua bức tường đá nơi đường đi tách khỏi những cánh đồng và biến mất khỏi tầm mắt.

Nia rời khỏi con đường và băng qua cánh đồng. Cô có thể nghe thấy tiếng mấy cậu con trai đang leo trèo và hò hét nhau ở trên đầu.

Nia đang ở trong vùng đất của nhà Griffiths, nhưng cô biết rõ về nó. ọn núi này từng thuộc về gia đình mẹ cô, gia đình Llyrs, và những con cừu của họ. Chừng nào vẫn còn người nhớ, nó vẫn sẽ mãi mãi là như vậy. Bước chân cô hợp với mặt đất nghiêng nghiêng cứng cáp này. Nia lang thang đi về phía Nam, về phía mặt trời, trong khi những tiếng nói trên đầu cô mất hút dần giữa âm thanh của bầy cừu và tiếng nước chảy trên sông.

Nia đã đi, lên và xuống, cả một dặm đường và vẫn ở trong cùng một cảnh quang khi thỉnh thoảng cô đi đến một nơi mà cô không thể nhớ ra: một thung lũng nằm bên dưới chân cô, nơi những đóa hoa bay bổng bồng bềnh như mây giữa những thân cây đen mờ; một vườn tảo với những nhánh hoa hồng nhạt uốn mình như một vầng trăng lưỡi liềm quanh một căn nhà nhỏ với mái ngói rêu xanh và những luồng khói chậm chạp bốc lên từ ống khói. Có lẽ cô chưa bao giờ đến đây vào mùa xuân, chưa bao giờ nhìn xuống thung lũng. Chính màu hoa nở rộ đã khiến cô nhìn xuống.

Nia bắt đầu đi xuống dưới hướng về những cái cây. Mặt đất trở nên dốc hơn và thỉnh thoảng cô bị trượt xuống. Thở hổn hển đầy sợ hãi, Nia chụp lấy một nhánh cây và thấy một con đường hẹp

nhưng bằng phẳng, uốn quanh co giữa những lùm cây. Ai đó đã thường xuyên đi lại trên con đường này. Nhưng không có chỗ cho xe hơi hay một phương tiện di chuyển nào cả.

Bước chân của Nia trở nên vững vàng hơn trên con đường. Cô có thời gian nhìn ngắm xung quanh. Những cái cây đã có từ rất lâu: cây sồi và tần bì với những nhánh cây xù xì điểm xuyết bởi những cái lá non xanh nhạt; những cây thanh hương trà mỏng manh cùng những bụi cây phỉ. Rải rác đây đó là những cây nhựa ruồi, sáng đen và đầy nguy hiểm khi nhìn từ xa. Và rồi Nia đã ở trong vườn táo. Mặt trời đã lên cao, chiếu ánh sáng lấp lánh qua những nhánh hoa sáng rực. Nhưng Nia lại thấy lạnh! Cô đang đi qua những bông hoa cao nhòng và rậm rạp và che phủ kín mặt đất bên dưới các cây táo. Đó là những bông hoa màu trắng to lớn, giống như những ngôi sao trên cái cuống cao, lá của chúng là những ngọn giáo to màu xanh lục bảo.

Nia cuối xuống nhặt một bông hoa lên và cô thở hắt ra kinh ngạc. Giống như cô vừa chạm vào băng!

CHƯƠNG 7: VIẾNG THĂM NAIN GRIFFITHS

Ầm chặt cuống hoa trên tay, Nia cẩn thận đi xuyên qua vườn táo. Cái lạnh đã bắt đầu thấm vào trong giày và vớ. Nó chạy dọc lên người Nia và cô bắt đầu run lên cầm cập. Cứ y như là cô đang bước đi trên một cánh đồng tuyết.

Ra khỏi vườn táo, Nia bước vào một khu vườn, nơi có một căn nhà nhỏ đứng lạc lõng giữa những bông hoa dại. Một căn nhà có vẻ như bị bỏ hoang, không có gì ngoài sự im lặng bao phủ, nhưng vẫn có khói bốc lên từ ống khói.

Thình lình Nia nhận ra cô đang xâm phạm đến một nơi hoàng toàn riêng tư, bí mật. Cô quay lưng lại về hướng vườn táo và bắt đầu chạy. Cô chạy khỏi sự im lặng và những bông hoa trắng lạnh lẽo.

Những bụi gai và những tang đá dường như đột ngột xuất hiện trên con đường mòn và làm Nia loạng choạng vấp ngã mấy lần. Dường như cái thung lũng kỳ lạ này không muốn cô rời đi. Nó cố gắng cản cô lại với những viên đá trơn trượt dưới chân, với những nhánh cây ướt át và trơn tuột vướng vào mái tóc để xõa, và với những cái gai nhọn cào xước mặt cô. Nia cài bông hoa trắng vào tóc để rảnh tay bảo vệ mặt. Và dĩ nhiên mặt đất dốc hơn nhiều so với lúc cô đi xuống. Nia bắt đầu hoảng sợ. Thoáng thấy hàng cây ở đỉnh thung lũng mờ mờ trong sương, Nia leo về phía chúng, nhưng cũng chính vì thế mà Nia mất dấu con đường mòn. Khu rừng cây im ắng vây chặt lại xung quanh Nia, và lớp lá mục ẩm mốc che hết mọi tiếng bước chân cô. Mệt mỏi và mất phương hướng, Nia ngừng di chuyển. Cô lẩm bẩm lớn tiếng: - Gặp lúc như thế này, chị Nerys sẽ đọc một bài thơ. Chị Catrin có thể hát! Nhưng Nia-không-thể-làm-chẳng-cái-gì. Nia bị mắc kẹt!

Nhưng ông Idris Llewelyn trong hình dáng một cây sồi to lớn lên tiếng nhắc nhở:

- Nia có thể làm cái gì đó!

Ráng sức xộc chân qua lớp lá mục, Nia chạy về phía một bờ đất và bắt đầu leo lên, hết tay này đến tay kia, cho đến khi cô đẩy người xuyên qua những bụi cây elderflower hương ngọt ngào và ngã vật qua cánh đồng. Bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của cô, những con cừu lo lắng nhìn cô trừng trừng.

Nia nói với chúng:

- OK, chẳng qua là chị quá hoảng sợ nên mới thế thôi. Nhưng mà từ dưới đất kia thì chị đâu có thấy các em đâu!

Lũ cừu vẫn im lặng trở mắt nhìn Nia. Một vài con “be be” trả lời lại, và rồi chúng sợ hãi bỏ chạy tán loạn.

Nia bật cười và gọi với theo:

- Giờ thì ai hoảng sợ đây nhỉ?

Cảm thấy an toàn hơn ở trên cánh đồng đầy nắng, Nia sung sướng chạy một mạch về trang trại.

Đám con trai đã về trước cô. Đôi giày đầy bùn đất của chúng đã để ngổn ngang ở ngoài hiên. Bà Griffiths bảo Nia:

- Cả đám đang ở trên phòng Gwyn đấy!

Nia nhanh chóng leo lên lầu. tuy ngần ngại không muốn thâm nhập vào lãnh địa của con trai, nhưng Nia náo nức muốn kể cho chúng nghe về cuộc phiêu lưu của cô.

Nhắc thấy Nia bước vào phòng, Alun nghi ngờ hỏi:

- Em đã ở đâu vậy? Bọn anh gọi mãi mà chẳng thấy ai trả lời!

Nia trả lời:

- Em chỉ đi dạo một vòng thôi. Em chẳng làm điều gì không nên cả!

Alun nhẹ cả người. Cậu thông báo:

- Mấy con thỏ của Gwyn đang có mang đấy. Chúng ta có thể xin vài chú thỏ con về nuôi ngoài sân.

Vận bực bội với câu hỏi đầu tiên của anh, Nia buột miệng nói:

- Cha sẽ giết chúng!

Đám con trai tái mặt vì hoảng sợ.

ấp úng mãi, Alun mới lắp bắp nói:

- Cha sẽ... cha sẽ không bao giờ...

Nia không thể ngăn cản được câu trả lời của mình:

- Cha sẽ làm thế! Đó là công việc hiện giờ của ông ấy! Ông ấy sẽ chặt đầu chúng rồi treo xác chúng lên cửa sổ.

Iolo thét lên như muốn khóc:

- Chị thật là xấu, Nia. Cha của chúng ta sẽ không bao giờ giết thỏ trắng. Chúng là vật nuôi của chúng ta mà!

Gwyn hỏi:

- Cái gì thế?

Cậu nhìn chăm chăm vào bông hoa trắng cài trên tóc của Nia. Cô đã quên bég nó.

Nia nói:

- Em tìm thấy nó trong một thung lũng. Em chưa bao giờ biết có một cái thung lũng ở đó. trong thung lũng có một vườn táo và một ngôi nhà bằng đá.

Gwyn bước lại gần và nhấc bông hoa ra khỏi tóc cô. Ngoài Nia, không ai nghe được tiếng thỏ hắt kinh ngạc của cậu khi cậu chạm vào nó. Cậu bảo:

- Nó lạnh quá!

Alun nhận xét:

- Và nó phát sáng nữa kìa. Trông cứ y như những ngôi sao trên cái đồng hồ của cậu đấy, Gwyn.

Gwyn ấp hai bàn tay lại xung quanh những cánh hoa hình sao. Cậu nhìn chúng chăm chăm và không nói gì. Những người khác cuối đầu nhìn vào lòng bàn tay cậu. Trong bóng tối, mỗi cánh

hoa lấp lánh như ngọn đèn trên cây thông giáng sinh.

Iolo kêu lên:

- Ôi, nó đẹp quá!

Nia bảo:

- Có rất nhiều bông hoa như thế trong thung lũng. Phải đến cả ngàn bông ấy! Em lấy lại nó được chưa?

Gwyn chìa bông hoa ra cho cô. Cậu trầm ngâm nói:

- Cũng có vài bông trong vườn nhà anh. Nhưng mà chúng không lớn như thế này. Chúng cũng chẳng phát sáng gì. Chị anh đã trồng chúng.

Bà Griffiths gọi chúng xuống dùng trà. Cả bọn chạy ào ra khỏi căn phòng sát mái của Gwyn, xuống mười hai bậc thang, băng qua hành lang chật hẹp trước khi chạy tiếp xuống cái thang trải thảm với lối kiến trúc cổ. Không khí miền núi đã làm chúng đói bụng.

Cả bọn hào hứng vây quanh cái bàn bếp dài phủ khăn trắng tinh. Trên bàn là vô số đĩa bánh trái cây và sandwich.

Nia hỏi bà Griffiths:

- Cháu có thể mượn cô một cái ly được không ạ? Cháu muốn cắm bông hoa của cháu. Đây này!

- Ồi chà, cô chưa bao giờ thấy một bông hoa như thế này. Đẹp quá! Nia, cháu tìm thấy nó ở đâu thế?

Nia trả lời:

- trong một thung lũng với một vườn táo và một ngôi nhà nhỏ ạ. Có đến hàng trăm bông hoa như thế này ở đó.

Đang ngồi uống trà, ông Griffiths giật mình nhìn lên. Ông nói:

- Nếu chú là cháu, chú sẽ không đến nơi đó đâu, cô bé!

Nia không thể không hỏi:

- Tại sao cơ?

Cha của Gwyn trả lời cộc lốc:

- Bởi vì chú nói không được!

Lũ trẻ đành ngoan ngoãn ngồi xuống và bắt đầu uống phần trà của mình.

Bà Griffiths đặt bông hoa của Nia vào một cái ly cao và đặt nó lên bàn. Tuy nhiên, sau bữa ăn Nia mang nó lên phòng của mình và đặt nó xuống bàn trang điểm bên cạnh những con búp bê, làm chúng sáng bừng lên, như thể những lớp bụi của bốn năm trời đã được quét sạch khỏi những khuôn mặt tả tơi và bộ quần áo cotton xinh đẹp của chúng.

Nhà Griffiths có thói quen đi ngủ sớm. Nằm im trên căn phòng mới của mình, Nia lắng nghe tiếng cha mẹ Gwyn đi lại trong căn phòng ở bên kia hành lang. Cô có thể nghe thấy tiếng Gwyn và Alun thì thầm trên lầu. Iolo thì đã ngủ khì trên tấm nệm của nó ở bên cạnh giường cô.

Nia không thể ngủ được. Bông hoa trắng tỏa sáng trong bóng tối, và, phản chiếu qua chiếc gương trên tủ áo, những tia sáng nhảy múa khắp phòng. Tại sao có quá nhiều nơi bị ngăn cấm? Đầu tiên là nhà nguyện của gia đình Llewelyn, bây giờ lại đến thung lũng với khu vườn táo. Và tất cả chúng đều ít nhiều có dính dáng đến ông Griffiths cô độc, ít nói.

Tỉnh như sáo, Nia bò đến bên cửa sổ và kéo tấm màn hoa lưu ly ra. Cái bông tròn trịa của trái đất gần như che hết hắc mặt trăng, chỉ chừa lại một vầng ánh nhỏ nhoi treo lơ lửng như một cái lưới liềm bé con giữa vô số những vì sao xa xăm.

Nia bật cái đèn bên cạnh giường mình lên. Ánh sáng của nó không phá bình Iolo đang say ngủ trong bóng tối ở bên kia giường. Nhắc tấm vải bạt của mình ra khỏi một ngăn tủ đựng hương hoa hồng, Nia trải nó ra. Một góc tấm vải cứ ngoan cố cuộn lên nên cô đặt một con búp bê lên trên nó và bắt đầu trét keo dọc theo mép trên tấm vải. Cô lấy ra một miếng vải nhung dài màu xanh đen từ túi vải vụn của mình, cắt nó thành hình rồi ép nó vào lớp keo. Một bầu trời lúc nửa đêm! Cô chấm keo lên lớp vải nhung rồi rắc kim tuyến giáng sinh lên trên. Đúng như Nia mong muốn, những bông kim tuyến chụm lại với nhau thành những chòm sao. Các con búp bê của Bethan thích thú ngồi im nhìn cô làm việc.

Mọi thứ diễn ra khá tốt đẹp. Nia cắt vải xanh làm cỏ; vải tím, đen và nâu làm cây và bóng của chúng; vải xám cho bức tường sần sùi không trát hồ vữa. Cô chọn màu tía cho cây mao địa hoàng và màu vàng cho hoa mao lương. Nhưng không có gì trong túi vải vụn có thể làm ra những bông hoa anh túc màu vàng cam đặc biệt của cô.

Khi Nia tắt đèn và leo lên giường, con gà trống choai với bộ lông sặc sỡ đã gáy “o o” trong chuồng.

Nia đề cập đến vấn đề về bông anh túc sau bữa ăn sáng. Bà Griffiths đang nhào bột trên bàn ăn khi Nia hỏi:

- Cô có miếng vải nào màu vàng cam không ạ? Màu giống như những bông hoa anh túc ở Ty Llyr ấy?
- Cháu cần nó để làm gì thế, cariad?

Cảm thấy không cần thiết để tiết lộ quá nhiều, Nia chỉ đơn giản trả lời:

- Chỉ là bài tập ở nhà thôi.
- Vậy à?

Có vẻ như bà Griffiths chấp nhận câu trả lời của Nia. Rửa sạch những ngón tay dính đầy bột dưới vòi nước, bà đi đến một ngăn tủ.

- Có đủ thứ trong này này.

Bà kéo ra một cái hộp lớn và đặt nó lên bàn. Trong hộp chứa đầy những chiếc áo sơ mi rách, những chiếc vớ thùng lỗ, và thậm chí có cả đồ lót. Cầm lên một chiếc áo T-shirt bạc màu, bà hỏi:

- Cái này được không?

Nia lắc đầu:

- Phải giống màu hoa anh túc cơ.

- Chắc, cô chỉ có thể này thôi. Chắc cháu có thể đem nó đi nhuộm màu. Cháu đến gặp bà của Gwyn thử xem, bà biết tất cả mọi chuyện về nhuộm. Bà đã từng làm thế với hoa và thảo mộc mà.

- Ôi không, cháu không muốn đến đó đâu!

Bất ngờ trước câu nói thẳng của Nia, bà Griffiths hỏi:

- Tại sao không?

- Chẳng phải bà ấy rất kỳ lạ sao? Bà Nain của Gwyn ấy? Và cháu không thích đi đến những nơi tối tăm, cũ kỹ với mấy cái cây dị thường suốt ngày lăm le chọc vào cháu đâu.

Bà Griffiths bật cười:

- Nia Lloyd, cháu đúng là một cô bé kỳ lạ!

Bà đi ra cửa và gọi lớn:

- Gwyn, xuống đây. Mẹ muốn nhờ con dẫn Nia qua nhà Nain một chuyến.

Gwyn chạy rầm rập xuống cầu thang. Alun và Iolo theo sau cậu, nhìn hai đứa có vẻ kém hào hứng hơn.

Gwyn hỏi:

- Có chuyện gì à?

Bà Griffiths dúm cái áo T-shirt vào tay Nia và nói:

- Nia cần nhuộm cái áo này. Nain sẽ chỉ cho cô bé cách làm như thế nào.

Alun rên rỉ:

- Ôi trời! Tụi cháu không đi có được không ạ?

Núp sau lưng anh, Iolo e dè nói:

- Cháu không muốn đi.

Gwyn trấn an:

- Dù sao cũng không có chỗ cho hai cậu ngồi, nên cứ ở nhà đi. Tụi này không đi lâu đâu.

Vừa dậm bước chân phóng ra cửa trước, Gwyn thỉnh thoảng ngừng lại và bảo Nia:

- Em mang bông hoa theo đi!

Nia vui vẻ chạy lên phòng và nhắc bông hoa ra khỏi ly. Không biết có phải cô chỉ tưởng tượng ra hay không, nhưng hình như qua một đêm bông hoa đã nở lớn hơn. Cô mang nó xuống lầu và đưa cho Gwyn. Cũng ngạc nhiên như Nia, cậu nhú mày nhìn bông hoa một lúc rồi nói:

- Chúng ta đi thôi!

Họ để Alun và Iolo lại chơi với con Fly trên đường. Con chó chần cừ dường như đã quên hết cơn ác mộng của nó tại căn nhà số 6. Ở đây, tiếng sủa của nó đầy vui sướng. Nia bỗng nghĩ đến Emlyn.

Nhưng trong đầu Gwyn lại đang suy nghĩ về chuyện khác. Cậu cứ nhìn bông hoa chăm chăm, ngón tay trở cật thận chạm vào những cánh hoa lạnh giá.

Họ bước đi trong im lặng cho đến khi đến được cánh cổng màu trắng với dòng chữ màu xanh Coed Melyn – gỗ vàng – sơn phía trên.

Nia ngừng lại và vôn vê cái áo T-shirt trên tay. Gwyn cười nói:

- Bà không cần đâu mà sợ!

- Anh chắc không?

Nia theo Gwyn băng qua cánh cổng và đi dọc lên con đường mòn rải than xỉ với những bông hoa thân cao thơm ngát viền hai bên đường. Cánh cửa nhà đã mở sẵn khi họ đến nơi và bà của Gwyn đang đứng trên bậc thang. Bà mặc đồ mà đổ từ trên xuống dưới với một cái thắt lưng vàng quấn quanh lưng và những ngón tay đeo đầy nhẫn.

Gwyn hỏi bà:

- Hoàng tử của bà đến chưa, Nain?

Bà lão cười khúc khích trước câu nói đùa quen thuộc của cháu:

- Chưa đâu! Chưa đâu!

Bà trò một ngón tay vào Nia và hỏi:

- Ai đây?

Nia phản đối:

- Bà biết cháu là ai mà! Bà nói bà biết mà!

- Bà chỉ thử cháu thôi!

Nain Griffiths đặt những ngón tay đầy nhẫn lên tay Nia và kéo cô vào căn phòng bên trong.

Nó không tệ như Nia nghĩ. Đúng là có tối, nhưng nhiều màu sắc, và những chậu cây sống ở đây tranh giành chỗ với những chuỗi hạt, đồ gốm, hộp nữ trang cổ xưa, lông đà điểu và những chiếc khăn choàng kỳ lạ. Khó mà thấy được những món đồ nội thất bên dưới. Sự lộng lẫy đó không thể nào được đánh giá đúng chỉ bằng một cái nhìn trộm vội vã qua cửa sổ, và đó là tất cả những gì Nia đã làm cho đến tận hôm nay.

Trước khi biến mất sau một tấm màn, Nain ra lệnh:

- Ngồi xuống đi! Bà sẽ làm cho hai đĩa nước xi-rô quả tầm xuân.

Chỗ ngồi duy nhất là những tấm nệm bằng vải chắp mảnh trên sàn. Một con gà mái đen đang nằm ngủ trên chiếc ghế bành. Lũ trẻ ngồi xuống, và Nia nhận ra mình đang ngồi cạnh một con mèo trắng đặt bên trong một cái hộp thủy tinh. Cái mũi của cô bắt đầu khụt khịt vì lo ngại.

Nain Griffiths xuất hiện và đưa cho lũ trẻ những ca nước âm ỉm màu hồng đỏ. Nia nghi ngờ nếm thử một ngụm, nhưng nó lại khá ngon.

Chìa ra bông hoa trắng, Gwyn nói:

- Bà nhìn cái này xem, Nain. Bà sờ thử cánh hoa đi!

Nain Griffiths nhận lấy bông hoa. Bà ngửi thử nó, chạm vào nó, thở hắt kinh ngạc và chăm chú nhìn nó, đầu nghiêng qua một bên, như thể bà đang lắng nghe một thông điệp từ lòng đất. Bà thì thầm:

-Ồ, bà không biết nữa. Nhưng nó không phải là hoa của trái đất này, các cháu ạ. Nó không thuộc về nơi này!

Và bà phóng cho Gwyn một cái nhìn thật mãnh liệt và đầy ẩn ý, đến nỗi Nia cảm thấy lạnh run lên. Cô hỏi:

- Có chuyện gì à?

Gwyn và bà của cậu quay nhìn Nia, rồi Gwyn nói:

- Hai năm trước chị của anh đã quay về. Anh đã gọi chị về bằng...

Cậu ngần ngừ dừng lại, nhìn chăm chăm vào tay mình và quay sang nhìn bà dò ý. Nain gật đầu và Gwyn nói tiếp:

- ... với sức mạnh mà anh đã thừa hưởng từ tổ tiên của anh.

Nia thì thầm hỏi:

- Chị ấy trở về từ chỗ chết à?

Đôi mắt đen của Gwyn trở nên sâu hút.

- Chị ấy không chết! Chị ấy ở ngoài kia.

Cậu nhìn về phía khoảng trời đằng sau những bông hoa đỏ trên cửa sổ. Không hiểu sao Nia biết cậu muốn nói về một nơi xa hơn cả bầu trời. Cậu tiếp tục:

- Chúng mang chị đi, những thứ nhìn giống trẻ em nhưng không phải con người. Những thứ lạnh giá biết cười, biết hát và làm chúng ta muốn ở cạnh chúng. Chị Bethan muốn đi và chúng đã mang chị đi. Chị nói rằng chị sống hạnh phúc ở đó.

Cổ họng Nia khô khốc và câu hỏi của cô bật ra đầy sợ hãi:

- Ở đâu?

- Trên một hành tinh của băng giá, nơi mọi thứ bao phủ trong tuyết. Chị đổi tên của mình, và chị trắng bệch, lạnh lẽo. Ngay cả màu sắc trong mắt chị cũng bị cuốn trôi đi.

Gwyn dường như đã mang sương giá vào trong phòng. Nia thều thào hỏi:

- Anh gọi chị ấy về như thế nào?

Gwyn cười một cách ranh mãnh, cái cách mà phù thủy sẽ cười.

- Anh có một cái khăn choàng của chị, và anh đã đưa nó cho ngọn gió. Em có biết về chuyện của phù thủy Gwyndion và miếng táo biển không?

Nia nói:

- Ông ấy đã làm ra một chiếc thuyền...

Và bởi vì gần như biết được Gwyn định nói gì, cô thêm vào:

- ... từ một miếng tảo biển.

Gwyn nói:

- Gwyndion đã sống ở những ngọn núi này. Đôi lúc, anh nghĩ ông ấy vẫn sống bên trong anh.

Cậu nhìn vào tay mình, những ngón tay dài ngoằng, gân guốc, quá dài đối với một cậu bé.

- Nain đã đưa cho anh miếng tảo biển trong ngày sinh nhật của anh.

Cậu liếc nhìn bà, cao lớn và đỏ rực. Mắt bà nhìn thẳng vào cháu tra của mình, cùng cậu nhớ lại giây phút sức mạnh thừa kế kỳ lạ tỉnh giấc trong cậu.

- Anh quăng miếng tảo biển từ ngọn núi và một con thuyền đã rơi xuống từ không trung. Nó có màu bạc, với những tảng băng bám trên thân. Cái lạnh từ nó toát ra làm đau mắt, đau cả người anh, và anh hầu như chẳng thể thấy được gì. Nó đã mang chị anh trở về.

Nia nhìn chăm chăm vào Gwyn và những ngón tay trẻ-già của cậu. cô đã thấy sức mạnh của cậu ở nghĩa trang. Cô hỏi nhỏ:

- Vậy chị Bethan hiện giờ ở đâu?

- Chị lại đi rồi.

- Bằng cách nào?

- Dùng con thuyền. Alun cũng biết chuyện đó đấy.

- Anh Alun à?

Làm sao Alun có thể giữ được một bí mật như thế chứ? Và rồi Nia nhớ lại cái ngày Alun bị lạc trong bão tuyết trên núi, nhưng sau đó đã rất phi thường sống sót quay về. Có nghĩa là Gwyn đã cứu cậu bằng sức mạnh mà không ai tin rằng nó tồn tại. Cô nói:

- Mọi người lại chọc ghẹo anh ở trường.

Nain lẩm bẩm:

- Trẻ con thật tàn nhẫn một khi chúng không tin điều gì đó.

Nia không gặp khó khăn như thế. Cô nói tiếp:

- Hôm gia đình em rời khỏi Ty Llyr, trời cũng rất lạnh. Lạnh một cách đột ngột. Có phải là do con thuyền không? Anh lại gọi chị anh nữa à?

Gwyn nói:

- Không, anh không gọi. Thật sự anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Có khi nó có liên quan đến bông hoa.

Nain đưa bông hoa lên sát mặt. Những cái bóng xuất hiện trên các nếp nhăn trên khuôn mặt bà. Nia chợt nhận ra bà thật đẹp. Đó là nét đẹp mà người ta thường thấy trên những tảng đá và những món đồ cổ được đánh bóng.

Họ ngồi im nhắm nháp món nước xi-rô ngọt một lúc, và rồi Nia nói:

- Anh đã sử dụng sức mạnh của mình với anh Emlyn Llewelyn phải không?

Nain Griffiths sửng sốt hỏi lại:

- Cái gì? Gwyndion Gwyn, bà có nghe nhầm không đấy? Cháu đã lạm dụng sức mạnh của mình à?

Gwyn thanh minh:

- Không đâu Nain. Cháu không bao giờ có ý làm hại cậu ấy cả. Cháu chỉ muốn ngăn cậu ấy lại một lúc. Cậu ấy giận dữ quá nên hành động không suy nghĩ gì cả.

Và cậu kể cho Nain nghe về Nia và con Fly, về sợi dây dắt chó và cuộc ẩu đả trong nghĩa địa. Cậu nói:

- Nhưng cháu đã để cậu ấy thắng mà Nain. Cháu biết cháu phải làm như thế.

Nain nói:

- Có thể như vậy. Nhưng dù sao cái cách mà cha cháu và người dân trong thị trấn đối xử với Emlyn Llewelyn cũng không đúng chút nào.'

Nia chưa bao giờ nghe ai quan tâm đến việc Emlyn sẽ nghĩ như thế nào. Cô hỏi:

- Tại sao?

Nain phê phán gay gắt:

- Vì họ quá ngu ngốc. Idris Llewelyn là một họa sĩ. Chú ấy luôn cố gắng hết sức để làm mọi thứ trở nên xinh đẹp. Vậy mà vợ chú ấy, dì của Gwyn, lại có thể rời bỏ chồng và con trai ruột của mình chỉ vì dì ấy không có điện để xài.

Gwyn nháy dựng lên. Cậu bênh vực dì:

- Dì ấy ông thế nào sống trong căn nhà nguyện cũ nát đó được. Dì chỉ muốn có được một căn nhà đáng hoàng cho em bé thôi. Cha cháu nói, chú Idris rất xấu xa, độc ác.

Nia nói nhỏ:

- Nhưng anh Emlyn đã ở lại.

Gwyn nói vắn lại:

- Đáng lẽ cậu ấy phải đi chung với mẹ mình. Cậu ấy nên làm thế!

- Emlyn ở lại bởi vì cậu ấy biết điều gì là đúng. Cậu ấy là một người trung thành và dũng cảm. Và cháu với cậu ấy nên là bạn, Gwyndion Gwyn, thay vì đi đánh nhau ở một nơi linh thiêng, nơi mà cháu biết mọi sức mạnh đều ở bên phe cháu!

Giọng của Nain không gay gắt gì, tuy nhiên Gwyn vẫn hậm hực quay mặt lại với bà khi bà đi ngang qua cậu và nhắc cái áo T-shirt khỏi tay Nia. Bà nói:

- Giờ thì để bà xem xem chúng ta có thể làm gì với cái áo này!

Nia ngạc nhiên hỏi:

- Sao bà biết?

Nain chọc cô:

- Bà chẳng thể nào ở trong tượng nổi cháu lại đến đây chỉ vì muốn gặp bà, phải không Nia Lloyd?

Nia không trả lời câu hỏi đó. Cô thú thật với Nain:

- Cháu muốn làm một mảnh vải màu cam cho bài tập ở nhà của cháu. Cháu muốn làm nó có màu của những bông anh túc xứ Wales – loại anh túc đặc biệt mà cháu trồng bên bờ sông cạnh Ty Llyr. Cô Griffiths bảo bà có thể giúp cháu.

Từ phía sau tấm màn màu vàng, Nain vẫy tay gọi Nia vào trong bếp. Nia cẩn thận đi vào. Cô im lặng nhìn Nain nhấc một cái nồi lớn bằng men treo trên tường ra, đổ đầy nước rồi đặt nó lên bếp. Nain lẩm bẩm:

- Trước tiên là vỏ hành.

Bà dứt sáu củ hành ra khỏi một sợi dây bên treo trên cái trần nhà thấp. Đưa chúng cho Nia, bà yêu cầu:

- Cháu lột vỏ chúng đi!

Nia đặt chúng lên bàn và bắt đầu ấn móng tay cô vào lớp vỏ rạn nứt của chúng. Mắt cô cay xè và bắt đầu rơm rớm nước. Khi Nia ngược mặt lên để gạt nước mắt, cô nghe tiếng cửa trước đóng sập lại và tiếng bước chân của Gwyn chạy trên on đường mòn.

Nain cười:

- Đừng khóc. Gwyn là một đứa hơi bị nhạy cảm một chút, nhưng rồi nó sẽ bình tĩnh lại thôi. Và cháu cũng không cần phải sợ bà!

Bực bội với những giọt nước mắt của mình, Nia nói:

- Cháu chỉ bị cay mắt vì mấy cái củ hành thôi. Và cháu không có sợ hãi gì hết.

Mấy tiếng đồng hồ sau đó đối với Nia dường như chỉ là năm phút. Cô đứng bên cạnh Nain, nhìn bà khuấy đều hỗn hợp nước, vỏ hành và địa y cho đến khi nó chuyển sang màu vàng. Rồi bà bỏ cái áo T-shirt bạc màu vừa được Nia giặt sạch vào trong hỗn hợp đặc sệt, sôi sùng sục ấy. Sau đó, họ thay phiên nhau dùng một cái muỗng gỗ dài bằng cánh tay Nia đảo cái áo. Trong khi đảo, Nain kể cho Nia nghe về câu bé vừa mới bỏ đi. Về sức mạnh đã được lưu truyền trong gia đình bà từ cái thời xứ Wales được thống trị bởi các hoàng tử và các thầy phù thủy; về những người mà trước đây Nia chỉ coi là một phần của những câu chuyện cổ tích, nhưng giờ đây đã trở nên có thật y như ngọn núi ở đằng sau cánh cửa nhà của Nain. Cô đã thấy được một quá khứ mà trong đó những câu thần chú là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của con người cổ đại, những con người đã thay đổi và lớn lên trong sự xâm lăng, đàn áp mà vẫn giữ bên trong mình một ít ma thuật, để rồi đến vài thế kỷ sau, chúng lộ ra ngoài và là một phù thủy bị thiêu sống hoặc buộc phải sống trong bí mật, giống như Gwyn Griffiths.

Rồi Nain tuyên bố:

- Và cháu cũng có sức mạnh đó, Nia Lloyd!

Cô ngạc nhiên nói:

- Cháu à? Nhưng cháu chẳng là gì cả. Cháu chỉ là một đứa chính giữa trong gia đình. Cháu chẳng thể làm gì cả!

- Vậy đây là gì nhỉ?

Nain nhắc một muỗng nước màu vàng óng lên và để cho nó từ từ rót xuống nồi. Bà nói:

- Chẳng phải cháu đang biến vải trắng thành màu vàng sao? Và chẳng phải cháu là một người con của dòng họ Llyr, dòng họ của những người từng một thời cai quản nước Anh à? Luôn có một sức mạnh bên trong cháu đấy, Nia Lloyd, nếu như cháu muốn tìm kiếm nó!

Cái áo được nhắc lên bởi cái muỗng khổng lồ. Vẫn còn bốc khói nghi ngút, nó đã chuyển sang màu đậm hơn. Rồi nó được nhúng vào trong nước lạnh, vò sạch rồi giăng lên phơi trong bếp lò. Trong khi đó, Nain và Nia ngồi nhấm nháp bánh bích quy làm từ bột yến mạch và trái cây chín mọng.

Nain bảo với Nia:

- Cháu sẽ phải để cái áo lại với bà chừng một, hai ngày để màu nhuộm thật sự ngấm. Nhưng cháu sẽ đến đây nữa, phải không, nếu cháu muốn có thêm những màu khác.

Nia cam đoan:

- Ôi, chắc chắn cháu sẽ đến nữa.

Khi rời khỏi Coed Melyn, Nia đã trưởng thành hơn rất nhiều so với vài giờ trôi qua. Và cô đã mạnh hơn. Có thể là đủ mạnh để hàn gắn hai cậu bé bị chia cách nhau bởi bởi một sự gây gổ ngớ ngẩn vốn không liên quan gì đến chúng.

CHƯƠNG 8: HÌNH ẢNH PHẢN CHIẾU

Trong suốt quãng thời gian còn lại của kỳ nghỉ, Nia luôn ở một mình. Cô không nhắc gì đến Emlyn nữa. Một ngày trôi qua trong sự ảm áp và khô ráo, những ngày cho các cậu con trai phụ giúp việc sửa hàng rào, xây dựng các bức tường đá, tắm rửa đàn cừ bằng nước diệt trùng, và đi chân không chơi đùa trong dòng suối một khi xong việc.

Nia được miễn công việc trong trang trại để tập trung làm việc của cô trong phòng Bethan. Thông qua cánh cửa sổ để mở, giọng nói vui vẻ của đám con trai giúp cô cảm thấy không đơn độc. Công việc của cô tiến triển tốt. Bức tranh của cô đã bắt đầu có sức sống.

Một hôm, Nain Griffiths đến trang trại với một miếng vải màu sáng trên tay. Với màu vàng cam lộng lẫy, nó giống y như một bó hoa anh túc. Và đêm hôm đó, Nia đã cắt được những bông hoa anh túc của cô và khâu nó vào đúng chỗ: bên cạnh một dòng suối bằng kim tuyến bạc và những bông hoa lưu ly màu xanh một thời từng là bộ đồ lót bằng sa tanh của bà Bowen.

Vào ngày cuối cùng của tuần lễ, Nia đã khôi phục sự tự tin của mình một cách đáng kể, đủ để tin rằng cô có thể đến thăm nhà Llewelyn lần nữa. Cô sẽ viện cớ đến lấy lại chiếc áo đầm tím. Ông Llewelyn sẽ chào đón cô và hoàn thành nốt bức tranh của cô. Emlyn sẽ tha thứ cho cô.

Hài lòng với kế hoạch của mình, Nia rời Ty Bryn trong sự tự tin rằng bức tranh của cô sẽ có thể trở thành một kiệt tác, và nhất định tình bạn của cô và Emlyn sẽ được phục hồi.

Khi tạm biệt bà Griffiths, cô nói:

- Đây là kỳ nghỉ tuyệt vời nhất mà cháu từng có được!

Và cô thực sự nghĩ như vậy.

Bà Griffiths có vẻ buồn khi họ đi. Với vẻ nuối tiếc. Bà bảo:

- Chúng ta quá thiếu bóng con gái ở đây. Cháu nhớ đến chơi nữa nhé, cariad!

Nia cười rạng rỡ:

- Nhất định ạ! Cháu chỉ sợ mọi người không hoan nghênh cháu thôi!

Gwyn không ra tiễn họ. Nia hy vọng cậu không hối hận đã nói bí mật của mình cho cô.

Nain Griffiths đang đứng cạnh cổng nhà bà khi chiếc Land Rover rù rù chạy qua. Bà mặc một chiếc áo đầm mà bà đã nhúng nó vào trong hỗn hợp thuốc nhuộm màu vàng anh túc của Nia. Bà thực hiện một điệu nhảy rồi thổi một nụ hôn gió về phía chiếc xe. Nia bật cười. Cô quỳ lên ghế và thò đầu ra ngoài cửa sổ hét to:

- Bà là một bông hoa anh túc!

Và cô vẫy tay mãi cho đến khi bà lão trong bộ áo sáng rực biến mất khỏi tầm mắt.

Alun nhận xét:

- Bà của Gwyn hơi bị gàn thì phải?

Nia ngồi xuống và lờm mắt nhìn anh Alun. Cô nói:

- Bà ấy không gàn! Bà là một phụ nữ rất tuyệt vời! Nếu người Anglo-saxon không đến đây thì có lẽ bà sẽ là một nữ hoàng.

Ông Griffiths đột nhiên bật cười khanh khách. Ông không thể ngừng cười được. Đối với một người như ông thì tiếng cười như vậy là một âm thanh ít ai nghĩ có thể nghe được. Lũ trẻ bối rối nhìn chằm chằm vào cái lưng ghế đang run lên bần bật vì cười của ông, và Alun không thể quyết định được ai là người điên hơn: em gái của cậu hay cha bạn thân nhất của cậu.

Sau kỳ nghỉ ngập đầy ánh nắng vùng núi, căn nhà số 6 nhìn có vẻ quá tối tăm và bừa bộn. Chăn màn và quần áo chất ngổn ngang trên ghế để chờ được mang đi ủi. Những cái tạp dề lấm tấm vết máu của ông Lloyd xếp đồng bên cạnh máy giặt. Gareth với cặp chân bó bột trắng bóc không hiểu sao bỗng có mặt ở khắp nơi và không ngừng rên rĩ rằng “không có chỗ để ngồi xuống!”. Cậu đã thử đặt cái chân bị gãy lên một cái ghế, và kết cục là làm vỡ một cái tròng trong cặp mắt kính của chị Nerys.

Chị Nerys đang bị khủng hoảng trầm trọng. Kiểu tóc mới của chị đâm ra sai lầm: những sợi tóc tua tủa như lông chuột viền quanh khuôn mặt dài ngoẵng của chị và chị nhìn mọi thứ với cặp mắt nheo lại dữ tợn. Sion thì không còn chịu nổi những tiếng rên rĩ của Gareth, và thậm chí chị Catrin vốn luôn bình tĩnh giờ đang đánh bản nhạc của Mozart như thể chị đang xoa bóp cho một cầu thủ bóng đá.

Nia đã mang theo bông hoa trắng của cô, cuống của nó quấn kỹ trong miếng vải mỏng thấm nước. Không làm phiền mẹ, cô đặt bông hoa vào trong cái ly đánh răng màu xanh của mình rồi đặt nó lên khung cửa sổ. Nhìn bông hoa vẫn sáng và tươi như mọi khi.

Bà Lloyd quên bém đi mất việc phải có thêm ba phần trà nữa. Đang chủ nhật nên bà cũng không thể chạy đến cửa hàng mua thêm.

Nia thông báo:

- Không cần chờ phần bánh cho con đâu! Con muốn qua thăm Gwyneth một lát và hỏi bạn ấy một số chuyện về trường học. Con đi ngay bây giờ được không ạ?

Bà Lloyd vui mừng cắt miếng bánh trái cây còn lại thành tám phần bằng nhau. Bà nói:

- Nếu có liên quan đến việc học thì không sao...

Sẵn sàng bỏ qua phần bánh để có thể trốn đi, Nia lách người giữa tủ đồ và đám con trai ngồi trên ghế. Cô nói:

- Con không đi lâu đâu!

Bước ra ngoài đường, Nia bỗng cảm thấy không còn tự tin như trước nữa. Đoạn đường từ nhà cô đến nhà ngện dường như xa hơn bình thường, tuy nhiên Nia không cần phải gõ cửa. Ông Idris Llewelyn đang sơn những chiếc lá màu bạc bên dưới những bông hoa vàng trên cửa nhà. Ông nói với Nia:

- Cái này vẫn chưa xong đâu, tuy nhiên hôm nay dừng lại ở đây cũng được rồi. Cháu thấy thế nào? Được không?

Nia gật đầu tán đồng và đi theo ông vào trong nhà. Emlyn đang ngồi trên sàn với một quyển sách, cậu không nhìn cô.

Giơ một bàn chân mang sandal lên khều nhẹ con trai, ông Llewelyn bảo:

- Kìa chàng trai, đứng dậy chào khách của con đi chứ.

Ông quay sang nói với Nia:

- Chú nghe nói có chuyện rắc rối xảy ra giữa nó, cháu và anh họ nó. Liên quan đến con chó, đúng không?

Nia lúng túng giải thích:

- Không phải lỗi của cháu. Cha cháu bán nó cho chú Griffiths. Cháu đã cố can cha. Nhưng cháu đã không thể... không thể nói thật với chú và anh Emlyn. Cháu đúng là một kẻ hèn nhát!

- Không đâu! Cháu chỉ cẩn trọng quá thôi. Mà thằng Emlyn nhà chú đã hối lỗi rồi. Đúng không, con trai? Nó có đến tìm cháu trong kỳ nghỉ đấy.

Nia ngạc nhiên quay lại nhìn Emlyn và hỏi:

- Thật à?

Cô quỳ xuống một tấm nệm bên cạnh Emlyn, nhưng cậu vẫn từ chối mở miệng. Nia nghĩ thầm:

- Anh ấy không tha thứ cho mình. Không bao giờ.

Nhưng cuối cùng Emlyn lên tiếng, mặt vẫn quay về hướng khác:

- Em không có ở nhà. Chị em ra mở cửa. Người đeo mắt kính ấy. Anh xin lỗi trước, nhưng thực sự anh không ưa nổi chị ấy.

- Em hiểu lý do vì sao anh không ưa chị ấy.

Đôi khi cũng có lý do tốt để không bênh vực một ai đó. Nia nói:

- Chị ấy hằn học với anh à? Nhà em không muốn em đến đây nữa. Họ đã gửi em đến nhà anh Gwyn Griffiths ở cùng với anh Alun và Iolo. Anh thấy đó, em đã gặp một ít rắc rối.

Ông Llewelyn quan tâm hỏi:

- Rắc rối gì thế?

- Cháu cứ nghĩ mọi người đều biết hết rồi chứ. Dù gì cô Olwen Oliver cũng nổi tiếng hay buồn chuyện mà.

Emlyn lẩm bẩm:

- Nhà anh chẳng gặp ai cả. Không ai đến đây.

Đặt cây cọ óng ánh bạc của mình vào trong một chai rượu không, ông Llewelyn ngồi xuống một cái xô lật ngược to lớn dị thường và nói:

- Kể cho chú nghe rắc rối củ cháu đi, cô bé.

Nia bắt đầu:

- Rắc rối đầu tiên mà cháu gặp là khi cháu tuyên bố mình ăn chay.

Emlyn nhìn lên.

- Chuyện đó không làm ba cháu hài lòng lắm, vì ông bán thịt. Còn rắc rối khác bắt đầu từ

chuyện cháu muốn có một thứ gì đó để làm những bông hoa nở, nhưng vì cháu không nghĩ ra được cái gì nên cháu... nên cháu đã...

Bắt đầu hứng thú với câu chuyện, Emlyn khuyến khích:

- Em cứ nói đi.

- Cháu đã cắt một mảnh đăng ten trong cái rèm cửa của cô Olwen Oliver. Cháu đã làm việc đó trước khi tuyên bố ăn chay, nhưng mọi người không biết điều đó.

Và Nia vội vã nói một mạch:

- Cháu nghĩ cô ấy sẽ không nhận ra. Mà đúng là cô ấy không nhận ra thật. Nhưng cô ấy đã thấy. Và rồi... khỉ thật, bao nhiêu rắc rối xảy ra.

Nia thở dài và đưa mắt nhìn lên trần nhà, trong đầu nhớ lại cái đêm khốn khổ ấy.

Khi cô đủ can đảm nhìn xuống để xem thử phản ứng của nhà Llewelyn sau lời thú tội của mình, cô nhìn thấy hàm răng trắng bóc của ông Llewelyn hiện ra sau mớ tóc nâu bù xù của ông. Ông đang mỉm cười. Rồi ông phá lên cười, và Emlyn cũng đang khúc khích cười theo ông.

Nia trách:

- Nhưng đúng cháu đã làm một điều rất tệ mà.

Ông Llewelyn đồng ý:

- Đúng là thế! Cho bác xin lỗi! Nhưng tại sao cháu không đến đây hỏi, cariad? Chúng ta có thể cho cháu đăng ten và tất cả những gì cháu cần cho kiệt tác của mình mà.

Ông bước đến bên một cái hộp gỗ nằm bên dưới một khung cửa sổ dài và mở tung nó ra. Ông nói:

- Nhìn xem! Đăng ten và vải cotton, lông chim và những thứ xinh đẹp khác!

Ông giơ lên một cái áo đầm cotton với màu hồng nhạt nhất mà Nia từng thấy, bên trên thêu những bông hoa trắng.

- Những bông hoa đang nở, đúng không?

Hai đứa trẻ đồng loạt đứng dậy. Emlyn nhìn chăm chăm vào cha cậu và cái áo đầm.

- Con nghĩ sao, Emlyn? Cha có nên đưa nó cho Nia để làm bức tranh của cô bé không?

Câu nói của ông dường như ẩn chứa nhiều ý nghĩa hơn là một câu hỏi thông thường. Nia có cảm giác rằng ông hình như đang cố gắng đánh bại một bóng ma.

Emlyn vẫn nhìn chăm chăm cái áo đầm. Mặt cậu nhăn nhó như thể đang bị đau răng. Cuối cùng thì cậu nói:

- Con sao cũng được.

Ông Llewelyn nhìn Nia rồi nói:

- Hôm nay không có áo khoác để giấu nó rồi. Vậy cháu có dám nói với nhà là cháu nhận cái váy từ chúng ta không?

- Cháu sẽ nói đây là quà của Gwyneth Bowen. Dù gì thì cháu vẫn thường được cho len và những vật dụng khác trong cửa hàng của mẹ bạn ấy. Mọi người sẽ tin cháu.

Ông Idris Llewelyn nhếch miệng cười và nhận xét:

- Nia Lloyd, cháu đúng là có tiềm năng phạm tội!

- Không đâu, cháu chưa bao giờ...

Nia bắt đầu thanh minh, tuy nhiên ông Llewelyn bật cười và đặt cái áo đầm vào tay cô. Ông hỏi:

- Cháu ở lại dùng trà không?

Nia lưỡng lự. Cô không dám mạo hiểm trong ngày đầu tiên trở về nhà. Cô nói:

- Dạ thôi. Để mai cháu sẽ đến sau.

Khi về, Emlyn tiễn cô ra đến cổng nhưng không đi xa hơn. Cậu ngồi trên bậc thang bên ngoài nhà nguyện. Khi Nia quay lại vẫy tay chào tạm biệt, cậu không nhìn cô. Hai tay xòe ra ôm cằm, cậu dõi mắt nhìn về những ngọn núi trống trải ở phía xa.

Nia nghĩ thầm:

- Anh ấy vẫn chưa tha thứ cho mình. Nhưng rồi anh ấy sẽ tha thứ. Anh ấy nhất định sẽ tha thứ!

Khi Nia trở về, không khí trong căn nhà số 6 đã trầm xuống. Đám con trai đang tụ tập kiểm tra một thứ gì đó chết trên bờ sông, trong khi ba anh em nhà Morgan cao lớn hét to những thông tin đáng nghi ngờ từ bên kia sông. Mặt nước sông đã xuống thấp, và mặt trời cũng vậy. Những tia nước vàng óng bắn lên trên các viên đá cuội bóng nhẵn và trên những bàn chân trần.

Iolo chọc một ngón tay ướt sũng nước vào cái áo đầm trên tay Nia và hỏi:

- Cái gì thế chị?

Cô lùi lại:

- Đừng làm ướt nó! Cái này để dành chobài tập về nhà của chị.

- À!

Iolo rút mạnh một cái khăn tay từ trong túi. Một cái hộp diêm rút ra theo và rơi xuống một vũng nước cạn bên cạnh chân cậu. cậu hét lên:

- Ôi không!

Rồi cậu cúi xuống nhặt cái hộp lên và đưa cho Nia:

- Chị Nia, chị mang cái này vào trong giùm em nhé!

- Cái gì trong này thế?

- Một con nhện! Em tìm thấy nó ở trong phòng anh Gwyn. Nhìn nó đặc biệt lắm, cứ y như bạc ấy!

Nia cầm lấy cái hộp và đi vào trong, để mặc cho đám con trai ngồi lại xác định danh tánh của con cá chết. Khi đi ngang qua cửa sổ căn phòng lạnh lẽo của cha, Nia tự nhủ không được nhìn vào, nhưng rồi cô vẫn nhìn. Cảnh tượng còn kinh khủng hơn cô tưởng tượng. Cha cô đang lấy

những thứ quái gở ra khỏi một cái gì đó nằm trên cái bàn gỗ be bét máu – và ông đang huyết sáo vui vẻ!

Nia chạy thẳng lên phòng mình. Tại đây, sự tò mò đã khiến cô mở nắp hộp diêm của Iolo ra. Con nhện bên trong đúng là rất đặc biệt: nhỏ nhắn, óng ánh bạc và, giống như bông hoa trắng. Đặt cái hộp lên tủ, Nia mở hờ nắp hộp ra để con nhện có thể thở được hoặc chăng tơ, hoặc làm bất cứ chuyện gì mà một con nhện thường làm.

Cô biết trước đám con trai còn ở chơi ngoài dòng sông mấy tiếng nữa. Sẽ không có ai quấy rầy cô. Nia quỳ xuống và trải cái áo đầm ra sàn. Nó quá đẹp. Thật uổng nếu phải cắt nó ra, tuy nhiên đã có ai đó làm việc này rồi. Phần đuôi ao đã bị cắt đi một cách tàn bạo, không cân đối và vội vã, như thể bằng một con dao.

Điều đó làm Nia cảm thấy rất sốc. Cô xén bỏ những vết cắt đơt đó, cân đối lại vết thương, chỉnh sửa lại cái áo đầm nhợt nhạt, buồn bã. Cô cắt những miếng vải thừa rách nát vào túi vải vụn, và rồi, gần như là vô thức, cô choàng cái áo đầm qua khỏi đầu. phần gấu của cái cổ tay áo dài che kín những ngón tay Nia, trong khi cái cổ áo cao cọ nhẹ vào cổ cô.

Nia phủi thẳng cái áo đầm vào sát người, bên trên cái váy và cái áo sơ mi nhăn nhúm của cô. Nó che phủ hết mọi thứ ngoại trừ đôi giày thể thao của cô. Bà Elinor Llewelyn chắc phải là một phụ nữ cao lớn và mảnh mai.

Nia ước gì cô có thể thấy được mình lúc này. Đã có lần cô được hứa sẽ có một tấm gương riêng trong phòng. Chị Catrin và chị Nerys có một tấm gương dài đựng sàn nhà trong phòng chung của hai chị, tuy nhiên giờ này chắc chắn chị Nerys đang ở trong đó đọc sách.

Thỉnh thoảng một tia phản chiếu nhỏ sẽ xuất hiện trên những cánh cửa bóng nhẵn của tủ áo. Nhưng hôm nay, Nia kinh ngạc khi nhận ra có nhiều hơn thế. Một vòng tròn màu bạc lấp lánh treo trên cửa: một cái mạng nhện được chăng khéo và khít đến nỗi nó giống như một tấm gương. Nia không thể tưởng tượng được bằng cách nào và từ bao giờ cái mạng nhện có mặt ở đó, tuy nhiên đây chắc chắn là sản phẩm từ con nhện của Iolo, bởi vì nó đang ở đó, ngay phía trên cái mạng, đang đứng đung đưa trên một sợi tơ mỏng dài một inch.

Cánh cửa sô đang mở rộng và cái mạng nhện di chuyển nhẹ nhàng theo gió, giống như một làn sóng. Nia chờ cho nó đứng yên lại. Cô đã có thể thấy được cái áo đầm hồng và mái tóc đen phía trên nó, như thể ai đó đang nằm dưới dòng nước trong veo. Dần dần, những đường nét bắt đầu hiện ra: cặp mắt đen, một khuôn mặt và đôi môi trắng bệch mở ra trong một tiếng hét. Khuôn mặt đang nhìn thẳng vào Nia không thuộc về cô.

Nia hét lên. Cô hét mãi, hét mãi, nuốt vội từng ngụm không khí, người run bắn vì sợ hãi.

Chị Catrin đang đứng đằng sau Nia và đang ôm lấy vai cô. Chị hỏi:

- Nia, chuyện gì vậy?

Nia nói như khóc:

- Không phải em! Đó không phải em! Không phải khuôn mặt của em!

Cô chỉ về phía khuôn mặt u ám của người phụ nữ đã thay thế khuôn mặt cô, nhưng cái mạng nhện lấp lánh đã bị rách toạc. Một nhúm tơ bạc bay về phía họ và rồi cuốn trôi qua cánh cửa sổ để mở.

CHƯƠNG 9: NHỮNG ĐỨA TRẺ SAU NỬA ĐÊM

hiều tối hôm đó, khi Nia đã bình tĩnh lại và bà Lloyd ở trên giường đọc truyện cho cô nghe, con nhện bò qua những đường nét khắc gỗ trên nóc tủ áo. Con vật nhỏ xíu như thoi miên Nia, tuy nhiên khi mẹ lo lắng hỏi Nia đang nhìn gì, cô chỉ trả lời:

- Không có, con chỉ đang mãi suy nghĩ một chuyện thôi!

Dĩ nhiên cả nhà chẳng hiểu gì cả, và Nia cũng không có ý giải thích cho họ nghe về thứ cô đã thấy. Tiếng hét của cô không phải là một tiếng kêu cứu. Nó chỉ là một tiếng kêu kinh ngạc khi chứng kiến một chuyện không bình thường. Cô đã từng trải qua cảm giác đó tại nghĩa địa khi Gwyn Griffiths chặn đứng thời gian lại. Tuy nhiên lúc đó, câu cũng đã làm cô ngưng thở, cho nên không thể hét lên được.

Có phải chỉ là ngẫu nhiên mà mẹ đang đọc cho Nia nghe câu chuyện về những phù thủy xứ Wales, những người đồng thời cũng là chiến binh, vua chúa và hoàng tử? Liệu Gwyn có thể mang họ đến đây, trong căn nhà số 6 nằm an toàn giữa lòng thị trấn này?

Nia biết chắc Gwyn là người chịu trách nhiệm về cái mạng nhện bí ẩn, cũng như về con nhện hiện đang di chuyển một cách nhả nhặn trên những bông hoa khắc gỗ. Giọng kể ấm áp của bà Lloyd vang lên đều đều, xoa dịu tâm trí bà cũng như những đứa con. Nia nghĩ, có lẽ bà cũng đang nói chuyện với đứa bé trong bụng mình.

Bông hoa trắng trên khung cửa sổ bắt đầu sáng lên khi bầu trời đằng sau nó đang chìm sâu vào trong một hoàng hôn tối tăm. Iolo đã ngủ say. Nó không thể thấy con nhện mà nó đã lấy từ Gwyn Griffiths. Nó đã không thấy ma thuật mà nó đã ấy cấp.

Bà Lloyd cuối xuống hôn con gái. Bà chúc:

- Nos da, cariad!

- Chúc mẹ ngủ ngon!

- Con đã thấy đỡ chưa?

- Rồi ạ. Con xin lỗi vì đã làm phiền mọi người.

- Con biết đó, nếu con muốn, con có thể về thăm lại Ty Llyr lần nữa. Dù gì nó cũng không xa lắm.

- Con không sao đâu mẹ!

Nia mỉm cười và nhắm mắt lại. Cô vừa có được một ý tưởng tuyệt vời.

Khi kéo rèm cửa lại, mẹ cẩn thận dời bông hoa qua một bên. Bà lẩm bẩm:

- Con luôn là người tìm được những giống cây lạ. Mẹ chưa bao giờ thấy bông hoa như thế này cả.

Giờ tan học ngày hôm sau, khi Gwyneth Bowen vẫn đang mãi mê kể cho Nia nghe chuyến phiêu lưu đầy xui xẻo trong kỳ nghỉ của con chuột lang mà cô nuôi, Nia vượt chạy khỏi cô khi vừa đến cổng trường. Gwyneth la vói theo:

- Cậu thật bất lịch sự, Nia Lloyd. Cậu chẳng quan tâm gì đến loài vật đúng không? Cậu không quan tâm gì đến chuyện Gethin bỏ con Sandy của mình vào trong tủ lạnh, đúng không? Cậu đúng là người nhẫn tâm!

Nia la đáp lại:

- Gethin cũng vậy thôi.

Cô đã nhắc thấy Emlyn Llewelyn đang rảo bước trong thị trấn. Cậu luôn là người đầu tiên rời khỏi trường.

Vừa đánh vật với cái ba lô trên vai và cái áo jacket, Nia vừa phóng theo Emlyn. Đầu hàng với việc cố mang chúng vào, cô đành ôm chúng chạy.

Suýt nữa vấp ngã do đạp trúng sợi dây đeo cặp kéo lê dưới đất, Nia la lớn:

- Anh Emlyn, chờ đã! Làm ơn chờ em với! Chờ em với!

Emlyn đứng lại. Cậu quay đầu nhìn lại phía sau lưng, mặt vẫn lạnh tanh, chờ cho Nia bắt kịp cậu. Cô nói:

- Em có cái này cho anh. Nó ở bên trong cặp em. Và em muốn nói cha anh một chuyện có liên quan đến cái áo đầm mà anh đã cho em!

Emlyn bắt đầu bước đi tiếp.

Nia phải vừa đi vừa chạy mới có thể theo kịp cậu. thở hổn hển, cô nói:

- Chậm lại! Anh đừng đi nhanh như thế!

Bước chậm lại một chút, Emlyn hỏi:

- Vậy em định đi về cùng với anh à?

- Em sẽ đi đến nhà anh, nhưng có lẽ em sẽ không vào trong. Hôm qua em làm phiền nhà anh quá rồi.

Emlyn nhận xét:

- Em lúc nào chẳng vậy.

Tuy nhiên cậu đi chậm lại, đủ để cho Nia đeo ba lô lên vai. Họ đang đi trên cây cầu, và dòng sông xóa hết mọi tiếng ồn ào của thị trấn.

Nia nói:

- Anh Emlyn, em nghĩ em đã nhìn thấy mẹ anh tối hôm qua.

- Hả?

Emlyn đứng yên như phỗng, cố gắng đọc nét mặt cô, rồi cậu lắc đầu rồi tiếp tục bước đi hời hợt như ban đầu.

Tuy nhiên, khi vượt qua khỏi cây cầu, Emlyn không đi tiếp lên đồi để về nhà mà nhảy xuống một bờ dốc, nơi những bụi tầm ma và mâm xôi vừa mới được thu dọn đủ để chứa một con đường mòn nhỏ hẹp dẫn tới bờ sông.

Nia đi theo Emlyn. Không khéo léo bằng cậu nên Nia ngồi xuống bên cạnh Emlyn trên bờ sông với đôi tay trần xước và cái váy dính đầy bụi. Trước mặt họ, con sông rộng lớn uốn mình trong ánh mặt trời. Đằng sau và xung quanh, những cây sậy cao nhòng che khuất họ. Chỉ có một con gà gô đỏ đang từ tốn bước đi trên những viên đá sáng bóng là biết đến sự hiện diện của họ.

Cả hai ngồi im lặng nhìn dòng nước một lúc, rồi Emlyn nói:

- Em nói tiếp đi!

- Iolo có một con nhện trong hộp diêm...

Nia nhăn mày suy nghĩ, tự hỏi mình có sai lầm không khi bắt đầu câu chuyện từ đó. Nhưng rồi cô nói tiếp:

- Lúc ở bờ sông, cái hộp bị ướt nên Iolo đã đưa cho em nhờ trông coi giúp. Thật ra nó thuộc về anh Gwyn. Anh biết anh Gwyn Griffiths phải không?

Emlyn chỉ ậm ừ. Nia cố gắng giải thích:

- Ý của em là, em biết anh Emlyn biết anh ấy. Nhưng anh cũng biết là anh ấy không giống những cậu con trai khác, đúng không? Bởi vì anh cũng thấy chuyện xảy ra tại nghĩa địa.

Nia liếc mắt nhìn Emlyn, nhưng cậu không nói năng gì.

- Con nhện mà em nói ấy, nó rất giống bạc, và nó tự phát sáng được. Em đã đặt cái hộp diêm xuống một chỗ nào đó trong phòng ngủ của em, và rồi em... ừm, em hy vọng anh không giận, nhưng em đã mặc cái áo đầm của mẹ anh vào. Cái áo đầm mà cha anh đã đưa cho em hôm qua, giống như hoa đang nở ấy. Nó là đồ của mẹ anh, đúng không?

Emlyn gật đầu.

- Con nhện đã làm ra một cái mạng nhện nhìn giống một tấm gương – lấp lánh sáng...

Nia nhìn chăm chăm vào mặt nước và nhớ lại những hình ảnh chập chờn trong mạng nhện.

- Và em có thể thấy được hình ảnh phản chiếu của em trong đó. Chỉ có điều nó không phải là hình ảnh của em mà là của mẹ anh. Em chắc chắn đó là mẹ anh. Cô ấy có mái tóc đen dài, và cặp mắt to đen, và...

- Đứng!

Emlyn nhảy bật dậy và chạy vụt ra khỏi đám sậy khô ráo, rậm rạp. Rồi cậu quay lại và đi ngược về phía cô. Cậu đứng và nhìn xuống cô với hai tay dúi chặt trong túi, và lặng lẽ nói:

- Anh đã không nói hết về cái đêm mẹ anh bỏ đi. Anh đã không nói hết tất cả mọi chuyện với em.

- Em biết.

Nia nói và chờ đợi. Emlyn ngồi xuống bên cạnh cô. Cậu nói tiếp, giọng lạnh lùng, vô cảm:

- Mẹ anh đã mặc cái váy đó, bởi vì hôm đó là kỷ niệm ngày cưới của cha mẹ. Ban đầu mọi chuyện đều rất tốt. Họ uống rượu và đưa cho anh uống một ít, và họ nhảy múa trên cánh đồng trong tiếng nhạc của cái máy hát cũ. Nhưng rồi mọi thứ bỗng trở nên tồi tệ.

Emlyn nghiêng chặt răng, cắn mạnh vào một câu đố mà đến giờ vẫn hành hạ cậu.

- Như anh đã kể, thành linh có một cơn gió từ đâu thổi tới. Nó gây ồn ào và dữ dội và đưa bé em anh cứ khóc mãi. Trời tối dần và mẹ anh bắt đầu cần nhàn về đứa bé và về chuyện nhà anh không nên sống ở một nơi vừa nhỏ vừa, vừa lạnh, vừa không có điện. Rồi cha anh nổi điên lên. Ông quát lên bảo mẹ anh im miệng lại. Mẹ anh hét chữ lại rồi xô mạnh một trong những con thú gỗ. Hình như mẹ đã vô tình đẩy ngã luôn cái bếp lò, bởi vì điều tiếp theo anh thấy được là nó nằm chổng chơ một bên khi mẹ anh hoảng loạn la hét với lửa cháy phùng phùng xung quanh bà. Nhưng cha anh đã kéo tấm drap phủ giường ra và quấn mẹ anh vào trong, rồi ông dập tắt lửa!

- Mẹ anh có bị phỏng không?

Emlyn nhún vai:

- Không nhiều. Cũng không nặng lắm. Em thấy đó, cha đã cứu mẹ mà. Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc ở đó. anh chớp mắt một lúc, và anh nghĩ cha cũng vậy, bởi vì khi anh thức dậy, anh thấy ông đang chạy về phía cánh đồng trong bộ đồ pijama. Anh đã leo ra khỏi giường và đi theo ông.

Emlyn hít một hơi thật sâu và thả nó ra cùng một tiếng thở dài. Những câu nói tiếp theo của cậu như hướng về dòng nước, trầm ngâm và buồn bã.

- Mẹ anh ở ngay trên đỉnh của bờ sông, nơi mặt đất xuống dốc mãi cho đến khi chạm con sông. Bà chất đống những bức tranh của cha anh lại, như thể chất rác đốt, và bà đổ dầu hỏa lên trên chúng. Anh có thể ngửi thấy mùi dầu nồng nặc. Và rồi bà bật lửa đốt. Bà ném chúng vào trong dòng nước bằng một nhánh cây dài. Tất cả đều đang cháy, tàn lửa bay khắp nơi trên trời. Tất cả tác phẩm của cha anh đều đang bốc cháy! Và mẹ anh hét lớn lên bà sẽ điên mất nếu cứ ở lại đây. Nhưng anh và cha anh nghĩ bà đã điên mất rồi.

Giờ thì lý do của mọi chuyện đã rõ. Những lời cảnh báo. Nỗi sợ hãi và nghi ngờ ở Pendewi. Một đám cháy và một bà mẹ nổi điên. Lửa trên trời và trong dòng sông. Nia hỏi:

- Anh có tha thứ cho mẹ anh không?

- Dĩ nhiên là có.

Emlyn ôm chặt đầu gối và miệng mở nhẹ như đang cười. Có lẽ cậu đang nhớ về một khoảng thời gian hạnh phúc, khi mẹ cậu mặc cái áo đầm trong một nơi đầy nắng mặt trời, cách xa xứ Wales xanh rì, ẩm ướt.

- Có lẽ mẹ vẫn đang chờ anh ở trên cái mặt trăng mà mẹ đang sống, và tự hỏi tại sao mà anh vẫn chưa đến. Có người biết bà đang ở đâu, nhưng họ không nói với anh.

Nia nhắc cái hộp diêm của Iolo ra khỏi ba lô và mở hé nó ra. Cô nói:

- Có một cái gì đó rất đặc biệt về con nhện này. Nó thuộc về anh Gwyn, nhưng anh ấy đã có con Fly rồi. Vậy thì con nhện nên thuộc về anh!

Nia đặt cái hộp lên tay Emlyn. Cậu nhìn cái hộp và nhận xét:

- Không thể dắt một con nhện đi dạo được!

- Không. Nhưng có khi... có khi anh sẽ thấy được mẹ anh trong mạng nhện. Giống như em đã thấy.

Emlyn không phản bác về đề nghị của Nia, tuy nhiên cậu nhìn cô chăm chăm và bỏ hộp diêm và trong túi.

Nia đứng dậy và nói:

- Đến giờ em phải về rồi. Hôm qua em đã bỏ ăn bánh.

Nia loạng choạng bò ngược lên trên, nhưng Emlyn không đi theo cô. Khi cô nhìn lại từ cây cầu, không có gì chuyển động bên cạnh dòng sông đang dần bị sương mờ che phủ. Hôm nay tiệc trà nhà Lloyd có món bara brith, món bánh ưa thích của mọi người: ướt, có mùi trái cây và rất ngon. Hai ổ bánh thoáng cái đã được xơi sạch.

Tối hôm đó, Nia không thể ngủ được. Cô mang tấm vải bạt của mình vào trong phòng tắm và bắt đầu cắt một ngọn núi từ một miếng vải da lốm đốm nâu. Nó vốn là chiếc găng tay của mẹ cô, một thời là chiếc găng tay đúng mốt và đẹp nhất, nhưng giờ đây đã sờn rách do giữ các giỏ đồ và nắm tay trẻ con. Một cái gì đó gọi Nia đi về phía cửa sổ, không phải là một âm thanh mà là cảm giác rằng, hình như có một chuyện gì đó đang xảy ra bên ngoài mà cô nên chứng kiến.

Lớp kính mờ sương làm biến dạng mọi hình ảnh và màu sắc trên đường. Mọi thứ thay đổi nhưng không có hình dáng cụ thể gì. Nia đẩy cửa sổ lên một chút và liếc nhìn qua khe hở. Không có gì cả.

Cô đẩy cánh cửa lên cao hơn, mở rộng khoảng trống vừa đủ để thò đầu ra ngoài. Không có gì trên đường. Tuy nhiên phía trên cây cầu, một cái gì đó đang di chuyển. Một thứ màu vàng nhạt dưới cái nhìn giận dữ áp đảo của những ngọn đèn đường, nhưng chắc chắn là màu trắng. Những sinh vật nhỏ bé băng qua cầu: những đứa trẻ không lớn hơn Nia bao nhiêu, bởi vì bức tường đá của cây cầu cao đến ngang vai chúng.

Những đứa trẻ đi ra đường sau nửa đêm! Một, hai, ba, bốn, năm! Nia đếm! Trai hay gái? Cô không thể nói được. Chúng ở quá xa, đầu che kín trong lớp mũ trùm đầu. Liệu chúng có phải là những “thứ” mà Gwyn đã nhắc đến: những sinh vật lãnh lẽo đã mang chị của cậu đi mất? Chúng giờ đã ở trên đồi và đang đi về phía một ngọn đèn vẫn đang cháy sáng trên cửa sổ nhà nguyện.

Nia đẩy nhanh cửa sổ xuống bất chấp tiếng ồn gây ra. Cuộn tấm vải của mình lại, cô chạy về giường. Run rẩy, Nia ôm chặt con quái vật màu xanh của lolo mà nó đã làm rớt khi ngủ để có thêm sự trấn an.

Ngoài kia, tất cả mọi thứ đang trở nên tồi tệ. Một chuyện gì đó khủng khiếp đang xảy ra. Một chuyện không thể ngăn chặn lại. Cô có nên chạy đến chỗ Emlyn hay không? Không, chung sẽ chặn cô lại và mang cô đi. Nia ép sát người vào con quái vật bằng len mềm và nhắm nghiền mắt lại. Cô bắt đầu ngâm miệng hát, trầm, nhỏ và đều đều, đầu vùi kín bên dưới lớp chăn, cố gắng xóa đi hình ảnh những gì cô vừa thấy, và tự thuyết phục bản thân rằng không có những đứa trẻ của một hành tinh khác đang đi về phía nhà nguyện.

Khi cuối cùng giấc ngủ cũng đến, Nia mơ về chính mình khi còn là một đứa bé nhỏ xíu đang nghịch đất gần cánh cổng của Ty Llyr. Đất thật mềm trong tay cô. Nia đang nhét những hạt giống nhỏ bé vào trong lòng đất, trồng cây và chơi đùa. Có tiếng ai đó hát trên đường, và khi Nia ngược nhìn lên, cô trông thấy một phụ nữ với mái tóc đen và một cô bé đứng bên cạnh bà, mái tóc cũng đen như vậy. Cô bé đang ôm trên tay những bông hoa trắng như những ngôi sao.

Cô bé quỳ xuống bên cạnh Nia và đặt những bông hoa lên mặt đất. Cô cầm lấy những hạt giống và trồng chúng thành một dãy thẳng tắp bên dưới cây sung dâu, nơi cánh cổng sẽ không làm

phiền đến chúng. Mái tóc đen của cô dịu dàng vuốt ve mặt đất. Vừa làm việc, cô vừa mỉm cười, và người cô phảng phất hương hoa hồng.

Nhưng bạn không thể nào mơ về mùi hương hoa hồng. Hay đây là một ký ức?

Sáng hôm sau, một lớp sương giá phủ khắp mái nhà và hàng rào ở khắp Pendewi. Lớp sương này không lấp lánh: không có mặt trời. Những cụm hơi nước nhỏ xíu đọng lại trong không khí, bất động và lạnh lẽo. Sự ẩm ướt xâm nhập vào trong quần áo của lũ trẻ: những vạt áo dính bết vào người, những đôi giày trơn tuột. Bên cạnh cổng trường, những bông iris tím và vàng cô đọng dựa vào nhau, những cánh hoa của chúng đã trở thành những tờ giấy băng lạnh cứng.

Thời tiết ở Pendewi đã trôi tuột đi.

Ban ngày không còn hình dạng của nó. Bên trong trường học, vòng quay của học và chơi đều đặn diễn ra, trong khi ở bên ngoài, không có gì thay đổi. Và khu lũ trẻ về nhà, buổi trưa giống như một bình minh xám xịt, lạnh lẽo.

Emlyn không hối hả đi như bình thường. Nia phải chờ cau đi theo kịp cô. Emlyn hình như gặp khó khăn trong việc xác định phương hướng, mặc dù cậu chỉ cần đi thẳng về phía trước. Cậu đi lảo đảo từ bên này sang bên kia, va phải những đứa trẻ khác, nhưng vẫn không quan tâm gì và vẫn luôn mơ màng. Con đường gần như không còn bóng người khi họ về đến căn nhà số 6.

Không chắc chắn Emlyn có nhận ra cô đang đi cùng hay không. Nia hỏi thử:

- Anh có thấy... có thấy gì tối qua không?

Nia không dám nhắc đến tên mẹ cậu. Thời tiết dường như cấm cô nói.

Emlyn nhìn cô chằm chằm, vẻ mặt ưu tư suy nghĩ, rồi nhún vai. Nia nài nỉ:

- Nói cho em đi mà!

Cậu lắc đầu và nói:

- Không. Anh không nói được.

Emlyn quay đi nhưng Nia nắm chặt tay áo cậu. cô van nài:

- Làm ơn nói với em đi mà. Anh có thấy mẹ anh không?

Cậu ngập ngừng trong chốc lát rồi nói:

- Anh đã thấy bà... nhưng anh vẫn không biết bà đang ở đâu. Có nhiều hình ảnh khác nữa trong mạng nhện. Chúng làm anh muốn... anh không thể nói cho em nghe anh đã thấy gì được!

Emlyn giật tay áo khỏi tay Nia và bước lùi lại.

Cảm thấy bị hắt hủi, Nia quay phắt người lại và mở tung cánh cửa màu đen. Cô bước qua cửa vào trong rồi đóng sầm lại đằng sau lưng.

Giống như một người xa lạ đang ở ngoài kia chứ không phải là một Emlyn luôn tràn đầy sức sống và đôi lúc là sự giận dữ. Có phải là những đứa trẻ tối hôm qua? Emlyn đã nhìn thấy cái gì trong mạng nhện mà tâm trí cậu như bị lôi kéo theo nó? Liệu những đứa trẻ đó có mang cậu ra khỏi thế giới này để gặp mẹ cậu hay không?

Tối hôm đó Nia quá lo lắng nên không thể làm tiếp bức tranh của mình, và ngày hôm sau cũng

không đem đến cho cô sự trấn an nào cả. Emlyn sống khép kín hơn bình thường. Và mỗi ngày trôi qua, cậu dường như mờ dần đi. Nia có thể thấy cậu không chịu ăn uống gì: quần áo của cậu dường như rộng hơn cả hai cỡ.

Một đêm nọ, tranh thủ cơ hội, Nia chạy đến nhà nguyện sau tiệc trà.

- Con đi qua nhà bà Gwyneth một lát.

Cô thông báo trong sự ồn ào ở căn nhà số 6, và chạy đi trước khi bị ai đó tra hỏi.

Ông Idris Llewelyn chỉ có một mình. Ông đang thêm vào những mảnh màu vàng to lớn trên một bức tranh khổng lồ. Ông thông báo với Nia:

- Emlyn không có nhà. Dạo này nó hay ra đường vào buổi tối. Chú cứ nghĩ nó đi với cháu chứ?

- Không, anh ấy không có đi với cháu! Cháu lo lắm, chú Llewelyn. Anh Emlyn có vẻ gì đó không... bình thường. Chú hiểu ý cháu, phải không?

- Vậy à?

Người họa sĩ thở dài và dụi cây cọ vẽ vào tay áo của bộ áo liền quần màu đen đang mặc. Nia cố gắng thu hút sự chú ý của ông bằng cách vòng ra đằng sau bức tranh và nhip chân lớn tiếng. Cô hỏi:

- Chú có biết là chuyện gì không?

Ông Llewelyn cầm lên một cây cọ khác.

- Làm sao chú biết được.

- Chú phải biết chứ. Đáng lẽ chú phải lo lắng chứ? Cháu rất lo!

Ông Llewelyn quăng cây cọ xuống một cái ghế dính đầy sơn bên cạnh và nói:

- Này cô bé, chú đang rất lo lắng đấy. Chú lo lắng về cái này.

Ông chỉ một ngón tay về bức tranh đang vẽ.

- Nó sẽ được đem đi triển lãm, và nó giờ vẫn chưa hoàn tất!

Nia chưa bao giờ nghĩ rằng người lớn cũng có những cuộc triển lãm. Cô bước lùi lại. Ông Llewelyn rõ ràng quá bận rộn đến mức bỏ qua những thay đổi của con trai mình.

Nia rời khỏi nhà nguyện và chậm chạp trở về thị trấn, vừa đi vừa dỗi mắt nhìn khắp những ngọn đồi và các khu rừng. Cô tìm kiếm một cậu bé có thể đang đi lang thang một mình. Nhưng Emlyn Llewelyn đang bị che giấu bởi một ai đó hoặc một cái gì đó bí ẩn, và nó đang từ từ hủy hoại cậu.

CHƯƠNG 10: VƯỜN TÁO MẶT TRĂNG.

hỉ một người có thể giúp, và Nia phải thú tội, nhưng trong bí mật, ở một nơi mà Gwyn Griffiths sẽ chịu lắng nghe và cho cô lời khuyên.

Màn sương mù lạnh lẽo di chuyển về phía núi. Sáng hôm sau, mái tóc đen của Gwyn lấp lánh trong ánh nắng mặt trời xuất hiện để cổ vũ cho những bông hoa ở Pendewi.

- Trên núi lạnh không anh?

Câu hỏi của Nia làm Gwyn và Alun ngạc nhiên khi hai cậu đang nói chuyện với nhau trong sân trường trước giờ học. Gwyn nói:

- Ừ, lạnh lắm!

Nia nghĩ thầm:

- Và em cá là anh biết tại sao.

Gwyn và Alun lại đang thầm thì nói chuyện với nhau đầy vẻ bí mật.

Cô nói tiếp:

- Em tìm thấy một thứ của anh. Thật ra Iolo là người tìm thấy nó. Một con nhện.

Phản ứng của Gwyn còn hơn cả mong đợi của Nia. Cậu hỏi dồn:

- Đâu? Nó ở đâu?

- Ở nhà em, trong một cái hộp diêm.

Nia nói dối. Cô phải dẫn Gwyn đến căn nhà số 6 để nói với cậu về vấn đề của cô.

Alun đề nghị:

- Hôm nay cậu về nhà với tụi tớ đi! Cậu có thể lấy lại nó ở đó. Cha cậu có thể đến đón cậu sau.

Gwyn hỏi:

- Nó có an toàn không?

- À có!

Đúng lúc đó Emlyn đi ngang qua họ. Cậu nhìn về phía họ với một ánh mắt trống rỗng. Gwyn nhìn lại: cậu có vẻ bối rối trước sự xuất hiện của cậu em họ. Một cái gì đó trao đổi giữa hai người trong im lặng, một sự thấu hiểu mà thậm chí Alun không được dự phần.

Sau giờ tan học hôm đó, Gwyn cùng anh em Alun về nhà.

Bà Lloyd không có vẻ gì ngạc nhiên. Bà nhanh chóng gọi điện cho mẹ Gwyn để xin cho cậu ở lại dùng trà với gia đình bà, dù lúc này bà gần như không có đủ xúc xích cho gia đình mình.

Gwyn và Alun theo Nia đến phòng cô. Iolo đang ngồi nhâm nhi khoai tây rán trước màn hình tivi dưới nhà.

- Con nhện đâu rồi? Và nó đã làm gì?

Gwyn nhìn khắp phòng, bước qua những cái hộp và các món đồ chơi vung vãi.

Nia đóng cửa lại và dựa lưng vào nó. Cô phải buộc được Gwyn hứa. Cô không biết cậu có chịu giúp em họ của mình hay không.

Cô nói thẳng:

- Nó không có ở đây.

Gwyn quay phắt lại.

Alun ngồi phịch xuống giường của Nia và rên:

- Ôi không! Em đang làm gì vậy, Nia?

- Em đã đưa nó cho anh Emlyn Llewelyn!

Gwyn bắt đầu hiểu ra vấn đề. Cậu hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì nó đặc biệt, không phải sao? Bởi vì nó đã chẳng một cái mạng nhện ở ngay đây...

Nia chỉ về phía tủ quần áo và nói tiếp:

- ... sáng lấp lánh, và em đã thấy một phụ nữ bên trong nó. Là mẹ của anh Emlyn. Lúc đó em đang mặc cái áo đầm của bà, và...

Vẻ mặt Gwyn bắt đầu làm cô hoảng loạn.

- ... cho nên em đã đưa con nhện cho anh Emlyn bởi vì anh đã có con Fly còn anh ấy không có gì, và... và...

Nia bấu chặt tay nắm cửa. Từ ngữ bắt đầu vượt khỏi ra miệng cô, hỗn độn và quá nhanh, nhưng cô không thể kiềm chế được chúng.

- Em nghĩ anh ấy nên được thấy mẹ mình, nhưng mà... nhưng mà mọi thứ bỗng trở nên tồi tệ. Một cái gì đó đang nuốt dần anh ấy, đang cố mang anh ấy đi... có những đứa trẻ ở trên cầu sau nửa đêm, có năm đứa đi về phía nhà nguyện, chúng trắng bệch và...

Cặp mắt đen của Gwyn dường như bốc lửa khi cậu hỏi:

- Khi nào?

- Bốn ngày trước.

- Cái gì? Đồ ngốc, tại sao em không nói với anh ngay?

Gwyn trông già dặn hơn tất cả các cậu con trai khác mà Nia biết đến. Cô có thể cảm thấy một sự hiện diện khác đứng bên cạnh cậu. Nó làm cô lịm người đi vì sợ hãi. Gwyn ra lệnh:

- Chúng ta phải đến đó – ngăn chúng lại – nếu chúng ta có thể!

Nia lắp bắp nói:

- Ở đâu? Chúng là ai?

- Đến nhà nguyện! Gwyn không trả lời câu hỏi thứ hai của cô.

Alun nói:

- Cha mẹ tớ không cho Nia đi đâu. Họ cấm nó không được đến đó.

- Để tớ lo chuyện này!

Gwyn đặt tay lên vai Nia và đẩy cô ra khỏi cửa. Cậu mở cửa ra, và trước khi biến mất, cậu ra lệnh:

- Em mang cái áo đầm theo đi!

Vừa đi theo bạn, Alun vừa ngoái nhìn lại căn phòng và trách:

- Tại sao em không thể làm đúng được chuyện gì vậy?

Rồi cậu đóng sập cửa lại sau lưng.

Những âm thanh tiếng được tiếng mất vang lên lâu giữa tiếng nhạc piano của chị Catrin và tiếng phát thanh viên trên tivi: tiếng Gwyn và cha Nia đang cãi nhau.

Nia quỳ xuống bên cạnh giường của mình. Cô kéo cái áo đầm hồng nhạt ra ánh sáng, rồi kéo tấm vải bạt cuộn tròn về phía cô. Cô mở nó ra. Đã có lúc cô nghĩ nó sẽ trở thành một kiệt tác, nhưng giờ đây, nó không là gì cả, chỉ là vài mảnh vải vụn màu sắc hỗn độn khi khâu và dán lại. Nó sẽ không bao giờ hoàn tất.

Cô đứng dậy và lấy cái kéo ra khỏi túi áo. Rồi cô lại quỳ xuống. Cô nói với những bông hoa anh túc mà Nain Griffiths đã cẩn thận nhuộm màu:

- Nia người-không-thể-làm-chẳng-cái-gì. Nia xấu xa, đúng thế, và ngu ngốc. Nia ngày càng tệ hơn. Cắt! Cắt! Cắt! Cắt đăng ten của cô Oliver, cắt vớ mới! Cắt sản phẩm của mày đi, Nia Lloyd! Mày nên trở về học mẫu giáo! Mày sẽ không bao giờ hoàn tất nó! Không bao giờ!

Cái kéo nhỏ nhọn hoắt lóe sáng. Nia cắt từ nơi cô đã bắt đầu, nơi những cuộn khói xám bốc lên từ một ống khói. Cắt! Cắt! Cắt!

- Đứng!

Gwyn Griffiths trừng mắt nhìn cô từ cửa. Cậu nói:

- Cô bé ngốc nghếch! Đừng làm thế!

Ngạc nhiên, Nia ngồi bệt xuống sàn. Cái kéo của cô rơi xuống tấm vải bạt, cô hỏi:

- Làm sao anh biết được?

Gwyn trở lại thành một cậu bé bình thường. Gần như vậy. Cậu trả lời:

- Anh biết chứ. Anh nhiều chuyện lắm! Anh muốn biết mọi chuyện. Cứ để nó yên: nó là một kiệt tác đấy. Cuốn nó lại đi! Nhanh lên!

Rồi giọng cậu thay đổi, trở nên già dặn hơn, thông minh hơn, và đầy quyền uy:

- Emlyn cần chúng ta. Có cắt nó đi cũng chẳng giúp ích được gì, đúng không? Đúng không?

- Đúng!

Nia cuộn tấm vải lại.

- Nhanh lên!

- Chúng ta đi đâu đây?

- Đến nhà nguyện.

- Cha mẹ em có biết không?

- Biết. Anh xử lý việc đó rồi. Đi thôi! Và nhớ mang theo cái áo đầm!

Gwyn thật sự có uy như vậy sao? Đẩy tấm vải vào trong chỗ giấu tối đen dưới gầm giường, Nia nhặt cái áo đầm lên và đi theo Gwyn.

Xuống cầu thang, đi dọc hành lang, xuyên qua cửa trước, không cần phải rón rén đi. Tiếng piano lạnh lạnh vang lên, và tiếng tivi bật ồn ào. Bên trong bếp, ông bà Lloyd vẫn đang ngồi im kinh ngạc. Cái thằng bé Gwyn Griffiths đó! nó có cách bắt người ta phải chiều theo ý nó. Chúa ạ, lũ trẻ ngày nay rồi sẽ ra sao?

Gwyn đóng cánh cửa màu đen lại, chặn đứng mớ tiếng ồn hỗn độn bên trong nó. Cậu nói:

- Ổn rồi! Đừng tỏ vẻ nản lòng như vậy! Và nhanh lên!

Gwyn bắt đầu chạy và Nia đuổi theo cậu. họ băng qua căn nhà màu xám của cô Oliver, nơi những cái rèm đăng ten bất hạnh đang che giấu ai đó ám sát Mendelssohn; qua một nhà nguyện khác nơi Mary McGoohan đang tự giải trí bên cái đàn organ của cô; qua cảnh sát Constable Johns, người đang ngâm nga một giai điệu trên đường. Cả thị trấn đều có một chất giọng tốt hôm nay, trong khi cổ họng của Nia đang nghẹn lại vì lo lắng.

Làm sao Gwyn có thể chạy lên một ngọn đồi dốc như vậy? Bây giờ họ đã ở bên ngoài thị trấn, bỏ lại mọi tiếng ca hát ở đằng sau. Nia ngừng lại và thở hổn hển.

Gwyn giục:

- Đi thôi!

Và cô lại tiếp tục chạy, tay ôm chặt cái áo đầm vào người. Chạy không kịp thở, cô không còn sức để tự hỏi cậu bé phù thủy muốn làm gì. Gwyn đã ở trên bậc thang của nhà nguyện, cô có thể nghe thấy tiếng cậu đập ầm ầm lên cánh cửa màu xanh và vàng. Và rồi cậu biến mất sau nó.

Đến nơi, Nia nghi chắc chắn sẽ nghe tiếng ông Idris Llewelyn la hét cháu trai của mình. Nhưng không có tiếng động nào cả. Cô liếc nhìn vào bên trong. Gwyn đang đứng cạnh con thú gỗ với cái bờm màu cam bốc lửa, một con kỳ lân với cặp mắt vàng trống rỗng. Cậu nói:

- Anh đã quên mất nơi này. Anh đã đến đây một lần, khi tụi anh còn là bạn.

Trong vài giây, Gwyn dường như quên mất lý do cậu đến đây.

Nia hỏi:

- Anh Gwyn, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Cậu nói:

- Arianwen đây rồi!

Nia không thấy người nào cả. Cô hỏi lại:

- Arianwen?

- Em vào trong và đóng cửa lại đi!

- Nhưng mà...

- Làm đi!

Nia làm theo lời Gwyn rồi đi đến bên cạnh cậu. Gwyn đang cầm một cái gì đó trong tay. Nia nhận ra con nhện tuyết đang phát sáng trong lòng bàn tay cậu. Gwyn hỏi:

- Anh gọi nó là Arianwen, nghĩa là Bạc Trắng. Nó đến cùng với tuyết, từ một thế giới khác. Chị anh gửi nó đến.

- Em vẫn chưa hiểu.

- Nhưng nếu anh nói, em sẽ tin anh, đúng không?

- Chắc chắn em sẽ tin!

Gwyn ngồi xuống cái ghế vế của ông Llewelyn, trong khi Nia lo lắng đi quanh các con thú gỗ, chờ đợi tiếng bước chân đi về, nhưng cô chỉ nghe tiếng của Gwyn.

- Gần hai năm trước, ngay sau sinh nhật lần thứ chín của anh, anh đã ném một cái ghim sắt vào trong ngọn gió. Nain bảo anh làm vậy. Đó là một cái ghim cũ kỹ, cong vẹo và được trang trí bằng bạc và đồng: nó thuộc về bà của Nain. Mọi người bảo bà ấy là một phù thủy. Anh đã ném nó từ ngọn núi nơi chị Bethan mất tích. Tuyết rơi đầy sau đó, và trong đám tuyết rơi trên vai anh, anh đã tìm thấy Arianwen.

Nia nhìn chăm chăm vào con vật bé xíu đã từng sống trong phòng cô một thời gian.

Gwyn tiếp tục kể:

- Nó đến từ một hành tinh khác, và trong mạng nhện, nó cho anh thấy nơi mà chị anh đang sống. Và anh đã thấy những đứa trẻ trắng bệch đã mang chị anh đi.

Nia hỏi:

- Trên cái cầu! chúng đã ở đây, phải không?

Gwyn không trả lời cô. Cậu nói:

- Có một chuyện mà anh chưa hề kể với ai. Chị Bethan đã cố mang anh đi theo cùng với chị và một phần trong anh cũng muốn đi. Tuy nhiên anh thuộc về nơi đây. Anh cảm thấy như mình đã gắn bó với nơi đây rất lâu, ngay từ cái thời của những phù thủy.

Noa hoảng sợ nói:

- Nhưng anh Emlyn thì không. Anh ấy sẽ không có gì để giữ lại cả. Anh ấy sẽ muốn đi.

- Vì vậy chúng ta cần tìm ra mẹ cậu ấy. Như thế cậu ấy sẽ có lý do để ở lại, đúng không?

Nia gật đầu. Cô biết Nia sắp nhờ cô làm một chuyện gì đó.

- Dì Elinor của anh, mẹ của anh Emlyn ấy, cô ấy không ở nơi đó phải không?

- Không, dì ấy vẫn sống ở đây. Cha anh biết dì ở đâu, nhưng anh không thể hỏi được. Em thấy

đó, cha anh luôn nghĩ ông ấy làm vậy là giúp cho dì ấy. Ông không biết rõ về Emlyn như chúng ta.

- Vậy em cần phải làm gì?

- Mặc cái áo đầm vào!

- Mặc choàng lên đồ của em à?

- Choàng lên đồ của em. Đừng sợ hãi!

- Lỡ có ai đến thì sao?

- Làm đi!

Rồi cậu nói một cách nghiêm trọng:

- Arianwen sẽ cho chúng ta thấy những gì mà nó nghĩ chúng ta nên thấy, cho dù chuyện đó xảy ra hàng giờ, hàng năm trước, hay cách xa hàng dặm đường. Đối với nó, thời gian và khoảng cách đều như nhau cả.

Nia choàng cái áo đầm qua đầu. không có gì can thiệp được vào chuyện mà cô và Gwyn sắp làm. Cô cảm thấy lớp vải mềm lạnh trượt trên da mình. Nếu cô cần một nơi cho những câu thần chú thì chắc chắn chính là ở đây. ững con thú và những con bướm bướm, những ô cửa sổ dài và những bức tranh vô số màu sắc bắt đầu trượt khỏi tầm nhìn của cô; một cậu bé với mái tóc nâu nhìn xuống, mỉm cười bên cạnh một con sông, và rồi cậu biến mất sau một tấm màn tơ lấp lánh ngày một phình rộng ra. Con nhện của Gwyn đang chăng tơ: leo lên và rơi xuống, xe sợi và lắc lư dọc theo bức tường bên cạnh giường ngủ của Emlyn.

- Em giữ chặt nhé! Đừng cử động! Dù có bị đau cũng đừng bỏ chạy!

Khoảng cách hay thời gian xộc qua người Nia và những âm thanh, những tiếng nói không thành tiếng giữ chặt cô lại. Nia có thể thấy cái áo đầm trong một cái gương mạng nhện, có thể thấy khuôn mặt không thuộc về cô và mái tóc đen. Cô cảm thấy một nỗi buồn da diết. Bên cạnh cô, một đứa bé khóc mãi trong tiếng ồn ào của gió. Cô đang giận dữ và la hét, xô đẩy những thứ làm cô giận.

Nia gọi, gọi mãi:

- Em đang làm gì thế này? Em đang ở đâu? Em là ai? Gwyn? Anh ở đâu?

Và giọng nói cổ đầy thông thái đáp lại:

- Đúng yên nhé, Nia! Đừng chạy!

Lửa bò lên mạng nhện, những tia lửa vàng bắn vào ánh bạc, những ngón tay đỏ chập chờn chộp lấy cái áo đầm và nhảy lên mặt cô. Nia hét lên với một ai đó mà cô không thể thấy:

- Cứu! Tôi căm ghét anh!

- Đừng cử động, Nia!

Nhưng cô không thể ngăn mình lại. Trong khi Nia bé nhỏ sợ hãi bám chặt vào khoảng không mà cô tồn tại, hình ảnh phản chiếu của cô bỏ chạy qua cánh đồng tối đen với một đứa bé trên tay. Cô chạy dọc theo những con đường quen thuộc, xuống một thung lũng nơi ánh trăng tạo ra những hình dáng và những cái bóng kỳ quái, về phía những cái cây nhỏ nhắn lâu đời cúi nhìn

xuống những vòm hoa nở rộ; một vườn táo đặt trong một vành trăng khuyết!

Em đi đâu vậy, Nia?

Cô hét lên:

- Em đi đến mặt trăng. Ôi, mặt trăng, dĩ nhiên rồi! Vườn táo mặt trăng! Đó là nơi cô ấy đang sống – Perllan yr hanner Lleuad. Cô ấy đã nói như vậy, nhưng anh Emlyn chỉ nghe được chữ “nửa vàng trăng”, cô Elinor Llewelyn đang sống trong thung lũng nơi những bông hoa lạnh mọc.

- Em đi ra được rồi đó, Nia! Bước ngược lại về phía tiếng nói của anh!

Nhưng Nia không thể di chuyển. Cô đã bị mắc kẹt trong mạng nhện. Một con rười ngốc nghếch bị buộc chặt bởi những sợi dây quá khứ và cuộc sống của một người khác. Câu thần chú quá mạnh, cô không thể thoát ra.

- Nia! Nia!

Tiếng nói đang tiến gần lại, sức mạnh của nó ngày một tăng.

Nia nín thở, nghiêng người về phía sau và lê một chân ra khỏi tấm gương. Lập tức lớp kính lấp lánh run rẩy như sóng biển và bị rách toạc ra. Những nhánh cây đầy hoa bay xuyên qua bầu trời bướm bướm, tách thành những bông hoa tuyết nhỏ xíu trước khi tan biến hoàn toàn.

Nia cảm thấy một bàn tay đặt lên vai cô; ai đó đang gõ nhẹ.

Khi Nia quay lại, cô nhìn thấy một khuôn mặt già cỗi và mệt mỏi như cô đang cảm thấy. Trông Gwyn hoàn toàn kiệt sức.

Cô nói:

- Giống như chúng ta đã ngủ một giấc dài ấy.

Gwyn trả lời:

- Không phải anh! Anh chưa bao giờ phải vận dụng sức mạnh cực lực như vậy. Và chúng ta vẫn chưa được nghỉ đâu. Vẫn còn việc phải làm.

Nia ngoan ngoãn nói:

- Vâng.

Cô bước ra khỏi cái áo đầm và đặt nó lên giường của Emlyn trong khi Gwyn nhặt con nhện lên khỏi cái cột giường, nơi nó vừa nghỉ ngơi. Cậu nói:

- Chúng ta phải đi tìm dì của anh ngay. Và phải khuyên được dì ấy quay về với gia đình của dì trước khi quá muộn.

Gwyn mở cửa và suýt nữa đâm thẳng vào ông Idris Llewelyn đang đứng đó, giận dữ khi phát hiện ra có người lạ vào nhà của mình, và kinh ngạc khi nhận ra đó là ai. Ông lạnh lùng hỏi:

- Beth wyt “in eiseau, Gwyn Griffiths? Cậu muốn gì?

CHƯƠNG 11: NHỮNG NGƯỜI LÍNH TRONG ĐÊM.

wyn trả lời:

- Bọn cháu đang tìm dì Elinor.

Ông Idris Llewelyn bước một bước về phía Gwyn. Hai bàn tay ông nắm chặt lại. Ông nói:

- Cô ta không có ở đây.

Gwyn không hề nao núng. Cậu nói:

- Cháu biết. Và cháu cũng biết điều đó không đúng. Dì ấy nên ở đây và dì ấy sẽ ở đây.

- Cậu nghĩ cậu là ai hả? Cậu nghĩ cậu có thể làm gì cho cái gia đình đã bị chính nhà cậu phá hoại chứ?

Nia thoáng thấy một nét kiêu ngạo hiện lên trên mặt Gwyn, nhưng cậu đã kịp dẫn lại để không nói ra thân phận thật của mình. Gwyn chỉ nói:

- Cháu sắp làm điều mà đúng ra chú nên làm từ lâu rồi. Cho Emlyn. Tại sao cơ chứ, chú Idris, tại sao chú không bao giờ nghĩ đến chuyện đi tìm vợ của mình chứ? Lòng tự ái của chú cao như vậy sao?

Trước sự kinh ngạc và sợ hãi của Nia, người họa sĩ phá lên cười. Đó không phải là một tiếng cười vui. Trên khuôn mặt của ông, Nia cảm thấy một sự mất mát quá lớn khó có thể nói ra. Cô kéo mạnh tay Gwyn như muốn ngăn lại những sự thật phũ phàng mà cậu có thể tìm ra. Nhưng Gwyn vẫn tiếp tục nói:

- Chú sắp mất cả Emlyn đấy, chú Idris. Cậu ấy đâu rồi?

Idris Llewelyn không cười khi ông trả lời:

- Nó đi đâu mất cả buổi tối rồi.

Ông quay sang Nia và nói:

- Chú cũng lo lắng như cháu thôi, cô bé. Giúp chú tìm nó, được không? Cháu là...

Ông ngừng lại và bỏ dở điều định nói, vì ngay lúc đó họ nghe thấy tiếng thắng xe hơi rít lên. Từ chiếc Land Rover, cha Gwyn liếc mắt nhìn ra với vẻ giận dữ. Ông có thể thấy Gwyn và Nia đứng bên trong cánh cửa mở, ngay đằng sau Idris Llewelyn. Ông la lớn:

- Máy đưa đang làm trò gì ở đây vậy hả?

Ông Idris quay phắt người lại. Hai người đàn ông nhìn nhau nhưng không nói một lời nào.

Gwyn chạy vòng qua người ông Idris, Nia theo sát sau lưng cậu. cả hai trèo lên phía sau chiếc Land Rover. Tuy nhiên khi xe lăn bánh, Nia gọi vọng lại:

- Chú Llewelyn, cháu sẽ tìm ra anh Emlyn. Cháu hứa cháu sẽ tìm ra anh ấy!

Cha Gwyn nhún mạnh ga. Chiếc Land Rover rồ máy rồi chạy lên đồi. Nia nghĩ thầm:

- Ông ấy đã làm một điều xấu ở đây: bắt cóc mẹ anh Emlyn. Cho nên ông ấy không muốn đến

hiện trường tội ác.

Có vẻ như ông Griffiths không có tâm trạng để nghe những câu hỏi. Ông lái xe rất nhanh và không nói một lời nào trên suốt đường về. Tuy nhiên, khi họ về tới Ty Bryn và lũ trẻ đang lục đục trèo xuống xe, ông bất ngờ hỏi Gwyn:

- Nia Lloyd làm gì ở đây?

Gwyn vui vẻ trả lời:

- Nia tới dùng trà cùng với nhà ta. Nhưng tụi con có chuyện cần lên núi trước đã.

Chẳng rõ cha cậu có đoán được gì không? Nếu có, ông cũng chẳng thể hiện nó ra mặt. Ông chỉ hỏi:

- Các con đã làm gì ở... chỗ đó?

Thậm chí ông còn không muốn nhắc tới cái tên nào của nhà nguyên.

Gwyn hỏi vặn lại:

- Đó là họ hàng của chúng ta mà. Ai cũng cần có họ hàng thân thích chứ!

Cậu kéo tay Nia và dắt cô đi ngược lên con đường mòn ngoằn ngoèo giữa những dãy hàng rào dày đặc dẫn đến một cánh đồng rộng đầy dấu chân cừu.

Gwyn cảnh báo trước:

- Chúng ta cần phải chạy mới kịp. Em có thể theo kịp không?

Nia gật đầu. sự gấp gáp từ Gwyn đã truyền sang cô. Nia nói:

- Thậm chí em còn có thể đua với anh nữa kìa.

Cả hai bắt đầu chạy cạnh nhau, rời xa ra con đường và băng ngang qua cánh đồng dốc đứng, để lại trên nền đất cứng những dấu chân nghiêng vẹo đủ mọi góc độ.

Gwyn chạy đến thung lũng trước Nia. Cậu dừng lại chờ cô, rồi cả hai cùng nhìn xuống Vườn Táo Mặt Trăng. Băng giá đã bao bọc những bông hoa đang nở. Những cánh hoa từ những cành hoa trơ trụi từ từ trôi xuống thảm hoa trắng bên dưới.

Nia nói:

- Chúng sáng quá! Có lẽ chúng ta có thể thấy chúng từ cách xa hàng dặm ở trên không.

Gwyn nói khẽ:

- Thậm chí còn xa hơn nữa. Chúng đã nhìn thấy.

Họ bắt đầu đi dọc xuống thung lũng, băng qua rừng sồi và băng qua những bông hoa cao ngang gối đã biến bao không khí bên trên chúng trở nên gì lạnh như địa cực.

Và một ngôi nhà nhỏ bằng đá hiện ra, với anh đèn bập bùng nơi cửa sổ và khói củi bốc lên từ ống khói.

Gwyn bước thẳng đến cửa sổ và gõ mạnh. Bà Elinor Llewelyn mở cửa và nhìn sững Gwyn một lúc, sau đó bà mỉm cười khi đã nhận ra vị khách của mình là ai.

Bà hỏi:

- Gwyn, vậy là cha cháu đã nói cho cháu biết à?

Gwyn trả lời:

- Cha cháu không nói gì cả. Bọn cháu có thể vào trong được không?

Bà Elinor lưỡng lự. Lúc đầu bà đã không nhìn thấy Nia. Bắt đầu lo lắng, bà đưa tay mân mê chuỗi hạt đeo quanh cổ và nói:

- Ai vậy, Gwyn?

- Đây là Nia Lloyd ở Ty Llyr. Dì nhớ không?

Bà Elinor Llewelyn thở phào nhẹ nhõm và nói:

- Vậy mà dì cứ tưởng đây là...

Gwyn đáp:

- Dì tưởng là chị Bethan à? Không, chị ấy đi rồi!

- Dĩ nhiên, dĩ nhiên rồi!

Dì cậu lùi lại phía sau, nhường đường cho cả hai đứa bước vào một căn phòng tối với vài món đồ nội thất đơn giản được giữ sạch sẽ và ngăn nắp. Bên trong cái lò sưởi nhỏ màu đen, những tia lửa cháy bập bùng. Sàn nhà được lau chùi sạch bóng, tấm thảm trải sàn mỏng dính và xơ xác. Một cậu bé khoảng chừng hai hay ba tuổi đang chơi trên cái băng ghế cạnh cửa sổ. Thấy người lạ, nó chạy ra núp sau váy mẹ.

Bà Elinor giải thích:

- Đây là Geraint. Nó ít khi gặp người lạ lắm.

Rồi bà nói:

- Hai đứa ngồi xuống đi! Ta nghĩ ta có nước cam và... và bánh quy.

Giọng nói của bà bình thường, nhẹ nhàng và dễ nghe. Khuôn mặt bà không còn đẹp như hình ảnh phản chiếu mà Nia đã quen thuộc. Bà nhìn già hơn, mái tóc xám hơn, và cặp mắt bà như sâu hơn với những vết mờ xanh xao vây quanh mắt.

Bà nói tiếp:

- Ngoài cha cháu ra, dì đã không gặp ai. Cháu thấy đó, dì hầu như không đi ra bên ngoài. Dì không thể ra ngoài được, sau khi...

Đưa mắt nhìn đứa em trai của Emlyn, Nia nói:

- Vậy thì buồn và cô đơn lắm.

- À... có lẽ cháu đúng... nhưng mà...

Một lần nữa, bà Elinor không thể kết thúc câu nói của mình. Quay lưng lại, bà đi tới một tủ chén cao màu xanh lá và lấy ly ra, nước cam cùng một hộp bánh quy.

Hai đứa đón lấy ly nước và ngồi cạnh nhau trên băng ghế giữa đồng hồ chơi của Geraint.

Gwyn nói:

- Dì nên sớm rời khỏi đây thôi, dì Elinor.

- Rời khỏi đây?

Bà Elinor không ngồi cùng với lũ trẻ. Bà lo lắng đi lại trước lò sưởi, trong khi Geraint vẫn bám chặt lấy bà.

Gwyn nói:

- Vì Emlyn. Người con trai còn lại của dì đấy. Cậu ấy cần gặp dì. Cậu ấy đang gặp chuyện. Chúng sẽ mang cậu ấy đi mất.

- Mang đi? Nhưng cha nó rất thương nó mà? Cha Ivor của cháu luôn nói cho dì những gì dì cần biết. Anh ấy đã nói rằng chồng và con dì vẫn khỏe mạnh mà. Và... và dì không bao giờ có thể quay lại với họ, không phải bây giờ... dì không muốn đi ra ngoài.

Gwyn thận trọng hỏi:

- Dì đang bệnh sao, dì Elinor?

- Bệnh? Ừ, cháu biết mà, kể từ vụ cháy đó. Chỉ ở đây dì mới thấy an toàn. Cha cháu mang đến cho dì tất cả những gì dì yêu cầu. Mẹ Glennys của cháu nữa, chị ấy vẫn thường mang thuốc cho dì và quần áo, đồ chơi cho Geraint, những thứ mà cháu không dùng nữa ấy.

Nia chợt nhớ lại chú lính bằng len cô đã tìm thấy ở Ty Llyr.

Gwyn lẩm bẩm:

- Vậy mà mẹ nói mẹ đã mang mấy thứ đồ đó tới Oxfam.

Bà Elinor nói tiếp:

- Thật ra thỉnh thoảng dì và Geraint cũng ra ngoài vào lúc sáng sớm khi chưa có ai, phải không Geraint? Thỉnh thoảng chúng ta đi dạo đến cuối đường. Bác Ivor tới đón chúng ta bằng chiếc Land Rover. Nhưng chúng ta không bao giờ đi tới Pendiwi. Dì không bao giờ có thể tới đó nữa, không bao giờ. Cha cháu bảo dì làm thế là tốt nhất.

Bà bắt đầu cắn móng tay làm Nia nhớ lại Alun cũng thường làm vậy hồi tám tuổi mỗi khi cậu nổi giận. Cậu đã bỏ được tật đó cũng khá lâu rồi.

Cả hai lo lắng nhìn bà Elinor Llewelyn. Cứ như thể bà đang vướng phải một căn bệnh mà không ai có thể gọi tên. Liệu một người mắc bệnh sợ hãi như bà có thể giúp được ai không?

Hy vọng chuyển chủ đề khỏi những ký ức có thể làm bà Elinor buồn phiền, Gwyn hỏi:

- Ai trồng những bông hoa ngoài kia vậy dì?

Dì Elinor tươi tỉnh hẳn lên, bà nói:

- À, là một cô bé rất đáng yêu. Cô bé nhìn rất giống chị Bethan của cháu đấy, chỉ có điều cô bé có làn da trắng và nhìn ốm yếu hơn. Cô bé lại tới đây vào một ngày mùa đông. Lúc ấy, Geraint còn chưa biết đi cơ. Hôm đó, tuyết rơi rất dày và chúng ta đã mấy tuần không gặp ai, nhưng đúng một cái cco6 bé đã tươi cười xuất hiện bên ngoài cửa sổ. Dĩ nhiên dì đã mời cô bé vào nhà, nhưng dường như cô bé không hề thấy lạnh. Rồi không biết tự bao giờ, chúng ta đã vui vẻ

nói chuyện về cây cỏ, hoa lá, về những thứ mà trước đây dì chỉ nói với Bethan. Cô bé thật dễ thương!

Bà Elinor đã bình tĩnh trở lại. Những ký ức hạnh phúc tạm thời xua tan đi nỗi buồn của bà.

- Trước khi đi, cô bé đưa cho ta vài hạt giống và dặn: khi nào tuyết tan, cô hãy đem trồng chúng dưới những gốc cây nhé! Đến năm sau, cô sẽ có những bông hoa đẹp như những ngôi sao trong vườn táo. Và rồi bọn cháu sẽ luôn có thể tìm thấy cô.

Nia cảm thấy Gwyn bỗng trở nên căng thẳng. Cậu đặt tay mình lên trên tay cô, không biết để cảnh giác cô hay tự trấn an chính bản thân mình, nhưng những ngón tay cậu siết chặt đến nỗi Nia gần như buột miệng kêu đau.

Gwyn hỏi:

- Tên cô bé đó là gì vậy ạ?

Bà Elinor mỉm cười:

- Eirlys! Dì nhớ rất rõ vì nó có nghĩa là hoa giọt tuyết trong tiếng Wale, và cô bé đến vào mùa đông.

Gwyn nhảy dựng lên và kéo Nia đứng dậy, cậu nói:

- Chúng ta phải đi ngay.

Quay sang bà Elinor, cậu dặn:

- Nếu Emlyn có tới đây, dì nói cậu ấy đợi bọn cháu nhé!

Ngay lập tức dì Elinor lại trở nên lo lắng:

- Emlyn? Ôi không! Nó không nên tới đây! Cháu đừng nói với nó!

Nia giận dữ hỏi:

- Cô không muốn gặp anh ấy sao?

- Không, cô muốn chứ. Dĩ nhiên là cô muốn chứ. Rất nhiều lần cô đã muốn quay lại với Emlyn. Nhưng Emlyn đã không bao giờ đến thăm cô dù nó biết nơi cô ở. Hơn nữa nếu cô về, chú Idris sẽ bắt cô phải ở lại. Cô không thể ở lại đó. cháu còn nhỏ lắm. Cháu không thể hiểu cái cảm giác muốn một thứ gì đó, nhưng lại sợ hãi nó. Cho nên cô mới phải uống thuốc để quên đi.

Nia bắt đầu nghĩ phải chi cô đừng đi tìm bà Elinor Llewelyn. Nhưng có lý do để cảm ơn bà. Móc chú lính len ra khỏi túi áo, cô nói:

- Cái này chắc là của em Geraint đánh rơi ở vườn nhà cháu khi cô tới chăm sóc mấy cây hoa anh túc của cháu.

Bà Elinor nhận lấy chú lính len từ tay Nia. Bà mỉm cười nói:

- Đúng là Gerint đã đánh rơi nó! Cảm ơn cháu, Nia. Do không có ai ở nhà nên dì nghĩ nên chăm sóc vườn họ. Dì không muốn thấy Ty Llyr trống trải và đơn độc.

Gwyn đang đứng tần ngần trước cửa với vẻ sốt ruột. Nia chạy ra, rồi cả hai vừa chạy vừa nói lời tạm biệt với bà Elinor, mặc dù bà đã đóng cửa lại.

Họ chạy ngược lên theo con đường, băng qua những bông hoa băng giá. Lần này thì Nia không còn cảm thấy sợ hãi như trước nữa vì Gwyn biết đường. Cậu bé đã từng đến đây khi căn nhà còn bỏ hoang, nhưng sau đó khi dì cậu dọn tới thì cậu không hề quay lại nơi này.

Gwyn giải thích:

- Vì cha anh bảo nơi này không an toàn. Anh chẳng nghĩ đến chuyện hỏi vì sao. Anh cũng chẳng buồn đến xem thử rốt cuộc là có lý do gì.

Khi Nia leo lên đỉnh thung lũng thì Gwyn đã vượt trước cô một đoạn. Cậu bay nhảy như một con thú hoang, nhưng khi nông trại hiện ra trước mặt, cậu dừng lại và đợi cô.

Khi cả hai đang sóng bước đi xuống. Nia hỏi:

- Anh có nghĩ dì anh bị điên không, anh Gwyn? Bỗng dưng dì ấy bỏ gia đình mà đi rồi muốn quên họ luôn.

Gwyn lắc đầu:

- Đó là vì đứa bé. Mẹ anh nói rằng những người mẹ có thể hành động rất lạ lùng khi họ có em bé và bị hoảng sợ. Đó là bản năng bảo vệ thông thường, cũng như thú vật và chim chóc ấy. Nay cả mấy con gà mái em nuôi cũng sẽ nổi khùng lên nếu như em đụng tới bầy gà con đó thôi.

- Nhưng khi mấy con gà con lớn lên rồi thì mấy con gà mẹ đâu còn nổi điên nữa.

- Chuyện đó thì anh cũng không biết giải thích sao nữa. Cha anh đã rất giận dữ khi chị Bethan mất tích. Có lý đó là lý do tại sao ông đặc biệt chăm sóc dì Elinor, vì ông hiểu tâm trạng của dì. Ông chỉ trở lại bình thường khi...

Gwyn bỏ dở câu nói và bắt đầu chạy đi.

Nia cố gắng đuổi theo mặc dù cô đã rất mỏi chân. Cô hỏi:

- Khi nào?

- Khi chị ấy quay về. Khi Eirlys xuất hiện. Anh lo lắm, Nia.

Nia vẫn chưa hiểu:

- Eirlys?

- Eirlys chính là chị Bethan!

Nia đứng sững lại. Từng mảnh của trò ghép hình bắt đầu di chuyển sát lại với nhau. Giống như cô đang nhìn một bức tranh qua những khoảng trống của các đám mây. Cô bé thì thầm hỏi:

- Chị Bethan?

Gwyn cũng ngừng lại. Cậu nhìn Nia và kể:

- Khi đi, chắc chị Bethan có mang theo hạt giống trong túi, và đến khi quay về, chị đã mang chúng trở lại. Chỉ có điều chúng, cũng như chị Bethan, đã thay đổi. Những thứ lớn lên trong bóng tối đều trắng bệch. Anh nghĩ chị Bethan không có ý gì xấu, chị ấy chỉ muốn đánh dấu đường quay lại Perllan yr hanner Lleuad thôi. Nhưng chúng sẽ nhìn thấy những bông hoa và chúng sẽ đến đó, sẽ chờ để đưa đi một người, một đứa con nít, chúng chỉ đưa đi con nít.

- Nhưng chúng đã tới đây rồi mà!
- Theo lời em kể thì chỉ có năm, nhưng rồi sẽ có thêm nữa.
- Chúng ta cần báo cho ai đó. cần kiếm người giúp đỡ.
- Em sẽ không thể giải thích nổi cho mọi người hiểu được. Sẽ không có ai tin em. Anh đã cố gắng giải thích mà có ai tin anh đâu, nhớ chứ?
- Vậy chúng ta phải làm sao đây?

Gwyn lẩm bẩm:

- Đã từng có ba người chúng ta. Cùng nhau, chúng ta sẽ mạnh hơn.

Gwyn nhìn chăm chăm vào một khoảng không ngay trên đầu Nia, và rồi nhận ra cô đang nhìn cậu chờ một lời giải thích, cậu nói:

- Chúng ta sẽ chờ, và suy nghĩ!

Họ đi vào trong nhà. bà Griffiths rất vui khi được gặp lại Nia. Không cần hỏi lý do tại sao cô đến đây, bà nhanh chóng bày trứng luộc, rau trộn, bánh mì mạch nha nướng và bánh sô cô la ra bàn ăn. Nia cố gắng ăn nhiều để bà vui, tuy nhiên với ruột gan rối bời cả lên, cô chỉ ăn được rất ít.

Lo lắng cho vị khách quý của mình, bà Griffiths hỏi:

- Chuyện gì vậy, cariad? Cháu không được khỏe à? Nhà cháu thế nào rồi?

Nia trả lời:

- Gareth ổn rồi ạ, chỉ có điều thỉnh thoảng vẫn khó chịu vì cái chân của nó. Mẹ cháu thì vẫn tất bật lo mọi chuyện. Cháu không bị gì đâu ạ. Chắc do hồi chiều cháu đã ăn nhiều bánh xốp thôi. Cháu có thể mang một ít bánh về được không ạ?

Nia mừng là không có chị Nerys ở đây, nếu không chị đã trừng mắt với cô vì đã dám nói câu đó.

- Dĩ nhiên rồi! À nhưng cháu phải đợi một chút đấy. Cha của Gwyn muốn sửa lại cái hàng rào trước khi trời tối. Mấy con cừu Ty Llyr cứ thoát ra hoài à.

Nia nhận xét:

- Cha cháu chẳng bao giờ chịu xây hàng rào hàng hoàng cả.

Rồi vội vàng bào chữa cho cha mình:

- Nhưng cha cháu mỗ thật cừ lắm đấy, khách hàng tới từ khắp nơi.

Bà Griffiths gượng cười:

- Vậy cũng tốt.

Bọn trẻ giúp dọn dẹp bàn ăn rồi ra vườn tảo thăm mấy con thỏ trắng của Gwyn. Chúng đã được tách ra hai chuồng khác nhau. Gwyn nâng nắp chuồng của con thỏ cái lên. Cuối xuống bên cạnh cậu, Nia thấy một chiếc giường nho nhỏ bằng lông êm ái. Gwyn bảo:

- Cái này dành cho mấy con thỏ con sắp sinh. Nhưng chúng ta không nên nhìn lúc đó. Con thỏ mẹ sắp sinh luôn khác thường.

- Giống như dì Elinor của anh à?

- Ừ, cũng có phần giống.

Trời bắt đầu tối dần. Tối hơn hẳn so với một đêm bắt đầu hè bình thường. Và rất lạnh. Mấy con thỏ từ chối ăn khẩu phần cỏ khoái khẩu của chúng. Chúng đứng cứng đờ trên hai chân sau, vẻ mặt lo lắng và đầy cảnh giác. Chim chóc tỏ nên im bật, và ngay cả dàn đồng ca thường lệ của bầy cừu lúc-nào-cũng-đói cũng nghẹn lại thành những tiếng kêu be-be than vãn đứt đoạn.

Có tiếng rì rầm trong không trung. Không phải tiếng gió, nó giống như sóng âm thanh: một tiếng thét trong im lặng.

Gwyn đứng bật dậy và lo lắng nói:

- Ôi không, chết rồi! Nia! Nó đang diễn ra rồi!

Cậu dùng cả hai tay nắm chặt mái tóc dày của mình. Hoảng sợ trước thái độ của cậu, Nia nói:

- Chuyện gì cơ?

- Chúng tới rồi! Những đứa bé tới rồi! Và anh không hề gọi chúng! Anh không gọi con tàu tới, miếng tảo biển vẫn còn nguyên trong ngăn kéo bàn anh. Chúng tới để đưa một ai đó đi, giống như chị Bethan trước đây. Em không cảm thấy gì sao?

Nia không thể trả lời. Hai tay cô riet chặt lấy người vì lạnh và sợ.

Cả hai đứng im lặng nhìn nhau một cách bất lực, và rồi bất chợt một cánh cổng mở ra phá tan sự căng thẳng. Bà Nain Griffiths tiến về phía chúng trong bộ đồ màu xanh rừng rậm, tương cao lêu nghêu dưới những tàn cây táo.

- Bà nghe tiếng trẻ con trên đường mòn. Bà cứ nghĩ là hai cháu.

Gwyn nói:

- Không, này giờ bọn cháu chỉ ở đây mà.

Bà Nain nói tiếp:

- Bà có thấy một cậu bé. Nó chỉ đứng một mình thôi. Nhưng lại có nhiều đứa trẻ khác trong khu rừng bên cạnh nó. Bà đã nghe giọng cười của chúng.

Nia thì thầm:

- Anh Emlyn biết rồi. Anh ấy đã biết mẹ mình ở đâu. Chúng đang đưa anh ấy tới đó.

Giọng nói của Gwyn như vỡ ra:

- Và những đứa khác sẽ ở lại đợi!

Và rồi cậu nắm tay Nia và kéo cô ra khỏi vườn táo, đi ngược lên con đường, băng qua cánh cổng và hướng về cánh đồng. Cậu gọi vọng lại với bà:

- Bà nói hộ với ba mẹ rằng tụi cháu phải đi tìm một người.

Cuộc chạy đua lần này khốc liệt hơn nhiều. Nia có cảm giác mặt đất đang rung chuyển, đảo lộn dưới chân họ. Cả hai chạy trên những đám mây tối đen cuộn cuộn trong những luồng gió lạnh giá. Hơi ẩm duy nhất trong cái thế giới giá buốt này bị bắt lại giữa bàn tay của cô và Gwyn. Và

rồi cậu thả tay cô ra và chạy lên trước. Trong chớp mắt, Nia đã mất dấu cậu giữa màn sương mù dày đặc hơi nước đông cứng.

Bước chân và bản năng của Nia dẫn cô đến nơi. Nia bắt kịp Gwyn tại đỉnh thung lũng, nơi cậu đứng chờ cô. Và cậu đang nhìn Emlyn Llewelyn đi về phía Vườn táo Mặt Trăng, về phía căn nhà mẹ mình đang ở.

Nia thở phào nhẹ nhõm. Không bao lâu nữa Emlyn sẽ gặp mẹ. Cô cho phép mình ngồi bệt xuống đất, cảm thấy thoải mái và gần như hạnh phúc. Nhưng Gwyn tiếp tục bước lên phía trước vài bước. Bờ vai cứng đờ và cách di chuyển của cậu làm cô cảm thấy không yên. Khi Nia đứng dậy nhìn xuống, cô như chết điếng trước cảnh tượng diễn ra trước mắt.

Rất nhiều trẻ con đang tập trung trong khu vườn quanh ngôi nhà, những đứa trẻ trắng bệch xinh xắn. Có đến hàng trăm đứa đang di chuyển, giống như những nùì bông ké bay đầy trong gió, giọng thì thầm nhẹ nhàng như tiếng mưa rơi.

Gwyn nói:

- Chúng là những sinh vật cổ đại. Nhưng chỉ về mặt kiến thức thôi. Về ngoài và xương cốt bên trong của chúng không hề già cỗi. Chúng sẽ không bao giờ chết trừ khi bị sợ hãi. Anh biết điều đó.

Nia biết rằng lúc này Emlyn đã quên mất mẹ cậu. Trong mắt cậu hiện giờ chỉ có những đứa trẻ đẹp đẽ và gần như trong suốt trong đêm tối.

- Anh Gwyn, chúng sẽ mang Emlyn đi mất.

Nia nói như khóc. Nhưng lúc này, dù cô có khóc lên, Gwyn cũng không thể nghe thấy cô – cậu đã biến mất, và ở chỗ cậu đứng hiện giờ là một cái gì đó: một gốc cây đóng băng: một người đàn ông quỳ bên dưới mộ tấm áo choàng phản chiếu tất cả những cái bóng lấp lánh trong bầu trời với mái tóc màu bạc như mang ánh nắng mặt trời.

Có tiếng nói trong không gian, âm thanh lên xuống như một bản nhạc đơn âm dai dẳng. Có lẽ là những cái tên: Math, Chúa tể của Gwyneld, Gwyndion và Gylfaethwy. Những cái tên vang lên trong gió, ngân vang như lời cầu nguyện.

Và một lần nữa, giống như những gì đã xảy ra ở nghĩa trang, thời gian bị giữ lại và mọi vật ngừng chuyển động. Chỉ trừ những bông hoa. Chúng đang nở, Nia thấy, hoặc có lẽ cô đang mơ thấy, hai người đàn ông bước ra từ những bông hoa: chiến binh hoặc hoàng tử, với vàng quần quanh cổ và quanh những cánh tay trần, với những thanh gươm to lớn sáng bóng và những chiếc khiên khắc hoa văn lấp lánh như ánh lửa.

Họ hạ những mũi kiếm xuống cùng một lúc, một lần, hai lần, như thể thực hiện một nghi lễ, và ở nơi mũi kiếm đồng chạm vào mặt đất, lửa bùng lên xung quanh họ.

Không có gì thật hơn ngọn lửa đó. Nia có thể cảm thấy hơi nóng của nó phả vào mặt. Nhưng Emlyn lại đứng yên. Nỗi sợ hãi hay những đứa trẻ dường như đã làm cậu tê liệt. Nếu cứ như vậy, chẳng mấy chốc, ngọn lửa sẽ nuốt chửng cậu.

Tiếng Gwyn vang lên:

- Giúp cậu ấy đi Nia!

Cậu đã đứng bên cạnh cô và đang giật mạnh tay cô:

- Cậu ấy đang nhớ lại đó.

Nia không thể cử động được:

- Anh không thể làm một mình được đâu Nia!

Ngọn lửa vẫn nóng hừng hực:

- Đó chỉ là ảo ảnh thôi Nia. Nó không làm em bỏng đâu. Nhưng anh không thể giữ được!

Nia co rúm người lại sợ hãi:

- Không!

- Chúng ta phải giữ cậu ấy lại, không thì cậu ta sẽ đi mất. Anh ấy sắp hết sức rồi...

Nia rên rỉ:

- Em không thể làm chẳng cái gì...

Giọng Gwyn rít lên hai bên ta Nia, gần đến nỗi cô bé cảm thấy nó như ở bên trong đầu mình:

- Chúng ta sẽ cùng làm, Nia Lloyd!

Và cô nhảy ra xa khỏi giọng nói đó, và cùng với Gwyn, cô chạy về phía cậu bé đang dần biến mất giữa những ngọn lửa.

Cô dùng cả hai tay nắm lấy tay Emlyn, trong khi Gwyn nắm lấy cánh tay kia. Và họ cũng kéo cậu lùi lại.

Ngọn lửa lan ra và bốc cao lên. Nó liếm vào chân và quần áo họ như một con thú đói. Và Emlyn như mọc rễ vào lòng đất và nặng trĩu như một cây sồi.

Họ tiếp tục kéo mãi, kéo mãi, kéo mãi, ch tới khi Nia cảm thấy cơ thể cô như rã ra dưới sức nóng, và rồi Emlyn bắt đầu từ từ đi theo họ.

Đằng sau thân hình cao lớn của hai chiến binh, Nia có thể thấy những đứa trẻ đang đứng đôn lại với nhau. Chúng sợ hãi trước một thứ đáng lẽ không tồn tại tên cả hành tinh của chúng và ở nơi mà chúng đã xâm phạm. Chúng quay lại và bắt đầu gào thét qua những tán cây.

Những cái bóng trắng bơi thoát ra khỏi ngọn núi và hợp lại thành một đám mây tuyết. Càng lên cao, chúng dường như càng làm rung chuyển mặt đất.

Trước khi ngất xỉu, Nia thoáng thấy một cánh buồm lớn lộng gió và một mũi tàu bằng bạc với những sinh vật nhảy múa lướt qua đầu mình.

CHƯƠNG 12: KIỆT TÁC CỦA NIA

ất cả mọi người tập trung tại nhà bếp của Ty Bryn. Nia không nhớ rõ cô và Gwyn quay lại đây bằng cách nào.

Mọi người cho rằng chắc hẳn trời rất tối ở Perllan yr hanner Lleuad, và đã có một cơn gió mạnh. Nia và Gwyn đã đi tìm Emlyn, nhưng mặt đất đã rung chuyển làm cả ba đã té lăn xuống nơi mà mẹ của Emlyn đang sống.

Một trận động đất nhẹ, cha của Gwyn nói thế.

Nhưng những vết bầm trên tay Nia lại đỏ tấy giống như những vết bỏng. Cha cô đã tới. Không mang cái tạp dề của mình, ông xoa đầu Nia như vẫn thường làm lúc cô còn nhỏ xíu.

Nia không thấy Gwyn.

Emlyn cũng ở đây, trên chiếc ghế dài bên cạnh mẹ cậu. bà Elinor ôm chặt cậu vào lòng như thể không bao giờ muốn buông ra. Geraint ngồi trên đầu gối ông Idris Llewelyn.

Nhưng Nia không thấy Gwyn.

Cha của Gwyn đang ở đây, đứng bên lò với vẻ mặt lo lắng. Khi Idris Llewelyn đến đập cửa nhà ông, ông biết ngay lũ trẻ đã đi đâu. Lúc đó, sấm chớp mùa hè đã rạch nát bầu trời.

Gwyn không có ở đây.

Bà Griffiths đang đứng bên bàn bếp rót trà. Chính bà đã mang Nia ra khỏi thung lũng. Bà đi cùng chồng và ông Idris Llewelyn dưới một bầu trời xanh rờn như một cánh cổng đầy bụi chú. Và họ đã tìm thấy lũ trẻ đang nằm mê man, bất tỉnh, bầm tím khắp người, và bà Elinor đang ngồi khóc bên cạnh chúng. Gió đã thổi bay mái nhà của bà.

Nia hỏi như khóc:

- Anh Gwyn đâu rồi?

Tất cả mọi người nhìn cô, và mẹ của Gwyn nhẹ nhàng nói:

- Nó đang nằm nghỉ, Cariad!

- Cho cháu gặp anh ấy đi!

- Nó ngủ rồi!

Nia không tin họ. Nia nài nỉ:

- Cháu muốn gặp anh Gwyn!

Bà Griffiths dẫn cô bé vào phòng khách, nơi Gwyn đang nằm trên một ghế bành lớn với một cái chăn lớn đắp qua người. Mắt cậu nhắm nghiền lại, và bên dưới mái tóc đen bù xù, mặt cậu trắng bệch như một tờ giấy.

Bà Griffiths trấn an:

- Bác sĩ đang trên đường đến đây. Nhất định ông ấy sẽ giúp gwyn khỏe lại!

Nia hét lên, người cô run bần bật theo từng tiếng nói:

- Anh ấy đâu có ngủ!

Và nước mắt cô trào ra, đột ngột và dữ dội đến mức cô gần như không thở được. Cô liên tục gạt nước mắt, như thể không thể không có việc gì cần cho chúng xuất hiện ở đây, khi mà cô có quá nhiều thứ khác để cân nhắc.

Ông Griffiths bóp nhẹ vai cô và an ủi:

- Gwyn không sao đâu, cô bé. Chúng ta sẽ làm cho nó khỏe mạnh lại thôi. Giờ thì đi ra ngoài thôi nào.

Kho ông vừa dắt Nia ra hành lang, cánh cửa trước bật mở ra và bà Nain Griffiths đứng đó, sừng sững trong chiếc áo choàng đen tuyền như lông quạ. Bà yêu cầu:

- Đưa Gwyn cho ta!

Ông Griffiths không nói một lời nào, chỉ lẳng lặng đi vào bế Gwyn ra khỏi ghế. Ông đặt đứa con trai được bọc kín trong chăn lên tay Nain. Và dù Gwynn đã mười tuổi, bà của cậu vẫn có thể nhẹ nhàng bế cậu đi vào trong màn đêm như thể cậu chỉ là một chiếc bóng.

Sau cơn bão, mùa hè tới thật nhanh: một mùa hè chói nắng với bầu trời không một bóng mây và ánh nắng chiếu suốt từ lúc bình minh cho tới tận giờ đi ngủ.

Ban ngày, ông Morgan thợ rèn và ba người con trai cời trần làm việc bên ngoài xưởng. Đêm đến, Nia có thể thấy họ dội mát trong dòng sông, ca hát và chuyện trò vui vẻ với nhau.

Sáu tuần trôi qua và rất nhiều việc đã xảy ra. Như thể một chiếc xe lửa đã âm ầm chạy ngang qua thung lũng và quăng ra hàng ngàn món quà sinh nhật.

Ông Idris Llewelyn bán được bức tranh màu vàng của mình cho một phòng triển lãm ở London, và họ muốn đặt hàng nhiều hơn nữa. Họ chụp một tấm hình của ông để đưa lên báo, cùng với vợ và hai đứa con trai. Ông nom rất tự hào trong bộ áo liền quần màu đen của mình, tay giờ cao tì ngấn phẩy một ngàn bảng.

Emlyn quay lại trường học, tính cách cậu trở lại như cũ. Chỉ có điều bây giờ cậu đã là – cậu Emlyn có bố là họa sĩ bán tranh nổi tiếng, và bọn trẻ bây giờ chen nhau xếp hàng để được nói chuyện với cậu.

Bà Elinor Llewelyn rời căn nhà nhỏ ở Vườn táo Mặt Trăng; dù gì mái nhà cũng bị gió thổi bay nên bà không thể ở đó được nữa. Bà chuyển sang ở nông trại nhà Griffiths cùng với nhóc Geraint. Bà tới thăm Emlyn và chồng hằng ngày, nhưng ông không có cách gì thuyết phục được bà dọn về lại nhà nguyện. Tình trạng này đáng lẽ sẽ còn tiếp diễn nếu như không có một sự giúp đỡ bất ngờ.

Một buổi chiều, ông Lloyd bước ra khỏi cửa mình, người nóng nực và hơi khó chịu. Bày thớt ra cửa hàng bán mà phải giữ cho thịt tươi đúng là không dễ chút nào. Khi cả nhà đang chờ ông rửa tay xong để cùng dùng trà, ông đột nhiên nói:

- Không biết anh Idris Llewelyn nghĩ tới việc dọn tới Ty Llyr sống không nhỉ? Vợ anh ấy chắc chắn sẽ chịu đến đó. không cần trả tiền đâu – hoặc có thể không cần nhiều – vì dù gì thì cũng chẳng ai muốn mua chỗ đó, mà bỏ trống lâu hơn nữa thì nó cũng sập. Anh ấy có thể để cái nhà nguyện là nơi làm việc.

Nia chạy tới ôm bố, mặc dù vận còn đang mang cái tạp dề dính đầy máu.

Ông phá lên cười:

- Từ từ nào con gái. Họ vẫn chưa gặt đầu mà. Với lại cũng còn khối thứ phải sửa sang ở đó.

Dĩ nhiên nhà Llewelyn đồng ý ngay. Bà Elinor lúc nào cũng thích Ty Llyr, và ông Idris có thể sửa sang lại bất cứ ngôi nhà nào.

Ông và ông Ivor Griffiths rốt cuộc cũng đã dàn hòa. Cùng với ông Iestyn Lloyd, họ làm một bữa nhậu tại quán Red Dragon để ăn mừng chuyện chuyển nhượng Ty Llyr thành công. Đó là một đêm không thể nào quên đối với cư dân trong thị trấn. Họ gọi đó là “đêm của Llewelyn”, vì ông đã trở lại như một ông hoàng với một căn nhà đáng hoàng, vợ và hai đứa con trai, cùng rất nhiều tiền trong nhà băng. Dàn đồng ca Nam Pendewi cũng có mặt và bạn có thể nghe thấy tiếng họ hát từ tận ngoài biển.

Đối với Nia, đó cũng là đêm cô hoàn thành tác phẩm của mình. Cô khâu những miếng vải nhỏ cắt từ mép áo áo đầm của bà Elinor Llewelyn theo một hình bán nguyệt bên cạnh ngọn núi, và ở ngay bên dưới cô dán những cụm kim tuyến bạc lấp lánh để chúng trở thành hình ảnh phản chiếu của những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Bức tranh đã hoàn thành – nhưng nó vẫn chưa hoàn hảo.

Nia có thể hỏi ý kiến Emlyn: bây giờ cậu đã được phép sang nhà cô chơi. Cô cũng có thể đem nó tới nhà nguyện để hỏi ông Idris Llewelyn xem cô còn thiếu sót gì. Nhưng cô đã chờ cho tới khi Gwyn Griffiths hồi phục lại.

Gwyn tới thăm họ sau khoảng 1 tuần “đêm của Llewelyn”. Cậu vẫn còn xanh xao, nhưng may mắn là thuốc thảo dược của bà nội đã giúp cậu tỉnh lại. Nếu Gwyn bảo chỉ bị choáng như cha cậu nói, ày thì tại sao đôi mắt cậu trông hết sức mệt mỏi và cậu liên tục vấp ngã trên những bậc thang? Nia biết rõ cậu bị kiệt sức vì đã cố gắng quá mức vào phép thuật triệu hồi những linh hồn quay lại xứ Wales để cứu cậu em họ.

Sau tiệc trà, trong khi các cậu bé khác chạy ra sông chơi, Nia kéo Gwyn vào phòng để xem tác phẩm của mình.

Cô bé trái bức tranh ra sàn và đứng lùi lại nhìn Gwyn.

Gwyn quỳ xuống bên cạnh tấm vải. Cậu ngắm nó một cách từ từ trong khi Nia đứng bên cạnh bồn chồn chờ đợi.

Cuối cùng cậu nói:

- Đẹp lắm, Nia! Đây đúng là một kiệt tác. Cứ như là một phép màu vậy...

Nia lo lắng nói:

- Nhưng nó còn thiếu một cái gì đó, đúng không?

Gwyn chau mày suy nghĩ:

- Cũng không hẳn, chỉ là... không có ai trong đó. Không hề có bóng người nào, chỉ có chim chóc và đàn cừu.

Cô bé ngây người nhìn vào bức tranh và nói:

- À, con người luôn thay đổi. Họ đi và họ đi mất!

Gwyn nhìn cô, nói:

- Cái đó còn tùy theo suy nghĩ từng người.

Nói rồi cậu để cô lại với bức tranh của mình và ra ngoài nhập bọn với Alun bên dòng sông.

Còn lại một mình, Nia cắt chiếc quần màu xám vỏ sò của mẹ thành hình dáng một cô bé gái và dán nó lên giữa những bông hoa lấp lánh như sao ở Perllan yr hanner Lleuad. Và trong rừng sồi cô dán một cộng lông của chim sáo đá: nó có thể là một cây nhựa ruồi hoặc một cái áo choàng rực sáng. Bên trên cộng lông, cô dán những dải lụa màu nâu có rắc kim tuyến vàng, và ngay chính giữa mỗi dải là một vòng tròn màu bạc, giống như cái khiên của một người lính, một hoàng tử hoặc của một thầy phù thủy.

Tác phẩm của Nia đã hoàn chỉnh.

Hôm sau là ngày bọn trẻ Lớp ba phải nộp dự án của mình.

Tất cả tập trung ở Hội Trường, cô Powell và các anh chị lớp Bốn cũng tới giúp thầy James đánh giá. Phía cuối phòng, một cái bàn dài chất đầy sách vở, giấy và hình mẫu. Gwyneth Bowen nộp một câu chuyện dài bằng ba cuốn sách bài tập, và những hình vẽ minh họa của cô thu hút nhiều ánh mắt ghen tị và ngưỡng mộ.

Đến lượt của Nia. Cô đưa cho thầy James tấm vải cuộn lại của mình. Thầy e dè nhìn cô một chút rồi mở nó ra. Trong tíc tắc, Nia cảm thấy hoảng loạn. Thầy đã cầm ngược đầu bức tranh. Họ sẽ không hiểu được. Và rồi cô Powell cầm lấy đầu kia và họ căng nó ra, giờ cao hai mét, đủ cho tất cả mọi người nhìn thấy rõ.

Cả hội trường bỗng trở nên im phăng phắc, và cái mũi của Nia bắt đầu nhúc nhích vì lo lắng, mặc dù gần một tháng nay chưa hề bị như vậy. Và cô cảm thấy Gwyneth Bowen đang trợn mắt nhìn mình.

Ánh nắng mặt trời đang chiếu sáng hội trường. Những ngôi sao, dòng suối và những bông hoa bắt đầu lấp lánh. Nia chưa bao giờ nhìn thấy bức tranh của mình từ một khoảng cách xa. Cô gần như không thể tin được chính mình đã nối kết những hình dáng và màu sắc rực rỡ đó lại với nhau.

Vô cùng ngạc nhiên và không thể tin vào mắt mình, thầy James hỏi:

- Nia Lloyd, có ai giúp em không vậy?

Nia cố gắng trả lời: “Không thưa thầy!”, nhưng cổ họng cô đã trở nên khô rát và âm thanh phát ra chỉ giống như một tiếng ho thú tội.

Bất chợt từ cuối phòng, Emlyn Llewelyn la lên:

- Nia tự làm đấy, thưa thầy! Em cam đoan thế. Thầy có thể hỏi cha em. Thầy đừng bao giờ nói Nia không tự làm.

Mọi người ngược nhìn cậu, rồi đồng loạt quay lại nhìn Nia, khiến cô cảm thấy nóng ran cả mặt. Còn thầy James ngạc nhiên đến nỗi buột miệng nói:

- Khỉ thật, đây đúng là một tác phẩm...

Thầy không nhận ra mình đang chửi thề cho đến khi mọi người cười ồ lên và cô Powell liếc nhìn thầy. Thầy vội vã chỉnh lại:

- Ta nghĩ là có thể quyết định được rồi, đúng không nào, mấy đứa. Chính nó! Một kiệt tác! Chúng ta sẽ treo nó ngay chính giữa! Ngay chính vị trí danh dự! Llongyfarchiadau, Nia Lloyd! Chúc mừng em! Khỉ thật, cái này xứng đáng được lên báo đây!

Lúc này bọn trẻ đã bắt đầu nhảy nhót, la hét, vỗ tay ầm ĩ. Mọi người thi nhau vỗ vai Nia và chúc mừng cô.

- Huura!

Và khi rời khỏi hội trường, Nia biết từ nay về sau mình không còn là Nia-người-không-thể-làm-chẳng-cái-gì nữa.

Tối hôm đó, cô đi tới nhà nguyện của ông Llewelyn. Đó là đêm cuối cùng nó còn là một căn nhà đúng nghĩa. Từ ngày mai trở đi, dù người họa sĩ vẫn làm việc ở đó, nó sẽ không bao giờ giống như xưa nữa.

Gia đình Griffiths cũng đang ở đó. Đám con trai đang đá banh ở ngoài cánh đồng, nhóc Geraint chạy theo Emlyn và la hét vui vẻ. Các bậc phụ huynh ngồi ngoài theo dõi trận đấu và thì thầm nói chuyện với nhau.

Nia bước lên hàng rào và nhìn vào trong. Cô không thể đi vào lúc này. Họ đã hợp lại với nhau thành một gia đình, nhưng đó không phải là gia đình của cô. Nia bám lấy hàng rào và nhìn họ một lúc lâu. Họ không thấy Nia. Cô đã mang họ lại với nhau như cô muốn trước giờ.

Nia bước xuống đường và bắt đầu nhận ra ai đó đang gọi tên mình. Alun đang chạy ngược lên đồi và hét to:

- Sắp có rồi, Nia! Chúng ta sắp có em bé rồi! Mẹ cần em!

Nia chạy như bay về phía anh nhưng Emlyn đã thấy cô. Cậu chạy ra ngoài đường và gọi lớn:

- Nia! Em nhớ tới thăm Ty Llyr nhé! Sắp tới sẽ có rất nhiều mận để ăn. Và những bông hoa sẽ luôn luôn là của em!

Nhưng Nia đã không còn hơi để trả lời hay quay đầu lại nhìn cậu. rất nhiều suy nghĩ đang chạy đua trong đầu cô, và bất chợt Nia nhận ra mình không còn là người-ở-chính-giữa.

Nếu Nia có sợ hãi gì khi leo lên những bậc thang cuối cùng, cô cũng lập tức quên ngay nó khi cô nhìn thấy cả nhà đang xúm xít quanh cái giường to lớn.

Mấy đứa con trai ngồi trên giường, hai chị của Nia đứng tựa một bên và ông Lloyd ngồi ở phía bên kia.

Bà mẹ Bennett ngồi ở cái ghế duy nhất và đang thở dốc. Đứa bé đòi ra quá nhanh làm bà phải đạp xe hộc tốc cả hai dặm và chạy thật nhanh lên ba khúc cầu thang. Bà cảm thấy mình nên nghỉ hưu vì đã quá già và quá nặng nhọc.

- Lại đây nhìn em con này Nia. Em nó đẹp lắm, và nhìn giống ý như con vậy!

Và Lloyd vậy cô tới gần giường hơn. Đứa bé đang nằm trong vòng tay của mẹ. Bà nói:

- Đặt tên cho em đi, con gái.

Chị Catrin nhắc:

- Tới phiên em đặt tên cho em bé đó Nia!

Nia e dè tiến lại gần. Đứa bé trông thật nổi bật giữa đồng tã trắng: đôi mắt to tròn và đen nhánh như hạt cà phê. Ch có một cái tên duy nhất thích hợp cho bé.

Nia nói:

- Chúng ta hãy gọi em là Bethan!

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>